תוכן העניינים

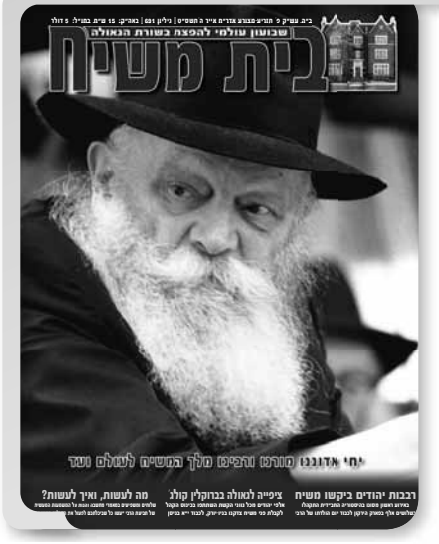

כתבות

16 | הרבי שלח קרני אור למחשכים
סיפור מפליא ומרגש על יהודי שקיבל את אורו של הרבי לתוך הכלא, וכעבור תקופה קצרה השתחרר במפתיע

20 | ציפייה לגאולה בברוקלין קולג'
כינוס ההקהל בניו-יורק הצליח לשלב רגעים של התרגשות והתעלות עם רגעים של שמחה וביטחון

28 | רבבות ביקשו משיח בפארק הירקון
מעמד הקהל הגדול בהיסטוריה החב"דית התקיים ביום הולדתו של הרבי י"א בניסן

34 | האיכות של עם ישראל בדורנו - בזכות הרבי
נאומו המרגש של הרב הראשי לישראל, הרב יונה מצגר שליט"א, בכינוס הקהל המרכזי בניו-יורק

36 | מה קורה אחרי יום עמוס בפעילות
הרב יעקב שמולביץ על חלום לאחרי פעילות רבה לקראת ליל הסדר

39 | ליל הסדר של נשמות
הרב שרגא קרומבי בטור מיוחד - רשמים נשמתיים מליל הסדר בבית חב"ד סרי-לנקה

40 | מה לעשות ואיך לעשות?
מאמר מרתק מהרב אהרן גינזבורג על המשמעות המעשית של שיחת הרבי בכ"ח ניסן

44 | מה קדוש בחולצה משובצת?
א. אברהם בטורו המיוחד על אמת המידה החסידית בהסתכלות על העולם

48 | חסיד גאון וצדיק שעלה בסערה השמיימה
קווים לדמותו של החסיד האגדי הרב הגאון מנחם מנחם מענדל חן ע"ה

54 | רוצים ללכת בדרך ישרה?
עיונים ב"דבר מלכות" בשפה קלילה ומרתקת

56 | החודש הזה - שלכם!
הרב נפתלי אסטולין במאמר מרתק על המסורת המשפחתית שיש לנו אודות חודש ניסן, וההחמצה הגדולה שלנו

מדורים קבועים

5 | דבר מלכות
9 | דבר המערכת
10 | הפרשה החסידית
11 | מאוצר המלך
12 | התוועדות חסידותית
15 | לוח שבועי
60 | יומנו של תמים מ-770
64 | שלימות הארץ
66 | מהנעשה והנשמע
78 | חסידים . . איין משפחה

בית משיח
שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

משרד ראשי
744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: 778-8000 (718)
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: 778-0800 (718)
דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש
ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 600-9602 (03)
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: 289-9607 (03)
חדשות: kyr770@gmail.com
מנויים: bm_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com
איש קשר: 054-9770504
מנוי דרך האינטרנט: www.shop.chabad.info

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת
ד. מעטוף

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות
©
Copyright 2009 by Beis Moshiach Inc

מוסדות ישיבת חב"ד רמת אביב

כוס תנחומים

בצער ובכאב רב שולחים אנו את תנחומנו הכנים
לידידנו הנעלה איש רב פעלים, מסור ונתון בכל ליבו ומאודו לחיזוק
וביסוס המוסדות והקהילה הקדושה
רב החסד והנתינה אשר ליבו פתוח כאולם
בעל מידות תרומיות

מר **מיכאל מיטלמן** שיחי'

ומשפחתו הנכבדה שיחיו

על פטירת אמו, האשה הדגולה
רודפת צדקה וחסד אשת חיל

מרת **מנוחה רבקה** ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ומעתה ועד עולם אך טוב וחסד ימצאוכם תמיד כל הימים
ובהמשך מעשיכם ופעולתיכם הברוכים תנוחמו
עדי נזכה תיכף ומיד לגאולת עולם ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך
המשיח ולקיום היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר והיא בתוכם.

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

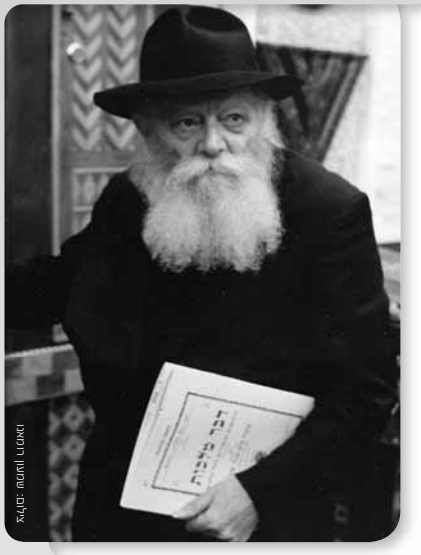

המשכת הגאולה מניסן לאייר

א. הנה, בנוגע לתוכנם וענינם של החדשים ישנם ריבוי ענינים, אבל, לכל לראש יש להתעכב על ענין הכי גלוי המורגש בשמותיהם של החדשים, ובנדון דידן – "ניסן" ו"אייר".

ובהקדמה:

אף ש"שמות החדשים (ניסן אייר כו') עלו בידם **מבבל**", ואילו בתורה נקראים החדשים על-פי מספרם הסידורי, חודש הראשון חודש השני וכו' – הרי, לאחרי ש"עלו עמהם מבבל" נקבעו שמות אלו ונעשו חלק מלשון הקודש. ועל אחת כמה וכמה בנוגע ל"ניסן" – שנתפרש בכתבי הקודש, במגילת אסתר.

ונפקא מינא גם להלכה – בנוגע לכתיבת שמות החדשים בשטרות על-פי תורה, שלא כותבים חודש הראשון חודש השני כו', כי אם, ניסן אייר כו' דוקא.

ובפרט על-פי הפירוש הידוע בדיוק הלשון "**עלו** בידם מבבל" – ששמות אלו לא **נתחדשו** בבבל, כי אם "עלו בידם מבבל", היינו, ששמות אלו הם בעצם בלשון הקודש, והשתמשו בהם לפני זה, אלא שנשתכחו כו' (ולא השתמשו בהם כל כך, או שהפסיקו לגמרי להשתמש בהם), ואחר כך "**עלו** בידם מבבל", כפי שהי' מקודם לכן.

ובהתאם לכך, יש לבאר את תוכן שמותיהם של החדשים "ניסן" ו"אייר", וכמדובר כמה פעמים שהביאור צריך להיות באופן המובן ופשוט לכל אחד ואחד מישראל, מגדול ועד קטן, דמכיון שכל עניני התורה ניתנו לכל אחד ואחד מישראל, "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב", הרי מובן, שיכולים וצריכים לבאר כל ענין באופן המובן ופשוט לכל אחד ואחד מישראל, ולאידך, שגם גדול זקוק ללימוד והוראה כו', כדלקמן.

ב. "ניסן":

השם "ניסן" – קשור ומורה על ענין הנסים, ויתירה מזה – "נסי נסים", שכן, על-פי דברי הגמרא "הרואה הונא בחלום נס נעשה לו (נו"ן כנגד נו"ן), חנינא חנניא יוחנן נסי נסים נעשו לו" (נונ"ין הרבה נסים רבים), מובן, שגם "ניסן" (שיש בו ב' נונ"ין) מורה על הענין ד"**נסי נסים**".

והענין בזה – על-פי המבואר במדרש בפירוש הכתוב "החודש הזה לכם ראש חדשים", "משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים, ומשבחר ביעקב ובניו קבע להם ראש חודש של **גאולה**", היינו, שחודש ניסן הוא "חודש של גאולה", ובזה גופא – גאולה באופן ד"**נסי נסים**".

ובפרטיות יותר:

גאולה – יכולה להיות לא רק באופן נסי, אלא גם באופן המלובש בדרכי הטבע, כמו: הגאולה דפורים (הסמוכה לגאולה דפסח – "מסמך גאולה לגאולה"), כמבואר במגילה כל פרטי השתלשלות המאורעות – בדרכי הטבע – שהביאו לגאולה דפורים.

ויש להוסיף, שלא זו בלבד שהנס דפורים הי' מלובש בדרכי הטבע, אלא יתירה מזה – שכאשר אירעו המאורעות שעל ידם באה הגאולה דפורים, לא הבחינו כלל שיש כאן ענין של נס, אפילו נס המלובש בדרכי הטבע:

ענין הגאולה, "ראש חודש של גאולה", נמשך וחודר בכל הימים והרגעים דחודש ניסן, עד לסיומו וחותמו, ולאחרי זה מתחיל חודש שאינו שייך, לכאורה, לענין הגאולה. ועל זה באה המשכת הברכה מחודש ניסן לחודש אייר (בשבת מברכים חודש אייר) - להמשיך את הגאולה דניסן ("נסי נסים") בחודש אייר . . שגם בהיותו בגדרי והנהגת העולם גופא נעשה מצב של גאולה • משיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשבת פרשת שמיני, מברכים החודש אייר ה'תשמ"ז. בלתי מוגה.

הקשר והשייכות דהשתלשלות המאורעות שהביאו לגאולה דפורים, שמאורע פלוני בא כהקדמה למאורע שלאחריו, וכן הלאה, עד לגאולה דפורים – ניכר רק **בקריאת המגילה**, שבה נקבעו רק המאורעות השייכים לגאולה דפורים; אבל **בשעתם**, כשאירעו מאורעות אלו בשושן הבירה – לא הי' ניכר (ובמילא לא שמו לב) שיש איזה קשר ושייכות בין מאורע פלוני למאורע פלוני, מכיון שאירעו בריחוק זמן זה מזה, ובניניהם אירעו ריבוי ענינים נוספים.

ולדוגמא: תחלת מלכותו של אחשורוש על מאה עשרים ושבע מדינה, עריכת המשתה לכל העם הנמצאים בשושן, קלקולה של ושתי והריגתה, בחירתה של אסתר, נתינת טבעת המלך להמן, גזירת המן, וביטולה על-ידי אסתר וכו' (שמסופר אודותם במגילה בהמשך אחד) – אירעו **בהפרש זמן ארוך** זה מזה [שהרי המשתה נערך "בשנת שלש למלכו", ולאחרי שמונים ומאת יום דמשתה השרים נערך משתה לכל העם הנמצאים בשושן כו', וכמו כן הי' משך זמן מהריגת ושתי עד לבחירתה של אסתר, לאחרי "הקבץ נערות רבות גו'", כולל "שנים עשר חודש" ד"ימי מרוקיהן", ועל דרך זה בנוגע למאורעות שלאחרי זה], אשר, במשך זמן זה אירעו עוד **ריבוי מאורעות**, כך, שלא עלה על דעתו של מישהו לקשר מאורעות הנ"ל זה לזה;

ורק לאחרי שהדברים נכתבו במגילה – אזי נתגלה ("מגילה" מלשון גילוי) הקשר והשייכות דמאורעות אלו, מ"ויהי בימי אחשורוש גו'", עד "דובר שלום לכל זרעו", המשך אחד דהשתלשלות המאורעות כו' על-ידי הקב"ה, "אחשורוש, שאחרית וראשית שלו" (כללות ענין הזמן מתחילתו עד סופו), באופן שעל ידי זה יבוא הנס דפורים.

ולעומת זאת, הגאולה דפסח היתה בקצה השני לגמרי – לא רק באופן שרואים שישנו נס המלובש בטבע, כי אם, באופן של הנהגה נסית שלמעלה מהטבע, ולא רק נס סתם, אלא באופן ד"**נסי נסים**", למעלה מעלה מנס סתם, ועל אחת כמה וכמה באין-ערוך כלל וכלל לנס המלובש בדרכי הטבע.

ג. וביאור הענין בעבודת האדם:

בחודש ניסן נמצא יהודי במעמד ומצב של **גאולה** מכל ענינים המבלבלים כו',

ובזה גופא – לא באופן שבקושי משתרך לאיטו מהגלות ("קוים קוים וואָס ער קריכט אַרויס פון גלות"), כי אם, באופן של **נס**, מלשון **הרמה**, כמו "ארים נסי", "נס על

גם מי שנמצא במעמד ומצב של קטנות, יכול לפעול בעצמו ענין הגאולה מניסן לאייר, וגם מי שנמצא במעמד ומצב של גדלות, צריך לפעול בעצמו ענין הגאולה מניסן לאייר, שכן, אף שכבר למד את דברי המדרש אודות "ר"ח של גאולה" כמה וכמה פעמים, עד מאה פעמים ואחת, עליו להתבונן כו' ולפעול בעצמו את המשכת ענין הגאולה מניסן לאייר

הגבעה" (כמו הנפת דגל),

ולא עוד, אלא שזהו באופן ד"**נסי נסים**", הרמה לגבי הרמה – שמתעלה לגמרי מכל ענייני העולם, מלשון העלם והסתר, להיות במעמד ומצב של גאולה.

וענין זה בא לידי ביטוי (בין השאר) בהמנהג "שבכל חודש ניסן אין אומרים תחנון":

אמירת תחנון הוא ענין נעלה ביותר, ועד כדי כך, שכל ענינו של יום הכיפורים – "אחת בשנה" – מתבטא באמירת ענייני תחנון כו', בכל תפלות היום.

ומכיון שכן, הרי, לא יתכן שבחודש ניסן יחסר, ח"ו, העילוי שנעשה על-ידי אמירת תחנון, אלא אדרבה – בחודש ניסן אין צורך **בעבודת האדם** דאמירת תחנון, מפני שענין זה נעשה מאליו מלמעלה, מצד מעלתו של חודש ניסן, ובמילא, הרי זה באופן נעלה יותר מאשר על-ידי עבודת האדם.

ונמצא, שמעמדו ומצבו של יהודי בחודש ניסן הוא – למעלה מענינים כאלו שיש צורך באמירת תחנון כו', ולא עוד, אלא, שמתעלה לגמרי מענייני חול – "נוהגין לעשות כולו קודש **כעין יום-טוב**", היינו, שכללות עבודתו היא באופן שלמעלה מענייני העולם, להיותו במעמד ומצב של גאולה, גאולה באופן נסי, עד ל"נסי נסים", באין-ערוך לגמרי מהנהגת הטבע.

ד. והנה, לאחרי העבודה דחודש ניסן – באים לחודש **אייר**:

חודש אייר – אינו "חודש של גאולה", ולא "כולו קודש כעין יום-טוב", אלא חודש סתם, שאומרים בו תחנון כו'.

וכמרומז גם בשמו של החודש – "אייר":

א) "אייר" (כפי שנשמע בהברה בדיבור, ביו"ד אחד) ר"ת "אני ה' רופאך" – מעמד ומצב שיש צורך בענין של רפואה, מכיון שיש אפשרות וכו' לענין הפכי, ח"ו (מה שאין כן בניסן – לא שייך לומר ענין של רפואה, מכיון שאין אפשרות לענין של חולי כלל).

ב) "אייר" (כפי שנכתב בשני יו"דין) ר"ת ד' רגלי המרכבה – אברהם יצחק יעקב רחל (ולאחרי זה ניתוסף גם דוד ברגל הרביעי דהמרכבה) – ש"מרכבה" היא מציאות נוספת על מציאותו של הרוכב, כפשוט, וענינו בעבודה – שאינו במצב של התעלות לגמרי ממציאות העולם ("נסי נסים"), כי אם, שנמצא **במציאות העולם**, היינו, שהעולם תופס מקום כו', דוגמת ה"מרכבה" שהיא מציאות נוספת על מציאות הרוכב (מה שאין כן בניסן – אין מקום כלל לגדר העולם, מציאות נוספת כו').

ה. על פי זה מובן תוכן המשכת הברכה מחודש ניסן לחודש אייר – בשבת האחרון דחודש ניסן המברך את חודש אייר:

ענין הגאולה, "ראש חודש של גאולה", נמשך וחודר בכל הימים והרגעים דחודש ניסן, עד לסיומו וחותמו, ולאחרי זה מתחיל חודש שאינו שייך, לכאורה, לענין הגאולה.

ומכיון שכן, יש מקום לחשוש מהיציאה מחודש של גאולה לחודש שלאחריו, ולחשוב מי יודע מה...

ועל זה באה המשכת הברכה מחודש ניסן לחודש אייר (בשבת מברכים חודש אייר) – להמשיך את הגאולה דניסן ("נסי נסים") בחודש אייר, היינו, לא רק יציאה והתעלות מגדרי והנהגת העולם, אלא, שגם בהיותו בגדרי והנהגת העולם גופא נעשה מצב של גאולה.

וענין זה שייך לכל אחד ואחד מישראל, למגדול ועד קטן – שגם מי שנמצא במעמד ומצב של קטנות, יכול לפעול בעצמו המשכת ענין הגאולה מניסן לאייר, וגם מי שנמצא במעמד ומצב של גדלות, צריך לפעול בעצמו המשכת ענין הגאולה מניסן לאייר, שכן, אף

שכבר למד את דברי המדרש אודות "ר"ח של גאולה" כמה וכמה פעמים, עד מאה פעמים ואחת, עליו להתבונן כו' ולפעול בעצמו את המשכת ענין הגאולה מניסן לאייר.

ו. ובפרטיות יותר – בנוגע לב' אופני הר"ת ד"אייר":

א) "אני ה' רופאך" – שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב שיש אפשרות כו' לענין של **חולי**, ח"ו, הרי, מצד המשכת הברכה דחודש ניסן, גאולה, נעשה ענין הרפואה באופן ד"**אני ה'** רופאך", שאז, "כל המחלה אשר שמתי במצרים **לא אשים עליך**" (מלכתחילה).

ולא עוד, אלא, שגם אם כבר הי' ענין של חולי, ח"ו – הרי הרפואה ד"אני ה' רופאך" היא באופן שעוקר את החולי מעיקרו, כמו שלא הי' מעולם.

וכפי שמצינו בהלכה – בקשר ובשייכות לשיעורי הרמב"ם דימים האחרונים:

"קידשה על מנת שאין עלי' נדרים, והיו עלי' נדרים, והלכה אצל חכם והתיר לה, הרי זו מקודשת. קידשה על מנת שאין בה מומין, והיו בה מומין, והלכה אצל רופא וריפא אותה, אינה מקודשת". וטעם הדבר – מכיון ש"חכם עוקר את הנדר **מעיקרו**, ורופא אינו מרפא אלא **מכאן ולהבא**".

וכותב הרגצ'ובי: "עי' תוס' בכורות דף ל"ח ע"ב דיש ב' מיני רפואות, א' מכאן ולהבא . . וא' למפרע, ע"ש", ולכן, "אם היו בה מומים כעין מ"ש התוס' בכורות . . שהרפואה היא רק לברר, מקודשת".

ויש לומר, שסוג הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא גם) "**למפרע**" נמשכת מ"אני ה' רופאך", שאז הרפואה היא כמו ש"לא אשים עליך" מלכתחילה, שהחולי נעקר "למפרע".

ב) "אייר" ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל, ד' רגלי המרכבה – שבהיותו בעולם שהוא מציאות כו', דוגמת המרכבה שהיא מציאות נוספת על מציאות הרוכב, נמצא במעמד ומצב דתכלית הביטול לאלקות, בדוגמת המרכבה שבטלה לגמרי לרוכב (שלכן אסור להשתמש במרכבת המלך), כמבואר בתניא בנוגע למעלת האבות, "הן הן המרכבה", ש"כל אבריהם כולם היו קדושים ומובדלים מעניני עולם הזה ולא נעשו מרכבה רק לרצון העליון לבדו כל ימיהם", "כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפילו שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים כו'".

זוהי איפוא תוכנה של הברכה שנמשכת

ככל שגדלה מעלת ההשפעה דהמשפיע, ובנדון דידן, ההשפעה דחודש ניסן, שממנו נמשך ענין של גאולה על כל חדשי השנה - תגדל גם האחריות בכל הקשור לניצול השפעה זו, שכן, נוסף לכך שכל השפעה יש לנצלה במילואה כדי שלא לבלבל סדרי הבריאה כו' . . מודגש הדבר עוד יותר בהתחשב עם גודל מעלת ההשפעה

מחודש ניסן לחודש אייר – שענין הגאולה נפעל (לא רק במעמד ומצב שלמעלה מגדרי העולם, "ניסן", "נסי נסים", אלא) גם כאשר נמצאים **בגדרי העולם**, כפי שהוא מציאות כו', עד לאפשרות למצב של חולי כו', הנה גם במצב זה פועלים ענין של **גאולה**, כאמור, "אני ה' רופאך" באופן ש"לא אשים עליך", ועד לתכלית הביטול לאלקות באופן של מרכבה, כנ"ל בארוכה.

ז. המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש אייר, שבו נמשכת הברכה מחודש ניסן, "חודש של גאולה", לחודש אייר, תקופת הקיץ וכל חדשי השנה, כלומר, המשכת ברכה נעלית ביותר (ענין הגאולה) לתקופה ארוכה (כל חדשי השנה) – יש לנצל את גודל וריבוי ההשפעה (הן באיכות והן בכמות) דחודש ניסן **במילואה ובשלימותה**.

ובהדגשה – שככל שגדלה מעלת ההשפעה דהמשפיע, ובנדון דידן, ההשפעה דחודש ניסן, שממנו נמשך ענין של גאולה על כל חדשי השנה – תגדל גם האחריות בכל הקשור לניצול השפעה זו, שכן, נוסף לכך שכל השפעה יש לנצלה במילואה כדי שלא לבלבל סדרי הבריאה כו', כולל גם הסדר דמשפיע ומקבל, אשר, "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו" – מודגש הדבר עוד יותר בהתחשב עם גודל מעלת ההשפעה.

ח. ומכאן באים גם להתעוררות בנוגע להשפעה על הזולת – הפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה:

כללות העבודה דהשפעה על הזולת הנמצא במעמד ומצב ד"חוצה", היא, על-דרך ובדוגמת ההשפעה דחודש ניסן לחודש אייר, שחודש ניסן, עליון, מצב של גאולה, פועל בחודש אייר, תחתון, גדרי העולם, שגם בו יהי' ענין של גאולה, ועל דרך זה בנוגע להשפעה דהפצת המעיינות חוצה, שלמרות החילוק בינו לבין הזולת, שהוא עליון, עד לדרגת "ראשיכם שבטיכם", והזולת הוא תחתון, "חוטב עציך ושואב מימיך", הנמצא במקום ודרגא ד"חוצה" – משפיע העליון על התחתון, ועד שממשיך ופועל בו להיות **כמותו**, "ואהבת לרעך כמוך", "כמוך" ממש, כשם ש"ניסן" פועל שגם ב"אייר" יהי' ענין של גאולה, כב"ניסן".

ומזה מובן, שבחודש אייר, שענינו לפעול בגדרי העולם דוקא – צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולות דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה.

כלומר, גם לאחרי שיוצאים מחודש ניסן שבו עסקו במבצע פסח, קמחא דפסחא, שמחת יום-טוב, וכיו"ב – צריכה להיות הדגשה מיוחדת בחודש אייר בנוגע להשפעה על הזולת, כנ"ל.

וגם בענין זה מודגש ההכרח לנצל את הכחות שנותנים למשפיע – כל אחד ואחד לפי ענינו, כדי שלא לבלבל סדרי הבריאה באופן דמשפיע ומקבל, כנ"ל.

ובהדגשה יתירה – מכיון שהסיבה לכך שפלוני נמצא במעמד ומצב ד"ענני בדעת" (שלכן זקוק לקבל השפעה ממי שלמעלה ממנו, "עשיר בדעת"), אינה אלא כדי שיוכל להיות ענין **ההשפעה**, "חסד ואמת מן ינצרוהו", היינו, **שחסרונו** של המקבל (שזקוק להשפעה) הוא בגלל **המשפיע**!

ועל-דרך הסיפור ששמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר (בידעו שסוף כל סוף אפרסם את הסיפור ברבים) אודות ד"ר וואלאך הידוע, שטיפל ברפואתו בעת שקיבל התקף כליות בהיותו על הספינה בדרכו מביקורו בארץ הקודש, שלאחרי זמן, נכנס לכ"ק מו"ח אדמו"ר וביקש תיקון, בהסבירו, שעובדת היותו על הספינה איפשרה את מחלתו של הרבי, כי, אילו לא הי' רופא בספינה, לא הי' הרבי נחלה מלכתחילה. – מה השיב לו הרבי, אינני יודע, אבל, בכל אופן, תוכן ונקודת הסיפור בנוגע לענייננו – שיתכן שחסרונו של פלוני נובע מעובדת קיומו של

המשפיע, ומכיון שכן, מובן וגם פשוט גודל האחריות בנוגע לפעולת ההשפעה, שבגללה נעשה חסרון בהזולת.

ט. ויהי רצון שכל אחד ואחד ינצל את הכחות והברכות שנותנים בשבת מברכים אייר כדי לפעול בעבודה דחודש אייר, תקופת הקיץ, וכל חדשי השנה, שתוכנה ונקודתה – המשכת אלקות בגדרי העולם, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, באופן ד"ויהי נועם ה' אלקינו עלינו . . שתשרה שכינה במעשה ידיכם".

ובפשטות – שגם בעניני העולם, עובדין דחול, ממשיכים את הקדושה דאלקות, החל מדרגת הקדושה ד"מקרא קודש" שבחול-המועד, ולמעלה מזה – הקדושה ד"מקרא קודש" שביום-טוב, עד לשלימות הקדושה, "קודש", דיום השבת, שאז, נעשים ימי החול עצמם חלק מענין השבת – "יום ראשון **בשבת**", "יום שני **בשבת**", וכן הלאה.

ועל ידי זה זוכים בקרוב ממש ל"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" – בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו,

"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", שלימות העם,

ו"כספם וזהבם אתם", הן כסף וזהב גשמיים, והן כסף וזהב רוחניים, אהבה ויראה, הכוללים את כל עניני התורה ומצוותי', שלימות התורה,

ובאים לארצנו הקדושה, שלימות הארץ, כולל השלימות ד"ירחיב ה' אלקיך את גבולך", לא רק ארץ דשבע עממין, אלא ארץ דעשר עממין, השלימות דעשר שלמעלה מהשלימות דשבע, ולמעלה גם מהשלימות דשמונה, "ויהי ביום השמיני" (כמוזכר בהתוועדות דאחרון של פסח).

וכל זה – בפועל ובגלוי, למטה מעשרה טפחים, ובמהרה בימינו ממש.

דרוש
בחור ללמד
את ילדי שלוחים
במרכז אירופה
תנאים טובים למתאימים
לפרטים:
0043-650-7244-558
0043-664-7944-194

למכירה
בית שתי קומות בכפר חב"ד
200 מטר בנוי
130+ מטר אופציה לבניה
לפרטים:
054-776-9770

לא רק נזכרים - נעשים!

אין טעם לספור את השנים מאז אמירת ה"שיחה הידועה", אנו חייבים חשבון נפש, שכן המבחן היחיד אותו מקבל הרבי מה"מ הוא מבחן התוצאה - התגלות מלך המשיח והגאולה השלימה

כ"ח בניסן. כמה שנים מלאו כבר ל"שיחה הידועה" – כינוי שלא רק ניתן על-ידי החסידים אלא נחתום בטבעת המלך, במענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א להרה"ח ר' רמי אנטיאן ע"ה – האם אנו ממשיכים עדיין לספור? האם יש בכלל משמעות למספר השנים שחלפו, כאשר העיקר חסר מן הספר? כל אלו ועוד רבות אחרות הן שאלות שמתעוררות כאשר מתבוננים בלוח השנה ורואים את התאריך הקרב ובא.

מתכננים כנסים, אירועים, שיעורים ופעילויות כדי להזכיר ולעורר שעלינו לעשות כל אשר ביכולתנו, ונזכרים כי העניין נמסר אלינו. נכתבים לא מעט מאמרים, נאמרות הרצאות, וכבר הופכת להיות תחושה כי כבר נקבע "מועד חסידי" חדש, אשר עניינו הוא לעשות הכל כדי להביא את המשיח... ישנם כבר אירועים שהופכים למסורת, כיאות לכל אירוע שמצוין (שלא נאמר נחגג) מדי שנה.

ואם נראה כי השורות האחרונות נכתבו בציניות מסוימת, הרי שמטרתן היא רק להצביע על האבסורד הזועק לשמים, על מופרכותו של המצב הנוכחי, בו ישנם כבר ימי זיכרון לשיחה הידועה. התמיהות אותן מעלה הרבי באותה שיחה, נשארו בתוקפן, והתמיהה אף הולכת וגוברת ככל שחולפים הימים, השבועות, החדשים והשנים – הייתכן שלא פעלו את ביאת משיח צדקנו? ועוד יותר – כיצד לא מופרך אצלנו שמשיח לא יבא ח"ו היום, מחר או מחרתיים?!

אין תשובה לתמיהות אלו, עד אשר תמיהה אחת תתורץ בחברתה – כפי שנוהג הרבי לעשות בשיחותיו הקדושות. כאשר נצא מן הגלות הפנימית, יהיה אכן מופרך אצלנו להישאר בגלות אפילו רגע אחד נוסף, ודווקא בצורה כזו נפעל סוף כל סוף את ביאת והתגלות משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה.

כמובן, הסדר לא חייב להיות כך, שהרי אי אפשר לחכות לפעולות שתעשנה כדבעי, ורק אז תבא הגאולה. המטרה היא כי הפעולות שנעשו עד עתה, גם אם אינן מושלמות, וההחלטות הטובות על הפעולות שיעשו בהווה ובעתיד, יספיקו כדי שתבא הגאולה, ואם עדיין יחסר משהו, הרי שהקב"ה יצרף את המחשבות והכוונות הטובות למעשה, ולא יעכבנו אפילו כהרף עין.

וגם אם אין מקום לחגוג את יום כ"ח בניסן, הרי שלהתעורר ולהיזכר אנו חייבים. עלינו להיזכר מה היו התחושות שעברו בנו למשמע השיחה, עד כמה הזדעזענו, ולדעת כי המצב כעת הוא חמור לא פחות, ובמידה רבה יותר. אם גם אחרי כל מה שנעשה ב-18 השנים האחרונות עדיין לא הצלחנו לפעול, אות הוא כי עדיין לא עשינו מספיק.

אנו חייבים חשבון נפש, גם אם הוא מצריך מסקנות שלא תמיד ינעמו לנו. גם אם אנו בטוחים שעשינו הכל, שאנחנו בכוון הנכון, הרי המבחן היחיד אותו מקבל הרבי הוא מבחן התוצאה. אף אחד אינו יכול להטיל את האחריות על הזולת, שהרי די בעשרה, ואולי אף שניים או אחד, שיפעלו כדבעי, ואז – כפי שמעיד הרבי – כבר היינו נושעים. כל עוד זה לא קרה, הרי שכל אחד מאתנו אחראי באופן אישי.

מה וכיצד לעשות – על כך לא יספיק מאמר או אפילו גליון שלם. חזקה על כל אחד שאם אכן יחפש, הוא ימצא את הדרך לפעול באופן אחר לגמרי מכל מה שעשה עד עכשיו, להוסיף באין ערוך, מתוך החלטה נחושה כי מבלי להביט על כל העניינים שהיו עד עכשיו, טובים או טעונים שיפור, הרי שכעת יש רק עניין אחד – מילוי השליחות היחידה והעבודה האחרונה, להכין את עצמנו ואת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כ"ק אדמו"ר הזקן

אדם כי יהיה בעור בשרו גו' (פרשתנו יג, ב)

אדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא שלימו דכולא כו', אדם הזה כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים כו', יוכל להיות עדיין "**בעור בשרו**", בחינה התחתונה שבו, לא נתברר הרע והפסולת ממנו ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו כו', והם הנגעים כו', מפני שברוחניות בעבודת ה' תיקן במעשיו ובירר הרע מן הטוב בכל הדברים, רק פסולת **שבסוף לבושיו** עדיין לא נתברר, לכן נולדו ב"בשרו" כו', רק **בחיצוניות**.

(לקוטי תורה פרשתנו כב, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

להבין ענין הנגעים.. ענין הנגעים האלו המה ברוחניות, וזהו שכתב אדם כי יהי' גו', אדם דייקא, דקאי על הנשמה שהיא חלק אלוקה ממעל, וכדכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, כידוע דלכל נפש מישראל יש נשמה, וענין הנשמה הוא בחינת אלקות, לכן מיד כשמזכרת על אלקות אזי מתפעלת מאלקות כו'.

וענין נגע היינו ההסתרה לאלקות שאינו נתפעל מאלקות מחמת המנגד כו'. וענין נגע לא שייך אלא דוקא אצל מי שיש לו נשמה אך אינו מאיר בו מצד המנגד ומסתיר לאלקות, אבל מי שהולך אחר תאוות נפש הבהמית לבד ואין בו כלל בחינת נשמה אין שייך בו נגע, וזהו אדם כי יהי' כו' אדם דייקא.

(מאמרי אדמו"ר האמצעי – הנחות תקע"ז ע' סט)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

הטעם שמשיח נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי שבהרת עזה כשלג היא הלעומת-זה דעונג העליון, לבושי' כתלג חיור, ועל-כן משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שעי"ז יומשך העונג כתלג חיור.

(אור התורה נ"ך ע' צג)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

להבין ענין ספירת העומר שסופרים מ"ט יום הוא ז' פעמים ז' – שהוא עניין המשכת המוחין למדות, ועי"ז נמשך אחר ספירת העומר בחינה היותר עליונה כו'. ולהבין עניין המשכת מוחין למדות, הנה מבשרי אחזה שיש טבע בני-אדם שהם בטבעם גומלי חסדים ודרכם להטיב לרעים ולטובים מבלי שום התחלקות כלל והיינו מפני טבע הטוב להטיב.

אך הנה כל-זה הוא כשמנהיגים את-עצמם על-פי טבעם, אמנם כשמתבונן על הדבר בשכלו היטב אם ראוי להיות כן גם על-פי שכלו אזי מתגלה שכלו להנהיג מדותיו, ואז לא ישפיע לכולם בשוה כי-אם רק לראוי, ולרשע ישלם כגמול ידיו, הגם כי בעצם מדתו הוא להטיב גם לרעים, מכל-מקום כשמוח שליט על הלב הנה אז יהפוך לבו ולא ישפיע הטוב למי שאינו ראוי לזה על-פי השכלת שכלו כו'.

(ספר המאמרים תרכ"ז ע' רנט)

פתגם השבוע בעניני משיח

משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשו"* ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה"] ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפסק-דין הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

*) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספי"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו'" – היינו שהוא כבר מלך.

משיחת ש"פ תזריע-מצורע ה'תנש"א

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

אדם כי יהיה בעור בשרו גו' **והובא אל אהרן הכהן**

"אדם" דווקא, שהוא מדריגה היותר נעלה שכבר תיקן הכלי, יכול להיות "בעור בשרו" נגע צרעת בכדי לתקן גם החיצוניות כו', והתיקון הוא "והובא אל אהרן הכהן" כו' – דאהרן ממשיך בחינת אהבה-רבה בנשמות, שזהו למעלה מאצילות, ובדרך-כלל היא ההמשכה שבבחינת אין-סוף כו', ולכן משם נמשך לתקן גם בחינת החיצוניות וסוף הלבושים כו'.

(המשך תרס"ו ע' רה)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (פרשתנו יב, ג)

(משיחה בסעודת ברית מילה): בברית מילה אומרים כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טובים. ונוהגים אצלנו שנותנים דמי-קדימה לשכר הלימוד של הילד – (ונתן כ"ק אדמו"ר הריי"צ סכום מסוים באמרו): – זה עבור הישיבה.

(היום יום א' תזריע, כח אדר שני)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

רבי אומר איזו היא דרך ישרה וכו' (פרקי אבות ב, א)

...השאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" -מהי ה"**דרך ישרה**" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני-ישראל) שגמר עניני העבודה כדי **לפעול התגלות וביאת המשיח**?

...וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח על-ידי "**מלכות שבתפארת**" – בנוגע למעשה בפועל.. ובפשטות.. "מלכות שבתפארת" – הוא **לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה**...

(משיחות ש"פ תזריע-ומצורע ה'תנש"א)

גובה המחיצה בבית הכנסת

מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאחד ששאל מהו הגובה המתאים למחיצה בין עזרת אנשים לעזרת נשים לפי ההלכה:

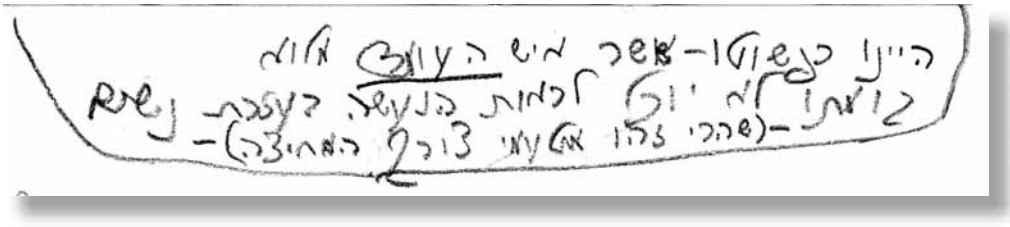

היינו כפשוטו – אשר איש העומד מלוא קומתו לא יוכל לראות הנעשה בעזרת נשים – (שהרי זהו מטעמי צורך המחיצה) –

דקה הליכה מ-770 • מלון מפואר • בפורמט קטן • סטייל גבוה • דירות סטודיו מפוארות

- מטבח מצויד במיטב השכלולים המודרנים: מקרר, מיקרוגל טוסטר, מיחם
- ארוחת בוקר, מקרר עם שתיה כל היום.
- טלפון חופשי
- אינטרנט מהיר חופשי
- וידאו

קינגסטון הוטל

917-691-5212
718-473-5937

- החלפת מצעים ומגבות
- שרותים ואמבטיה מפוארים
- סבונים ושמפו בשפע
- שרות מלא!

יש לי אות בספר התורה של ילדי ישראל

אות = ברכה

ספר התורה של ילדי ישראל | ת.ד. 8 כפר חב"ד 60840 | 03-9607358 | www.kidstorah.org

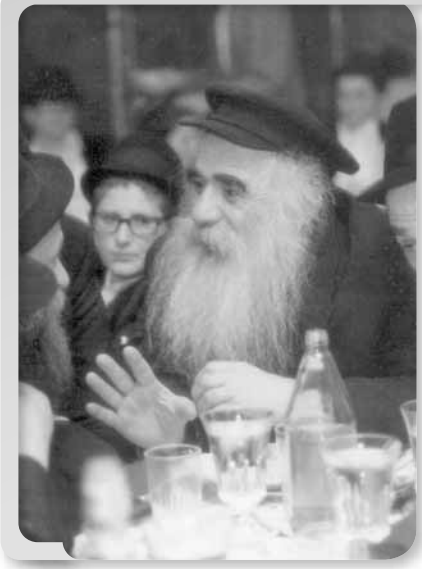

ההדגשה עכשיו צריכה להיות

"לחיות עם משיח"

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

מי שמנסה להתרכז ולהתמקד בביטול והתקשרות ומסירה ונתינה מוחלטת של כל מציאותו וכל ענייניו, אל הרבי, אבל הוא חושב שאפשר לעשות זאת בלי להיות חדורים במילוי שליחותו העכשווית של נשיא הדור, "להביא לימות המשיח בפועל ממש" - מחטיא את המטרה! אך ורק כאשר מלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור, ב"להביא לימות המשיח בפועל ממש" - רק כך ישנו ביטול והתקשרות ומסירת ונתינת כל מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל, אל הרבי.

כשעומדים בפתחו ובימים הסמוכים לכ"ח בניסן, לקריאה הנרגשת אלינו "עשו כל אשר ביכולתכם" בכדי להביא את משיח צדקנו בפועל ממש – אין ספק שכולנו וכל אחד ואחת בפרט מתעורר ומקבל החלטות טובות בענייני תורה ומצוות בכלל, בענייני תורת החסידות ודרכי החסידות בפרט, בביטול והתקשרות ובכל המבצעים של דורנו "הדור השביעי" במיוחד – אבל חשוב ונחוץ להדגיש שוב ושוב כי עיקר ההדגשה עתה צריכה להיות על עניינו העיקרי של נשיא הדור – להביא לימות המשיח בפועל ממש!

• • •

בשיחת אחרון-של-פסח תשכ"ה אומר הרבי מלך המשיח שליט"א (התוכן ולא המילים ממש. בלתי מוגה): חז"ל מספרים כי כאשר הגיעה שעתם של בני-ישראל לצאת ממצרים, היו גם יהודים שלא רצו לצאת ממצרים. ולא מדובר על בודדים, אלא על חלק נכבד ביותר.

על הפסוק "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" מפרש רש"י בפירושו הראשון ש"וחמושים" פירושו מזוינים בכלי נשק. ופירוש שני ש"וחמושים" פירושו אחד מחמשה, שרק אחד מתוך כל חמשה יהודים יצא ממצרים. שכן ארבעה מתוך כל חמשה יהודים – **שמונים אחוז** מעם ישראל! – לא רצו לצאת ממצרים והם אכן נשארו במצרים ומתו בשלושת ימי אפילה.

לפי דעות אחרות במדרש היו כאלו אף הרבה יותר מזה: יש אומרים ש"וחמושים" פירושו אחד מחמישים. כלומר, רק אחד מחמישים רצה לצאת, וארבעים ותשע מתוך חמישים מעם ישראל לא רצו לצאת ממצרים ומתו בשלושת ימי אפילה. ויש אומרים ש"וחמושים" פירושו אחד מחמש מאות. כלומר, רק אחד מחמש-מאות מעם ישראל רצה לצאת ממצרים, ואילו ארבע מאות תשעים ותשע מתוך חמש מאות מעם ישראל לא רצו לצאת ממצרים ומתו בשלושת ימי אפילה.

שואל הרבי: מה קורה כאן, עומדים חכמי ישראל הצדיקים, התנאים הקדושים, וכאילו עושים תחרות ביניהם מי ידבר יותר היפך שבחן של ישראל, שכל כך הרבה

יהודים לא האמינו ולא יצאו ממצרים?! ובפרט שכאן מדובר לא על התחלת התקופה שמשה רבינו הגיע לבשר על הגאולה ועדיין היו שקועים עמוק בגלות וכל ענין הגאולה היה חדש להם לגמרי – אלא על שלב הרבה יותר מתקדם. כבר עברו את השלב בו פרעה הכביד את קושי השעבוד, כבר התחילו עשר המכות ו"בטלה עבודה מאבותינו במצרים". אוחזים כבר כמעט בסיומם של עשר המכות, במכה שלפני האחרונה. כולם רואים במוחש שמתחוללים כאן נסים ונפלאות אדירים על ידי משה רבינו, ותיכף לוקחים כבר את השה לקרבן פסח לקראת היציאה ממצרים. ובשלב כה מתקדם נמצאים עדיין כל כך הרבה יהודים שאינם רוצים לצאת ממצרים?! ואפילו אם זה אכן היה כך בפועל, לשם מה מספרים לנו את כל זה, הרי אפילו בגנות בהמה אשר איננה טהורה לא דיברה התורה, ואיך מדברים כאן היפך שבחן של ישראל על כל כך הרבה יהודים?!

מבאר הרבי: חז"ל מספרים לנו את כל זה, לא כדי לדבר ח"ו היפך שבחן של ישראל, אלא כדי שנלמד מזה הוראה לתקופתנו זאת, לקראת היציאה מן הגלות, ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

יהודי שומע שכדי להביא את המשיח עליו לרצות משיח, לבקש משיח, ולפעול שמשיח אכן יבוא ויביא את הגאולה – והוא רוצה לעשות כן. אבל הוא מביט סביבו לראות מי עוד נמצא עמו יחד בעבודה המיוחדת כדי להביא את הגאולה. והוא רואה לתימהונו שאף אחד מכל הגדולים שעומדים סביבו לא מתכונן לעשות מאומה בכדי להביא את המשיח.

העסקנים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל העסקנות. מחברי הספרים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל החיבורים. ראשי הישיבות חוששים שמשיח יקלקל להם את כל הפלפולים. המשפיעים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל ההשפעה. הרבנים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל הרבנות. ורק הוא, 'בטלן' שאין לו מלכתחילה שום דבר ואין לו מה להפסיד, משיח לא יקלקל לו מאומה כי מלכתחילה אין לו מאומה כי אם לרצות משיח. אבל הוא שואל את עצמו: אתה, ה'בטלן' שאין לו מאומה מה להפסיד, אתה הוא זה שרוצה את משיח ואתה הוא זה שיכול לעשות ולפעול זאת, כאשר כל המי ומי באמת לא עושים מאומה בשביל זה?!

לכן, אומר הרבי, מספרים לנו את מה

יהודי שומע שכדי להביא את המשיח עליו לרצות משיח, לבקש משיח, ולפעול שמשיח אכן יבוא ויביא את הגאולה - אבל הוא מביט סביבו לראות מי עוד נמצא עמו יחד בעבודה המיוחדת להביא הגאולה. והוא רואה לתימהונו שאף אחד לא מתכונן לעשות בכדי להביא את המשיח. העסקנים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל העסקנות. מחברי הספרים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל החיבורים. ראשי הישיבות, הרבנים חוששים שמשיח יקלקל להם את כל הרבנות. ורק הוא, 'בטלן' שאין לו מלכתחילה שום דבר ואין לו מה להפסיד, משיח לא יקלקל לו מאומה כי מלכתחילה אין לו מאומה

שהיה ביציאת מצרים, כדי ללמוד מזה הוראה לתקופתנו זאת, לקראת היציאה מן הגלות, ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". אומרים לו, דע לך שיש בענין זה פירושים שונים, ובך הדבר תלוי איזה פירוש יתקיים בפועל. אפילו אם כאשר אתה מתחיל לפעול נדמה לך שכל הסביבה היהודית – ארבע מאות תשעים ותשע מתוך חמש מאות, שכולם באמת גדולים וחשובים ממך, אינם רוצה לצאת מן הגלות – עליך לא להתפעל ולא להתרשם. אם תעבוד קשה, תצליח להפוך את האחד מחמש מאות לאחד מחמשים. אם תעבוד יותר קשה, תצליח להפוך את האחד מחמשים לאחד מחמשה. ואם תעבוד בכל הכוחות שלך, תצליח להפוך גם את האחד מחמשה, שגם ארבעת החלקים ירצו כולם לצאת ממצרים – כפירושו הראשון של רש"י, ש"חמושים" פירושו מזוינים בכלי נשק, שלפי זה אכן כולם יצאו ממצרים.

כך יהיה, ממשיך הרבי ואומר, בגאולה האמיתית והשלימה. כידוע ומפורסם שבגאולה העתידה לא יהיו כאלו סיפורים. רק "אילו היה **שם** (במצרים) לא היה נגאל", אבל בגאולה האמיתית והשלימה ייגאלו וייצאו מהגלות כולם ממש. משיח לא ישאיר ח"ו אף יהודי בגלות, כנאמר: "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל". אלא שמחכים לך ורוצים שזה ייעשה על ידי עבודתך. עד כאן תוכן השיחה.

בשיחה נוספת, מוגהת (ליקוטי שיחות חלק יא בתחילתו), אומר הרבי שליט"א דבר נפלא ביותר:

בתוך אותו חלק מבני-ישראל שכן יצא ממצרים, היו חוטאים ופושעים גדולים ביותר, ואפילו עובדי עבודה זרה. כמאמר חז"ל שמידת הדין טענה נגד הצלת ישראל ממצרים "הללו (המצרים) עובדי עבודה זרה והללו (היהודים) עובדי עבודה זרה". פסל מיכה, עליו מסופר בספר שופטים, הגיע, לפי דברי חז"ל, ממצרים. אותו מיכה שנטל עמו את הפסל, היה מן התינוקות שהכניסו המצריים כלבנים בתוך הבניין כדי להשלים את מכסת הלבנים שלא הספיקו היהודים לעשות, ומשה רבינו הציל אותו משם. מיכה לקח עמו את הפסל ממצרים, עבר עמו בתוך ים סוף, היה עמו במתן-תורה ובכל הניסים שנעשו לאבותינו במדבר. בכל אותו הזמן הוליך עמו מיכה את הפסל, עבודה-זרה ממש, עד שהפסל הגיע למקום עליו מסופר בספר שופטים!

והגע עצמך: כל-כך הרבה יהודים לא יצאו ממצרים ומתו בשלושת ימי אפילה, רק מפני שלא רצו לצאת. עליהם לא נאמר שעבדו עבודה-זרה. ייתכן מאוד שהיו צדיקים וחסידים גדולים בכל התחומים, אך חטאם היה העובדה שלא רצו לצאת ממצרים, והם אכן נותרו במצרים. לעומתם, מיכה ושכמותו, שהיו עובדי עבודה זרה ממש, שהיא העבירה החמורה ביותר בתורה – הם כן יצאו ממצרים (עם

הפסל בידם)! איך אפשר להבין זאת?!

והרבי מבאר שאכן כך הם הדברים. אלו שחטאם היה **בענין זה עצמו** של היציאה ממצרים, לכן לא הייתה אפשרות שהם ייצאו ממצרים. על-דרך "אין קטגור נעשה סנגור". מכיוון שהיציאה ממצרים לגביהם הייתה קטגור, שהרי הם לא רצו לצאת, לכן לא הייתה אפשרות שהם ישתתפו ביציאה ממצרים, שזה יהפוך להם לסנגור.

ולעומתם, החוטאים והפושעים הגדולים ביותר, עובדי עבודה-זרה, מכיוון שבענין זה עצמו של היציאה ממצרים הם היו בסדר, הם רצו לצאת ממצרים, לכן הם יצאו ונגאלו, למרות שהיו חוטאים ופושעים גדולים ביותר.

והרבי בטובו הגדול לא יכול כביכול בשום אופן להשאיר את הדברים כך בקשר לגאולה האמיתית והשלימה. ממשיך אפוא מיד הרבי ומבאר באותה שיחה את הידוע ומפורסם שבקשר לגאולה העתידה לא יהיו כאלו סיפורים. רק "אילו היה **שם** (במצרים) לא היה נגאל", אבל בגאולה האמיתית והשלימה ייגאלו וייצאו מהגלות כולם ממש, גם אלו שיחטאו **בענין זה עצמו** של היציאה מהגלות. כי משיח לא ישאיר ח"ו אף יהודי בגלות, כנאמר: "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל".

מכאן הוראה נפלאה וחריפה ביותר לזמננו ולתקופתנו זו:

נכון שהפעם כולם ייצאו וכולם ייגאלו, אך מכיוון שהגאולה מגיעה דווקא על-ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות", ונצטווינו "עשו כל אשר ביכולתכם להביא את משיח צדקנו בפועל ממש" – הרי העיקר עכשיו הוא לא רק הלימוד והתפילה והמבצעים וכו' אלא העיקר עכשיו הוא דווקא בעניין זה, בעניינו העיקרי של נשיא הדור, משיח שבדורנו – להביא לימות המשיח בפועל ממש. וכל הפעולות והמעשים שלנו צריכות להיות חדורים כולם דווקא בעניין זה.

וודאי שצריך להיות "רחצו, היזכו" בכל העניינים. וודאי שצריך ללמוד נגלה וחסידות, להתפלל באריכות, ולקיים מצוות בהידור, ופשיטא להתחזק באהבת ואחדות ישראל, בכל המבצעים וכו' וכו'. ובפרט כאשר יודעים, כדברי הרבי, שבכל רגע נכנס נשיא הדור ומביט על כל אחד ואחת מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו'.

אבל אם זה מנותק ח"ו מעניינו העיקרי של נשיא הדור – "להביא לימות המשיח בפועל ממש" – אזי היה אפשר **(אז)** עם כל המעלות והמדרגות להישאר ח"ו במצרים! רק כאשר הולכים עם נשיא הדור בעניינו העיקרי, רוצים לצאת ממצרים ועושים הכל לשם כך – אזי אף מי שח"ו וח"ו היה עובד עבודה-זרה, היה יכול גם אז לצאת ממצרים!

זה חריף ביותר, אבל אלו הם פני הדברים.

הדגשה עכשיו צריכה להיות בעיקר וקודם כל על "לחיות עם משיח". הן **בעצמנו**, ובפרט על-ידי לימוד ושינון הדבר-מלכות השבועי, שיחות-הקודש מהשנים תנש"א-תשנ"ב, בהן מבאר הרבי את עניינו העיקרי ואת הנדרש מאתנו בתקופה זו. ותוך כך הוא מציין ומדגיש את העובדה שלימוד זה הוא הדרך הקלה והמהירה להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש. והן על כך שצריך ללא הרף **לפרסם ולהכריז** – צמד מילים שחוזר על-עצמו פעמים רבות בשיחות הקודש הנ"ל – שמשיח כבר נמצא ובגילוי, וכל שנותר הוא לקבל את פניו בפועל ממש, כדי שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא את בני-ישראל מן הגלות.

ובלשון הרבי (בדבר-מלכות לפרשת וארא, בקשר ליו"ד-י"א שבט): "צריך כל אחד ואחד לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו תורתו ועבודתו של ... כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ... ובפרט בהביטול וההתקשרות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל". שבכל אחד ואחת – מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור – משה רבנו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון – שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

"ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו .. ומביט על כל אחד ואחת מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו' מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתנו".

כלומר, גם כאשר מדובר (שם, בשיחה) על יום כה פנימי ועצמי כמו יו"ד-י"א שבט [וכן עתה, בבואנו מהיום הבהיר האחד-עשר בניסן, **יום שעניינו הוא "המשיחה של 'ראש בני ישראל' למלך המשיח"** (ספר השיחות תשנ"ב ח"ב עמוד 409)], "פנימיות שבפנימיות", "עצם שבעצם".

וגם כאשר הרבי בדברי קודשו לא מסתפק רק בקריאה לעשות ולפעול, אלא שם דגש חזק מאוד על "הביטול והתקשרות לנשיא הדור" – לדעת ש"הנשיא הוא הכל", הכל ממש, ולמסור לו את כל מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל –

הרי תוך כדי-כך הרבי "לא שוכח" להדגיש חזור והדגש, כי במה מתבטא הביטול וההתקשרות לנשיא הדור, ובמה מתבטאת מסירת ונתינת כל מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל, לנשיא הדור – בכך ש**מלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור – גואל אחרון – שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש**.

לאמר, מי שמנסה להתרכז ולהתמקד בביטול והתקשרות ומסירה ונתינה מוחלטת של כל מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל, אל הרבי, אבל הוא חושב שאפשר לעשות זאת בלי להיות חדורים במילוי שליחותו **העכשווית** של נשיא הדור, "להביא לימות המשיח בפועל ממש" – מחטיא את כל המטרה! לא זהו ביטול, לא זוהי התקשרות, לא זוהי מסירה ונתינה של כל מציאותו וכל ענייניו!

אך ורק כאשר מלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור, ב"להביא לימות המשיח בפועל ממש" – רק כך ישנו ביטול והתקשרות ומסירת ונתינת כל מציאותו וכל ענייניו, בכל מכל כל, אל הרבי.

וממילא מובן בפשטות לגבי תהלוכות ל"ג בעומר העומד בפתחנו – שתהלוכות אלו, כמו כל עבודת ה' בזמן הזה, צריכות להיות חדורות בגלוי ובפשטות ב"דבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש". הן בשלטים, הן בפרסומים, הן בדגלים ובסיסמאות שאומרים עם הילדים, והן ובמיוחד בתוכן ובמסר שמסבירים לילדים במהלך הכינוס.

ובוודאי שעצם ההחלטה תפעל כבר את ההתגלות המלאה של הרבי מלך המשיח לעיני כל בשר, ואז תערך ההתוועדות הגדולה כאשר נראה גם בעיני בשר את הרבי מלך המשיח שליט"א, "מלך ביופיו", בבית-המקדש השלישי והמשולש תיכף ומיד ממש, וכל העולם כולו יכריז בקול רם ובשמחה פה אחד – **"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"!**

לוח שבועי

שבוע פרשת תזריע-מצורע – אחרי-קדושים

	זריחה		סוף זמן קריאת שמע		חצות היום והלילה		שקיעה	
	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק
יום שישי, ל' ניסן	6:01	7:10	9:20	10:07	12:39	1:05	7:16	7:44
שבת קודש, א' אייר	6:00	7:08	9:19	10:06	12:38	1:05	7:17	7:45
יום ראשון, ב' אייר	5:59	7:06	9:19	10:05	12:38	1:04	7:17	7:47
יום שני, ג' אייר	5:58	7:05	9:18	10:04	12:38	1:07	7:18	7:48
יום שלישי, ד' אייר	5:57	7:03	9:17	10:03	12:38	1:04	7:19	7:49
יום רביעי, ה' אייר	5:56	7:01	9:17	10:02	12:38	1:03	7:19	7:50
יום חמישי, ו' אייר	5:55	7:00	9:16	10:01	12:38	1:03	7:20	7:51

זמני השבת		
	כניסה	יציאה
ירושלים	6:34	7:52
תל אביב	6:55	7:55
חיפה	6:46	7:55
ניו יורק	7:26	8:29
פריז	8:37	9:49
לונדון	7:53	9:09
מוסקווה	8:35	9:59

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות.
כל הזמנים לפי שעון קיץ.

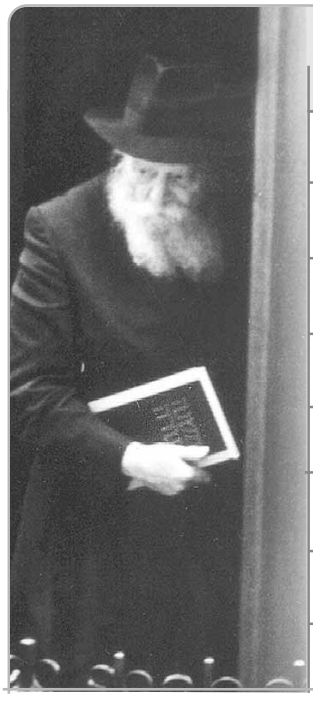

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים	פרק א'	ספר המצוות
שישי ל' ניסן	פתח פיך וגו'. ספר שופטים והוא ספר ארבעה עשר.. הלכות סנהדרין.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' ממרים פרק ז.	מ"ע קעו. מל"ת רפד. מ"ע קעה.
שבת קודש א' אייר	פרק ד-ו.	הל' אבל.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת רפב. רפג. מ"ע רכט. רכח.
ראשון ב' אייר	פרק ז-ט.	פרק ב.	מ"ע רכו. רכז. רל. רלא. מל"ת סו.
שני ג' אייר	פרק י-יב.	פרק ג.	מל"ת שי. מ"ע רכד. מל"ת ש.
שלישי ד' אייר	פרק יג-טו.	פרק ד.	מל"ת רצד. רצ.
רביעי ה' אייר	פרק טז-יח.	פרק ה.	מל"ת רעט. רעז. ערה. רעח. רעג.
חמישי ו' אייר	פרק יט-כא.	פרק ו.	מל"ת רפ. מ"ע קעז. מל"ת רעו. עדר.
שישי ז' אייר	פרק כב-כד.	פרק ז.	מל"ת שטו. רפא. שטז.

הרבי שלח קרני אור אל המחשכים

עורך הדין שלי הדף את הטענות וטען שאני הייתי ידיד משותף של בעלי החנות ומכיוון שביקרתי שם, אך טבעי שנותרו מאחוריי טביעות אצבע. השופט גיחך מול טענה זו ואמר לעורך הדין שלי כי טביעות אצבע שנמצאו היו מעבר לדלפק, וגם ידידים טובים לא נכנסים למקום של המוכרים. הורשעתי בעודי חף מפשע!!

מאת נתן אברהם

מאות מתלמידי התמימים החובשים את ספסלי 'בית חיינו', מצאו את עצמם באחד מיומי דפגרא עושים דרכם עם בקבוק 'לחיים' ומיני תרגימא אל המקומות בהם הם עורכים 'מבצעים' שלהם בימי שישי. כמו בעוד מאות רבות של נקודות ברחבי המטרופולין הגדול – ניו-יורק, גם בשכונת קינגס-האווי שבברוקלין המשופעת במהגרים ישראלים, הגיעו צמד תמימים הנוהגים לפקוד את שדרת החנויות והמסעדות היהודיות מדי ערב שבת בכדי להתוועד עם יהודי האזור ולהטעימם במשמעות היום.

תחנתם העיקרית הייתה מסעדת 'כנרת', מסעדה בבעלות ישראלית, שם נחמד תמיד לשבת ולשוחח ברוח טובה ובאווירה נינוחה. בחיות חסידית תוססת הם ביארו את המשמעות העמוקה אך המעשית של 'רבי' ו'נשיא ישראל', בעמדם על הנקודה העיקרית, שהרבי כמו נשיאי חב"ד שקדמו לו, חרטו על דגלם את הדאגה הכנה והאמיתית לכל יהודי באשר הוא יהודי. הם אף הוסיפו סיפורים שונים הממחישים זאת. פניו הנרגשות של **מאיר**, קבלן שיפוצים ישראלי, לא נעלמו מהם.

בסבלנות רבה הוא המתין עד שאלה יסיימו את דבריהם, וכשסיימו נטל את רשות הדיבור וביקש לספר להם סיפור נוסף שהוא בעצמו חווה על אודות הדאגה של הרבי מלך המשיח לכל יהודי, גם לזה הנמצא בקצה העולם או בדרגה רוחנית נמוכה ביותר.

הרעד הקל שחלף בקולו שעה שהחל לגולל את סיפורו, היה כמן אישור רגשי חי עבור שאר משתתפי ההתוועדות, ובתוכם אבנר הרוש, מנהל המסעדה, ואחיו יוסף יצחק. אמנם, אלה האחרונים שהכירוהו, שמעו ממנו לא פעם את סיפורו המופלא אך לא בשלמותו. כעת זו הייתה הזדמנות נאותה.

"לפני כעשרים שנה, לאחר שסיימתי את שירותי הצבאי, עשיתי את דרכי כמו ישראלים רבים אל ארץ החלומות, ארצות הברית. את מושבי קבעתי בניו-יורק ולפרנסתי התחלתי לעסוק בשיפוץ בתים. בלילות חייתי חיי הוללות. אם כשהייתי בארץ ישראל עוד הייתי מחובר פה ושם למוטיבים של תורה ומצוות, כמו הליכה בשבת לבית כנסת או שמירה מינימאלית של כשרות וצום ביום הכיפורים, הרי שבאותם ימים פרקתי מעלי כל עול; לא ערכים, לא תורה ולא מוסר. הכול היה מותר. במהלך היום הייתי עושה כסף מעבודתי ובמהלך הלילה מבזבז.

"יום בהיר אחד, בשנת תשנ"ג, בתקופת ההוריקנים הגדולים שתקפו את מערב ארצות הברית, התקשר אליי אחד מחבריי הטובים וסיפר לי שהגיע לידיו עותק של העיתון 'ישראל שלנו' שהוציא בזמנו ר' שמואל שמואלי, ושם הוא ראה שמחפשים קבלני שיפוצים בס. טומס, אזור שספג את עיקר עוצמת רוחות ההוריקן ונהרס כמעט כליל. מרבית הבתים שם ניזוקו קשה במקרה הטוב, ובמקרה הפחות טוב נהרסו כליל. עצים נעקרו וכבישים נסדקו והממשל תר אחר קבלני שיפוצים מכל ארצות הברית בכדי שיבוא לשקם את ההרס תמורת תגמול טוב.

"חישוב קצר העלה שאפשר בקלות להרוויח הרבה כסף. חלפו רק ימים מספר ואני ואותו חבר היינו על טיסה בדרכינו אל ס. טומס. בדרכנו לשם החלטנו לעצור במיאמי, שם היו לנו הרבה מכרים וידידים. חשבנו שאם כבר נוסעים לאזור, כדאי לעצור ולבקר אותם. בפועל נתקענו במיאמי כחצי שנה. באותו זמן גם התמקצענו יותר בתחום שיפוץ הבתים. תיקון כל ההרס באותו אזור לקח מספר שנים, ולא היו הרבה קופצים, כך שהייתה עבודה לכולם ובשפע. לא היינו

צריכים למהר. במיאמי כמו בניו-יורק, מה שהיה בראש מעיינינו היה בעיקר הבילויים.

"בערב שבת אחת, לפני שעלינו על טיסה בדרכינו לס. טומס, חוויתי דבר מה מרתק. משומקום הבזיקה אצלי הנשמה היהודית, נזכרתי פתאום בבית אבא ובבית סבא, בקידוש ובתפילות, והחלטתי ללכת ולחפש בית הכנסת ולהתפלל בו. חברי חשב שנטרפה עלי דעתי וניסה להניא אותי מהצדקות שנפלה עלי פתאום, ואמר לי שהוא בטוח עם עצמו שאין באזור בו התגוררנו בתי כנסת, אך אני משום מה התעקשתי על שלי. התלבשתי בבגדים חגיגיים והחלטתי לצאת לרחובה של עיר, אולי אמצא בית-כנסת. יצאתי לאן שרגליי יוליכוני.

"לאחר דקות מעטות, נדהמתי לראות יהודי מזוקן לבוש שחורים הולך ברחובה של עיר. רצתי לכיוונו ושאלתי אותו האם יש באזור בית הכנסת? הוא חייך וסיפר לי שהוא שליחו של הרבי מליובאוויטש והציע לי להצטרף אליו שכן הוא בדרך לבית חב"ד שם מתקיימות תפילות. לא ידעתי את נפשי מרוב שמחה ואושר; ראיתי בזה השגחה פרטית גדולה – רק צריך לרצות, ומשמים מסייעים בידי. אחרי התפילה צעדתי עם השליח ועוד כמה ממקורביו אל ביתו בכדי לסעוד סעודת שבת. הייתה זו חוויה רוחנית מיוחדת, שנמוגה מהר מאד בנסיבות הימים ההם.

"אחרי כמה שבועות נסענו לס. טומס וההצלחה האירה לנו פנים. עבדנו יום ולילה והרווחנו הון רב. מעולם לא החזקתי בידי סכומים כה גדולים. שנה שלימה שהינו שם, והייתה זו תקופה שהמסורת היהודית נעלמה ממני כליל. התנהגנו ככל העולה על רוחנו.

"כשהסתיימה העבודה, החלטנו לחזור לניו-יורק ובדרך לעצור בפורטוריקו – אוטונומיה בשליטת ארצות הברית – ולטייל בה. בין האתרים שביקרנו בהם היה בית הכנסת. כשראינו חול מפוזר ברצפה, חשבנו שהוא זקוק לשיפוץ, רק אחר-כך הבנו שהחול פוזר זכר לחורבן הבית.

"אחת כל חודש החגים, העברנו בפורטוריקו ולאחר-מכן עלינו על טיסה לניו-יורק. את הבידוק הביטחוני עברנו ללא כל בעיה. ישבנו במטוס כבר חגורים, אלא שאז עלו למטוס שני שוטרים מקומיים וראינו שהם מחפשים מישהו. הייתה לי הרגשה שהם מחפשים אותנו. ואכן, כמה דקות לאחר מכן, אחד מהם הגיע אלי והשני פנה אל החבר שהיה עימי, וביקשו שנראה להם תעודות מזהות. ניסינו להתחמק באמתלאות שונות ומשונות, אך הם היו נחרצים. כשהבינו שאין לנו אשרות שהייה ברי תוקף, הורידו אותנו מהטיסה וכלאו אותנו בבית המעצר של שדה התעופה. לא ידענו את נפשנו מרוב עגמת נפש.

אבל אז אני שומע גם את הסורגים בתא שלי נפתחים, שלשלאות הברזל שסגרו את דלת התא החלו להרעיש. קמתי ממיטתי וראיתי מול עיני הנדהמות את הסוהר עומד ולצידו שני בחורים חב"דניקים שחזרו שוב ושוב על דבריהם: "יהודי צדיק, חנוכה היום תתעורר". שפשפתי את עיניי בתימהון וקמתי לשטוף את פניי בכיור בכדי להיות בטוח שזה לא חלום. המים התערבו מהר מאוד עם דמעותיי שקלחו בחופשיות...

אי אפשר לתאר את התחושות שאפפו אותנו. בנינו כבר את חיינו כאן, והנה בהינף יד, ברגע אחד החלום הזה נגנז. כעבור כמה שעות נכנסו כמה שוטרים לתא המעצר, ואמרו לנו שכעת בודקים את התיקים שלנו, ושיהיה לנו ברור כי בעוד כמה ימים אנחנו מוחזרים לארץ ישראל, ויהיה אסור עלינו להיכנס שוב לארצות הברית. כעבור יומיים נוספים, נכנס שוב שוטר ואמר לחברי שכעת הוא מועלה על מטוס לישראל, אך אתה – אמר כשהוא פונה אלי – נשאר פה, יש לנו מה לברר אתך.

בהלה גדולה אחזה בי. שאלתי את השוטר לפשר דברים, אך הוא מילא את פיו מים וסירב לומר לי במה חושדים בי. תחושות של מתח וחרדה שכמותם לא ידעתי מעודי, החלו תוקפים אותי. מחד גיסא הם אומרים לי שאני נשאר בבית המעצר כי חושדים בי בדבר מה חמור, אך מאידך גיסא, לא אומרים לי מהם החשדות שיש כנגדי. בקושי ישנתי ממתח ודאגה. התקשיתי לאכול ולשתות. כשהתירו לי סוף סוף להתקשר לשני אנשים בלבד – בחרתי ראשית להרים טלפון לאחותי הנשואה שהתגוררה בניו-יורק, לה סיפרתי בפרוטרוט מה קורה איתי.

החשש הגדול ביותר שלי היה שלא יסכימו לומר לי במה אני מואשם עד שאעמוד לפני שופט. גיסי נתן לי מספר של כרטיס חיוג ממנו אוכל להתקשר אליו אם אראה בכך צורך. הוא מצדו עשה מאמצים כבירים בכדי לרתום את הקונסוליה הישראלית לתוך הסיפור הזה, ולגייס עורך דין טוב שייצג אותי ויסייע לי במשפט. אחרי כמה ימים של בירורים, עלה עורך הדין על האשמה בה אני נחשד: רשויות החוק גילו את טביעות האצבע שלי בחנות תכשיטים של ידידים משותפים שלנו שנפרצה. החשד היה שאני הוא זה שפרצתי למקום.

כשגיסי סיפר לי על החשדות הללו, הייתי מבוהל ומפוחד. לא ידעתי מאיפה נפל עלי הדבר הזה. זכרתי שהייתי באותה חנות עם כמה מידידיי, אך להאשים אותי בפריצה ובגניבה? איך להסביר עכשיו לשלטונות שידך לא הייתה במעל? להם יש את טביעות האצבע שלי בדלפק, והם סגורים וגמורים עם עצמם למצוא אשם להפליל אותו ובכך לסגור את התיק הזה. גם עורך הדין שמשפחתי גייסה והגיע לפורטוריקו אמר לי שמאשימים אותי באשמה מאוד חמורה, והוא יעשה את כל מה שיוכל בכדי לסייע לי, אך הסיכויים שהשופט יאמין לטענה שלי מול טביעת אצבע, קלושה.

הסתובבתי בבית המעצר כמו אריה זועם בכלובו. הייתי סהרורי ומבועת. כשהגיע מועד המשפט, טענה התביעה שיש להם ראיות לכאורה שאני מעורב באותה פריצה בגלל טביעות האצבע. עורך הדין שלי הדף את הטענות וטען שאני הייתי ידיד משותף של בעלי החנות ומכיוון שביקרתי שם, אך טבעי שנותרו מאחוריי טביעות אצבע. השופט גיחך מול טענה זו ואמר לעורך הדין שלי כי טביעות אצבע שנמצאו היו מעבר לדלפק, וגם ידידים טובים לא נכנסים למקום של המוכרים. הורשעתי. את גזר הדין החליט השופט לפסוק לי במועד אחר.

אבל וחפוי ראש הובלתי חזרה לבית המעצר.

יממה בלבד לאחר מכן, הובלתי אזוק כיאה לפושע שנחרץ דינו. הוסעתי לבית כלא שמור מאוד, כשעתיים נסיעה מבית המעצר. חשתי מושפל על לא עוול בכפי.

ממש מאיגרא רמה לבירא עמיקתא. היה לי את כל מה שרציתי – חיים של הוללות ובילויים, כסף בלי די, והנה הכול נעצר.

בבית הכלא החדש התייצבתי בפני מנהל בית הכלא, גוי פורטוריקני מגושם ועב בשר, שאם לא היה עובד במקום הזה, בוודאי הוא היה פושע מהשורה. הוא הציב בפני שתי ברירות: או לשבת באגף של הרוצחים או לשבת באגף עם עוד אסיר שנשפט על עבירות רכוש כמוני, אך הוא פלסטינאי...

ברירה לא קלה, אבל העדפתי לשבת עם הפלסטינאי, למרות שבאותם ימים פרצה האינתיפאדה הראשונה. עשינו הסכם בנינו בנוכחות מנהל בית הכלא שלא נציק האחד לשני, וכך עברו עלי מספר שבועות מורטות עצבים. גזר הדין עצמו יכול לקחת שנה ויותר, ומי יודע מה ייגזר עליי? ביכיתי את מר גורלי. אלו היו הימים הכי עצובים בחיי. הקושי הגדול נעוץ בהתמודדות עם אשמה כה כבדה שטופלים עליך מבלי שיש יכולת אמיתית להתגונן בפניה. כולם בטוחים שאתה עוד פושע קטן שמכחיש עבירה שעשה למרות שלכאורה יש ראיות מבוססות לביצוע הפריצה – ואני יודע באמת ובתמים שאני חף משפע.

חלפו להם חודשים, וחג החנוכה הגיע. זכרתי במעומעם שביום זה מדליקים נרות ואוכלים סופגנייה, אבל המשמעות הפנימית והעמוקה של החג נשכחה ממני. בעצם, לא חונכתי ולא למדתי על-כך מעולם. ביום השלישי של חג החנוכה החל גם יום אידם של הגויים, בין כותלי בית הכלא הייתה שמחה גדולה, קולות של תרועות וצהלות נשמעו מפיהם של האסירים כאילו זה עתה הם משתחררים לחופשי. כשהגיע הערב, נכנס לתאי הסוהר שמופקד על האגף, ואמר לי שבחדר האוכל של הכלא מתקיימת חגיגה וסעודה גדולה בהשתתפות כמרים נוצריים. הוא פירט באוזניי את סוגי המאכלים שיוגשו שם. מעולם לא אדע מה גרם לי לסרב לרדת למסיבה; כולם ירדו, גם כאלה שאינם נוצרים, כמו הפלסטינאי המוסלמי שהיה עימי בתא. משהו בתוכי עצר אותי. עד אז הייתי מתנהג כמו כולם, אוכל את אותם מאכלים, מדבר כמו כולם, אך פתאום נחה עלי רוח חדשה שגרמה לי להתעקש ולהיות היחיד שנותר לבד בתא.

הסירוב עורר עלי את כעסם וחמתם של אסירים רבים, אך לא חששתי. כמה מהם, הגברתנים שבחבורה, אמרו לי שאם לא אגיע, הם יראו בכך זלזול בקדוש להם, ואף על פי כן לא רציתי לשמוע לדבריהם והעדפתי לנוח במיטתי. רק אז התחלתי להרגיש בעוצמה רבה את השוני שיש ביני לבין האסירים אחרים.

אחרי רגעים לא ארוכים, כשאני שוכב שקוע בהרהוריי, אני שומע את הזמזם של השער הראשי לאגף נפתח ובעקבותיו שקשוק מפתחות הדלת. אני מטה את אוזניי כאפרכסת וכולי דרוך, ואז אני שומע באלו המילים: "יהודי צדיק, חנוכה היום, תתעורר". בתחילה חשבתי שמדובר בחלום. לא האמנתי שזה אמיתי. 'התחלתי כנראה להזות', אמרתי לעצמי.

אבל אז אני שומע גם את הסורגים בתא שלי נפתחים, שלשלאות הברזל שסגרו את דלת התא החלו להרעיש. קמתי ממיטתי וראיתי מול עיניי הנדהמות את הסוהר עומד ולצידו שני בחורים חב"דניקים שחזרו שוב ושוב על דבריהם: "יהודי צדיק, חנוכה היום תתעורר". אחד מהם החזיק בידו קרטון עם סופגנייה ושוקולדים, והשני החזיק חנוכייה עם קופסת נרות. שפשפתי את עיניי בתימהון וקמתי לשטוף את פניי בכיור בכדי להיות בטוח שזה לא חלום. המים התערבו מהר מאוד עם דמעותיי שקלחו בחופשיות...

לא אשכח לעולם את החן שהיה נסוך על פניהם של אותם בחורים צעירים. הם סיפרו על הדרך הארוכה שעשו עד שקיבלו את האישורים הנדרשים בכדי להגיע אלי, וסיפרו לי שזה חג שבו הנשמה היהודית נצחה את הגוף, הטהרה את הטומאה. כשהם אמרו את זה, התחלתי לייבב בבכי כמו ילד קטן. סיפרתי להם על ההחלטה התמוהה שקיבלתי דקות לא ארוכות לפני שהם באו, והנה כעת הפזל מתחבר. לאחר שהדלקנו את הנרות סיפרו לי בחיננויות רבה ובהתלהבות שהם שלוחיו של הרבי מליובאוויטש, נשיא הדור, הדואג לכול יהודי גם אם הוא אסור בכלא רחוק ושמור.

הם ישבו איתי כמחצית השעה ועודדו אותי מאוד. לא חדלתי לבכות בכל מהלך המפגש עמם. הרגשתי שאני יכול לפרוק סוף כל סוף את כל המטען הרגשי שהצטבר אצלי בחודשים האחרונים מאז נעצרתי. ספרתי לבחורים הצעירים את הסיבה בגינה אני יושב בכלא, והם אמרו לי שבשביל דברים כאלה יש רבי בישראל, ואפשר לכתוב לו והוא יברך. הייתי קצת סקפטי. איך בעיה שעורך דין גדול לא הצליח לפתור, תוכל להיפתר על ידי ברכה מהרבי מליובאוויטש?! אבל הם התעקשו. שאלתי אותם אולי יש להם קשרים, והעובדה היא שהצליחו לקבל אישור להיכנס לבית הכלא השמור הזה, אך הם חזרו ואמרו לי שמה שיעזור פה זה לא קשרים, אלא ברכה מהרבי.

הם סיפרו לי את הסיפור עם משה רבינו שרדף אחרי הטלה הקטן שנמלט לו מהעדר, והקב"ה שראה את זה אמר ראוי הוא זה שיהיה הרועה הנאמן של עמי. כך גם הרבי, זה שאנחנו נמצאים איתך כעת בשליחותו.

לבסוף נכנעתי, ופירטתי את כל מה שעברתי בצרור דפים שהפקדתי בידיהם.

אני לא יודע מה הם עשו עם אותם מכתבים מפורטים שהבאתי להם, דבר אחד אני יודע – הרגשתי שאני מפרק לתוך הדף את כל הכאב העצום שנצבר בלבי. לאחר מכן הרגשתי כמו אדם חדש, נקי ורענן. הם השאירו אצלי חבילה של נרות ואת החנוכייה, ולימדו אותי איך להדליק את הנרות בימים הבאים, ונפרדו ממני לשלום בחיבוקים ובנשיקות.

מאז הרבי וחב"ד אצלי הם התנועה החשובה ביותר בעולם. איש לא ידמה להם במסירות ובאהבה שהם רוחשים לכל יהודי ויהודי בעולם.

מה שנפלא בכל הסיפור הוא, שאחרי מספר ימים הייתי מחוץ לכלא – – –

היה זה באופן פתאומי, כאשר נכנסו אלי מנהל בית הכלא ועוד כמה סוהרים, ואמרו לי שהשופט החליט שגזר הדין שלי הוא, להיות מגורש ל...ישראל.

אבן נגולה מעל לבי. אני כבר הייתי בטוח שאקבל לפחות עשר שנים בתוך הכלא, מנותק מכל נפש חיה, אבל הקב"ה כנראה רצה אחרת. בכיתי וצחקתי ביחד. לא היה גבול לאושרי. גופי נעשה חידודין חידודין מרוב התרגשות. הסוהרים לא אפשרו לי יותר מדי זמן להתרגש והורו לי לארוז את חפציי. משם עליתי על טיסה לניו-יורק ומשם לארץ ישראל.

•

מאיר סיים את סיפורו בקול חנוק בדמעות שמחה. קולו נשנק כשהגיע לחלקו האחרון של הסיפור הזה. למרות שסיפר אותו כבר מאות פעמים מאז התרחש, אך בכל פעם הוא מתרגש ממנו מחדש ומחזיר אותו בתחושות לאותם חודשים מורטי עצבים בהם ישב בין כותלי הכלא ובלבו כבר איבד תקווה.

לאחר כזה סיפור, לא היו צריכים התמימים להסביר ולבאר על מעלת נשיא הדור ותפקידו. לאחר רגעים ארוכים של הלם כבוש, החלו התמימים ואחריהם שאר המתוועדים לנגן בחיות ובהתלהבות רבה את הניגון החסידי "אשרינו מה טוב חלקנו מה נעים גורלנו שחסידים אנו".

ציפייה לגאולה

שלושת אלפים יהודים מכל גווני הקשת השתתפו בכינוס הקהל ענק לקבלת פני משיח צדקנו, שהתקיים במוצאי י"א בניסן באודיטוריום היוקרתי של ברוקלין קולג' • הכינוס הגדול שאורגן על ידי "מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח" הצליח לשלב רגעים מרגשים ועוצמתיים לצד רגעים של שמחה, אמונה וביטחון - והכל חדור באווירה חסידית פנימית, כיאה להתוועדות חסידים ביום הולדתו של הרבי מלך המשיח

מאת: אברהם לבנון

בברוקלין קולג'

הפרק של הרבי. הרב חיים סרברנסקי

בשורת הגאולה. הרב שלמה מאיעסקי

שמחה בטהרתה. ר' מרדכי בן דוד

מנחה האירוע. הרב שלום דובער קלמנסון

אודיטוריום היוקרתי של ברוקלין קולג', "Whitman Hall", י"א ניסן, 7:00 בערב. האולם הוחשך ועל שלושת מסכי הענק שעל הבמה הוקרן קליפ הסופר את שישים השניות עד לתחילת האירוע. האורות באולם היו כבויים, אבל בלבותיהם של אלפי הנוכחים נדלקו הניצוצות. היו אלה ניצוצות של אהבה עצומה לרבי, ניצוצות של געגועים לחזות שוב בזיו פניו, וכמובן ניצוצות של אמונה וביטחון שתיכף ומיד נזכה להתגלותו השלימה.

•

"אמריקה איז נישט אנדערש" קבע הרבי הרי"צ כשהגיע לאמריקה, לפני 69 שנים. במרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח, יישמו זאת השנה. לאחרי שנים של כינוסי י"א ניסן מוצלחים בארץ הקודש, החליטו במרכז חב"ד העולמי לאמץ את היוזמה ולארגן כינוס מעין זה גם בחצי כדור התחתון, בסיסמת כינוס הקהל לקבלת פני משיח צדקנו, כינוס שיחדור ויעורר את נקודת האמונה שבכל יהודי שישתתף בו.

כשבועיים לפני הכינוס החל מבצע פרסום מאסיבי בכל השכונות היהודיות שבעיר ניו יורק. הפעילים המסורים טרחו והגיעו לכל המקומות והאזורים, בתי הכנסת והחנויות היהודיות. מודעות ענק פורסמו גם בעיתונים היהודיים המרכזיים, ותשדירי רדיו מיוחדים קראו לציבור להשתתף בכינוס לכבוד יום הולדתו של הרבי מליובאוויטש. המודעות פורסמו באנגלית, עברית ורוסית – על מנת להגיע לקהל יעד גדול ככל האפשר.

הקהל את העם - בניו-יורק

למרות העיתוי של ערב פסח, אלפי יהודים בחרו לעזוב את בתיהם ביום ראשון בערב, ונהרו לעבר ברוקלין קולג'. מלבד חסידי חב"ד שהגיעו בהמוניהם לכינוס – השתתפו בו יהודים מכל גווני הקשת, מליטאים תושבי שכונת פלטבוש הסמוכה, ועד לחסידי פולין שהגיעו מבורו-פארק ווילאמסבורג. ובתוך – הרבה יהודים שאינם משתייכים לזרם כלשהו, אבל כולם חשים חובה להגיע ולהשתתף בכינוס שנערך לכבוד יום הולדתו של הרבי מלך המשיח, האהוב והנערץ על כולם. היה זה "הקהל" במלוא מובן המילה, כאשר עיני כולם נשואות אל המלך, בתחינה ובקשה שיעמוד על הבימה של עץ בבית המקדש וישימיענו נפלאות מתורנו.

צוות ההפקה, בראשות הת' שניאור כהן, הספיק להכין את האולם ולהציב את כל הציוד הנדרש במקומו, והכינוס התחיל בדיוק בזמן שנקבע. מיד אחרי קליפ ספירת שישים השניות, החל האירוע כאשר לבמה עולים ילדי מקהלת הניצוצות בניצוחו של **ר' דני פינקלמן**, בשיר פתיחה שכל כך מסמל את הערב הזה, ערב כינוס הקהל לקבלת פני משיח צדקנו – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", ובאופן אוטומטי מתחלף הניגון בהמשך ל"יחי אדוננו".

בשורת הגאולה - אקטואלית מתמיד

מנחה האירוע, הלא הוא הרב **שלום דובער קלמנסון**, שליח הרבי בסינסינטי, פותח את האירוע במילות פתיחה קצרות לקהל הרחב, על מהותו של יום י"א ניסן – יום ההולדת של הרבי וחובתנו לצאת מיום זה יותר מקושרים אליו, ועל חובתנו לזעוק "עד מתי?" לזירוז הגאולה.

כבכל כנס חב"די, נפתח גם כנס הקהל זה בהקראת פרקו של הרבי. לקריאת הפרק החדש – פרק ק"ח – מכובד הרב **חיים**

בזכות ברכת הרבי. הרב הראשי לישראל, הרב יונה מצגר שליט"א

סרברנסקי, מזקני אנ"ש בקראון הייטס.

אחד מנגני הפסנתר הטובים בעולם מכבד את האירוע בנוכחותו. **ישראל אדלסון**, עולה לנגן מספר ניגוני נשמה. אצבעותיו פורטות על הקלידים במיומנות, והוא מרגש את הקהל הרב שתופס בינתיים את מקומו באולם הגדול. אחרי מספר ניגונים מצטרף אליו החזן **יהושע סמיואלס**, לשירת "סטאוו יא פיטו".

האולם מוחשך שוב, ועל המסכים הגדולים שעל הבמה נראית שוב דמותו של הרבי, בוידאו מיוחד שהופק לערב זה, ובו קטעים מיוחדים שאמר הרבי בעניני משיח וגאולה, בהתוועדויות ולאנשים פרטיים.

אחרי שרואים את דברי הרבי לאיש הסי.אן.אן. שבא לראיין אותו, שמשיח מגיע בקרוב מאד, אין דבר מתאים יותר מאשר לבאר לקהל הרחב שנכח באירוע עד כמה נבואותיו של הרבי מלך המשיח מתקיימות בדיוק, דבר שילמד גם על הנבואה העיקרית והאחרונה. ואין דובר מתאים יותר לתפקיד זה מאשר הרב **שלמה זלמן מאייעסקי**, מנהל 'מכון חנה' ומי שנחשב לאחד המרצים הגדולים ביותר של

חסידים ואנשי מעשה. שלוחים, עסקנים וזקני החסידים משתתפים בכינוס

הקהל את העם. מקהלת ניצוצות בניצוחו של הרב דניאל פינקלמן

התקשרות לרבי. הרב גרשון אבצן

מה המתנה שלך? הרב שניאור זלמן קורינסקי

ליובאוויטש בשפה האנגלית. בדבריו מבאר הוא גם על יסוד האמונה ברבי כנביא. בסיום דבריו ריגש הרב מאייעסקי את הקהל, כאשר קרא לקהל העצום לנצל את ההזדמנות המיוחדת, כאשר כולם יושבים מתוך ציפייה ואחדות אמיתית, ולזעוק לה' "עד מתי", ולבקש את התגלותו השלימה של הרבי מלך המשיח.

ציפייה לגאולה - מתוך שמחה

השמחה היא אחת מיסודות החסידות, ובפרט בי"א ניסן – בו נולד מושיען של ישראל. מי שעולה על הבמה ומשמח את הקהל, הוא ענק הזמר החסידי ר' **מרדכי בן דוד**. כיאה לאירוע שכזה, הוא פותח בשיריו הפופולריים "מלך" "מאמינים בני מאמינים" ו"הגיע זמן גאולתכם", כאשר על המסכים הגדולים מוקרנים קטעי וידאו של הרבי כאשר הוא מעודד בידו הק' את השירה. הקהל הרב יוצא בריקוד גדול מסביב לאולם, על המדרגות המובילות אל המושבים. בסיום קטע השירה, מפתיע אותו המנחה כשמכריז במיקרופון: "מזל טוב למרדכי בן דוד שהיום הוא יום הולדתו".

השפעת הרבי על העולם כולו

כעת נקרא אל הבמה אורח הכבוד של הכינוס, שהגיע במיוחד מארץ הקודש – הרב הראשי לישראל, הרב **יונה מצגר**. הרב מצגר אמור היה אמנם לדבר על ברכת החמה, ואכן חלק מנאומו נסוב עליה, אולם עיקר הנאום היה דברי שבח והוקרה לרבי ולשליחיו ברחבי העולם, כשבסיום דבריו הוא מזכיר שוב את המילים המופלאות שאמר לו הרבי כשברך אותו שייבחר בחודש ניסן – מילים שנאמרו שתים עשרה שנה לפני הבחירות בהם נבחר, בחירות שנדחו באורח פלא לחודש ניסן (ראה מאמר נפרד בגיליון זה). הקהל, יושב במקומו מרותק.

אחת ההפתעות של הערב, היא מקהלת "חיילינו" בניצוחו של ר' **זלמן ניגן**. הילדים, תלמידי כיתה ז' בחדר "אור מנחם" שבקראון הייטס, עלו על הבמה כאשר כל אחד מהם עולה עם כלי נגינה אחר, תופים, חליל, גיטרה, אורגן וכדומה, וביחד הרכיבו תזמורת יפהפיה. הם מנגנים את ניגון ההכנה ליחידות וניגון המחול שלאחריה, כפי שהסביר זאת בטוב טעם נציג הילדים – התלמיד **שלום דובער ליבעראוו**.

התקשרות לרבי בזמננו

לאורך כל הכינוס הצליחו המארגנים לשוות לאירוע אופי של 'התוועדות חסידית'. הנואם הבא הוא הרב **גרשון אבצן**, ראש ישיבת חב"ד בסינסינטי, שהוזמן לדבר על התקשרות לרבי. הרב אבצן שידוע בכשרונו הרטורי מרתק את הקהל הרב בסיפורים ואפיזודות מחייו של חסיד ומקושר לרבי.

כך למשל, מספר הוא על אותו תלמיד מישיבתו, שכתב לרבי על רצונו לעבור ללמוד בישיבת תומכי תמימים בברינוא, וקיבל תשובות והנחיות מדוייקות מהרבי באמצעות אגרות הקודש. או, על אותו בחור שהנהלת הישיבה ביקשה לסלק מהישיבה, וכשכתבו לרבי, ענה לו הרבי במכתב על חובת מסירות הנפש הנדרשת לחנך ילד יהודי, ושזה יעזור לו גם בגשמיות. כמובן, שהבחור נשאר בישיבה.

זמן קצר אחרי זה התקשר אליו חבר ובישר לו שהחליט לתת את דמי המעשר שלו בעבור הישיבה, וכל חודש הוא קיבל ממנו צ'ק. יום אחד הוא מקבל ממנו הודעת טקסט, שצריכים לדבר על שנה הבאה. כשהתקשר אליו ובפיו תודות על העבר ובקשה על העתיד, אמר לו החבר: "על מה

ניגוני יחידות. מקהלת "חיילינו" בניצוחו של הרב זלמן ניגן

אתה מדבר? אני בסך הכל רוצה לתת לך יותר". "היום הוא מתקשר אלי שוב, ואומר לי: היום הרבי נהיה יותר מבוגר, והתרומה שלי נהיית יותר גדולה".

דבריו של הרב אבצן עוררו את הקהל, שכאמור רובו לא נמנה על חסידי חב"ד, להוסיף ולהתקשר לרבי באמצעות לימוד שיחותיו וקיום הוראותיו.

להודות על הניסים

המנחה מזכיר את דבריו של הרבי בחשיבות פרסום הניסים, כהכנה לגאולה. הרבי מציין לדברי חז"ל אודות חזקיהו המלך, שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ומכיוון שלא הודה להי על הניסים הגדולים שחווה במלחמתו עם סנחריב, נשללה ממנו זכות היסטורית זו. מכלל לאו אתה שומע הן, ומובנת הזכות והחובה שלנו להודות להי על הניסים הגדולים שמתרחשים בדורנו – לכלל ולפרט.

על המסכים מוקרן סרט נוסף שהופק במיוחד לכבוד האירוע, ובו ר' דני פינקלמן מספר את סיפור המופת האישי שלו עם הרבי כאשר הרבי החזיר לו את מאור עיניו שאבד לו, מופת בעקבותיו זכה והגיע

המתנה שלי לרבי. הילד יוסף פופר

לחב"ד, וכיום הוא משמש כשליחו של הרבי. מוזיקת הרקע והאפקטים הויזואליים, רק מוסיפים לאוירה המרגשת, ואי מי בקהל אף מוחה דמעה.

מיד אחרי הוידאו, עולה שנית ר' דני פינקלמן עצמו על הבמה – גם הפעם יחד עם מקהלת הניצוצות, ובשיר ובמשחק כובשים אלו את לב הקהל, שמוחא כפיו ממושכות.

כעת תורו של המנחה, הרב קלמנסון, נואם ידוע בזכות עצמו, לעורר את הקהל. הוא מספר דברים ששמע מחיילים בביקורו האחרון בארץ ישראל, סיפורים המבטאים את עוצמת הניסים שעשה ה' איתנו במלחמה האחרונה, מלחמת 'עופרת יצוקה'.

מה המתנה שלך לרבי?

המוטו של הכינוס, שהוזכר שוב ושוב, הייתה הקריאה לתת מתנות לרבי לכבוד יום הולדתו. אחרי ההתפעלות על גודל הניסים, טבעי הוא שנושא זה יוזכר שנית בצורה חביבה מעט – חייל בצבאות ה', התלמיד **יוסף פופר**, עולה לבמה ובחן ילדותי 'מתוועד' עם הקהל, ותובע את התגלותו של הרבי מלך המשיח. הוא מרגש את הקהל כשהוא מתאר את חייו, שהם בעצם חיים של כל ילד בימים אלו: "אמנם לא זכיתי לראות את הרבי, אבל כל החיים שלי אני מחכה ומתגעגע לראות את הרבי. חושב על הרבי, מדבר על הרבי, חולם על הרבי".

'כבר שנים עברו ולא היה דבר כזה בארצות הברית. לפחות מאז שידור הלוויין העולמי בי' שבט תשנ"ו", שח מישהו, וכאילו

חשבו על כך מארגני הכינוס, על המסך הוקרן הקליפ של חיים פוגלמן שהוקרן באותו י׳ שבט, קליפ באנגלית שכל כך מבטא את הרגשות של חסיד אחרי ג׳ תמוז – הרבי הבטיח, והוא יודע מה הוא אומר. ״זה הקפיץ אותי באחת שלוש עשרה שנים אחורה, לימים הראשונים בהם החלה להתפרסם בעולם אמונתנו האיתנה ברבי מלך המשיח, למרות הניסיון הגדול של ג׳ תמוז״ שח לי חסיד אחד. אכן, לאלו שזוכרים את הסאטלייט ההוא, היה וידאו נוסטלגי זה סיבה טובה להתרפק מעט על זיכרונות מהעבר. אפילו על הישראלים שבקהל חשבו המארגנים, והקליפ מוקרן כשהוא מתורגם לעברית.

הזמר החסידי מרדכי בן דוד חוזר לבמה ומקפיץ שוב את הקהל, ושוב נראים המחזות של יד איש על כתף רעהו והאולם הגדול של הברוקלין קולג׳ מלא באנשים רוקדים ומקפצים בשמחה.

כעת תורו של ׳גימיק׳ נחמד נוסף, פרי היוצר של צוות ההפקה. ״מה אתה נותן לרבי מליובאוויטש ליום הולדתו?״ שואל הקריין, ר׳ **שניאור זלמן קורינסקי**, מעל גבי מסך הוידאו והמצלמה משוטטת יחד איתו ברחבי העיר ניו יורק לשמוע את התשובות המעניינות של יהודים בעיר. החלק היפה היה כאשר בסיום הווידאו, מופיע הקריין עצמו על הבמה ושואל את כל הקהל את אותה השאלה: ״ועכשיו, מה אתם נותנים לרבי?״.

•

לקראת סיום, מקריא המנחה את ההחלטות הטובות של הכינוס – להוסיף בשלושת העמודים שעליהם העולם עומד – תורה, עבודה וגמילות חסדים – מתוך כוונה לזירוז הגאולה. המנחה מסיים בתודה וברכה לכל מי שעזר לעשות את האירוע המדהים הזה, מהתורם, הנגיד החסידי הרב **שלום דובער דרייזין** (לעילוי נשמת אביו ר׳ אברהם מאיור שנלב״ע בי׳ ניסן) ועד לבחורים שטרחו ועמלו בכל כוחם למען ההצלחה.

ואי אפשר לסיים כינוס כזה בלי להקרין שוב על מסך הוידאו את אותם הרגעים בהם עמדו חסידים מול הרבי ושרו וזעקו את השירה שאיתה אנו חיים עד היום: ״**יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד**״!

התודה והברכה

בשם אלפי המשתתפים במעמד "הקהל" לקבלת פני משיח צדקנו
לכבוד יום הולדתו ה-107 של הרבי מלך המשיח שליט"א
- באולמי "ברוקלין קולג'" בניו-יורק
מביעים אנו את תודתנו לעוסקים במלאכת הקודש

הפקת האירוע: ש.ז. הכהן
עוזרי הפקה: יוסי אוחנונה , אברמי זקס, שניאור נבון,

מקהלת ניצוצות: דניאל פינקלמן **מקהלת חיילנו:** ר' זלמן ניגן
תיאום אחפים: ר' שלמה קאליש, ר' חנינא משולם הכהן שפערלין
הכוונת אחפים: שניאור זלמן קוביטשעק, זכריה לנדאו, לוי וורנאי, מנחם עפרם

מסכים ופולטפדיה: קול שר **צילום:** רפי דיין, דובער מעטוף
סאונד: יצחק שם טוב **הפקת ווידאו** - אהרון אוריאן, אביגדור דיקשטיין

ייעוץ והכוונה: הרב מנחם מענדל כהן **פרסום תקשורתי** - נונה קונטרוב
תרגום: אלי כהן **מזכירות:** ברוך משולבין
עיצוב ועריכת מצגות: אברהם רייניץ, לוי ברקוביץ

אחראי מכירות: יוני משה.

צוות פירסום: שניאורי לבקיבקר, יוסי אמיתי שייע ליפש, עקיבא סודרי, יוסף מיפעי, קותי מיודובניק
עזרה וסיוע: יוסי סימה, יוסף יצחק אסמן, דניאל טרגר, יעקב עטיה, אברהם הורביץ, בצלאל אליאס,
יוסף יצחק ווינברג, יוסף לייבמן, שמואל נוטיק, ישראל מעל, אלעזר לוי, דוד טיילור, מנדי דורון, לוי יצחק אושקי,
מאיר חי עזיזה, יאיר יצחייק, אברימי אורנשטיין, שמואל לנג, שמואל לבקיבקר, משה בלומבערגער, אליהו כהן, שמואל גרונם גרינברג,
חיים שאער, זכריה תעזי, אפרים רייניץ, יודיק ליפש, אהרן מאיר קיי, אוריאל סיקסיק, שמוליק וויינר, יאיר עטר,
יוסי אבצן, מענדל לוין, רפאל דינרי, אליהו חביב ונחום לנדא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

רבבות ביקשו משיח בפארק הירקון

שלושים ושניים אלף אנשים נשים וטף חגגו את יום הולדתו המאה ושבע של הרבי מלך המשיח • באירוע ראשון מסוגו בהיסטוריה החב"דית השתתפו רבני חב"ד, משפיעים, שלוחים והמוני חסידי חב"ד, שחברו לעשרות אלפי יהודים מכל העדות והמגזרים, חסידי פולין לצד ליטאים, דתיים ושאינם כאלה • היה זה מעמד ה'הקהל' הגדול בעולם שאורגן על ידי 'מטה משיח' והוא הוקדש לקבלת פני משיח צדקנו. כאשר הכמיהה, התחינה, הבקשה והדרישה להתגלותו של הרבי מתבטאת בכל שלב, בהרצאות, באמצעי מולטימדיה ובזמר

צילום: ישראל ברדוגו, מנדי הכטמן, מאיר אלפסי ואהרל'ה קרומבי

כינוס שמארגן מטה משיח לקראת י״א בניסן מידי שנה, כבר הפך למסורת, אך בכל שנה הוא מתעלה על קודמו. השנה התקיים האירוע בפארק הירקון, כאשר הכניסה הייתה חופשית כדי לאפשר לכל אדם להגיע ל׳הקהל׳ ההיסטורי. במפגן לקבלת פני משיח, השתתפו 32,000 בני אדם (על פי אומדן רשמי), והוא הפך לאירוע הגדול מסוגו בהיסטוריה החב״דית.

חודשים ארוכים התכוננו ב׳מטה משיח׳, לכנס הגדול לקראת יום הולדתו של הרבי מלך המשיח. צוות התכנון, לווה כל העת בברכות המופלאות של הרבי, באמצעות ה׳אגרות קודש׳, ולצד הקשיים הרבים שצצו ללא הרף נוכחו לאורך כל הדרך בנפלאות ההשגחה, שהוכיחו יותר מכל את חשיבות כנס ההקהל לקבלת פני משיח.

כחלק ממערך הפרסום של הכנס, הופק קליפ וידאו קצר שפנה לציבור הלא-חב״די, והזמין אותם לאירוע בדרך מקורית. בקליפ נראו הזמרים שיופיעו באירוע, כשהם כבר בפארק הירקון, מחכים לעשרות אלפי היהודים שיגיעו להשתתף בהקהל הגדול בעולם.

כבר משעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון י״א בניסן, עמלו אנשי הצוותות הטכניים, על פריסת מכשירי תאורה, סאונד ווידאו ברחבי השטח, כדי שהציבור הגדול יוכל להשתתף ולחוות את האירוע.

מראה מאות האוטובוסים והרכבים שזרמו למקום והמון האדם שמילא את כר הדשא אט-אט, היה מרגש ומעורר התפעמות. למעלה משלושים אלף יהודים, אנשים נשים וטף, עשו את דרכם מכל רחבי הארץ כדי להשתתף בחגיגת יום ההולדת לרבי מלך המשיח. עשרות אלפי המשתתפים הביעו כאן את רצונם האמיתי להתגלותו המיידית של הרבי מלך המשיח לעיני בשר תיכף ומיד. רצוננו לראות את מלכנו. זאת הייתה התחושה של כלל המשתתפים במעמד הקהל ההיסטורי בפארק הירקון.

• • •

לקראת השעה שבע וחצי בערב, ניגש אל דוכן הנואמים שליח הרבי מלך המשיח ברמת גן, הרב מרדכי **(מוטי) גל**, שיחד עם

ריקודי שמחה עם דגלי משיח

ראש ישיבת חח"ל בצפת וחבר אגו"ח הרב יי"צ ווילשאנסקי

מחבר הספר "החמה וברכתה", הרב שמעון וויצהנדלר

משפיע ישיבת חב"ד בנצרת עילית, הרב אלעזר קעניג

תחיית המתים

במהלך הכנס, צפו המשתתפים בוידיאו מרגש שהוסרט לקראת הכנס, סיפור שסופר בגוף ראשון על מופת מדהים של הרבי מלך המשיח שליט"א.

זהו סיפורו של חייל מהיחידה המובחרת 'שייטת 13', שנפגע מכדור שחדר לצווארו וחלף בראשו כשהוא יוצא ליד האוזן. הרופאים כבר נואשו מחייו, והכינו את ההורים לגרוע מכל. אלא שאז התערב הרבי מלך המשיח והחייל שב לחיים.

הקהל האדיר, האזין לסיפור מפיו של החייל שניצל, מפיו של אביו ומפיו של הרב החב"דניק של היחידה הרב **יואל שם טוב**.

הרב יואל מספר על הטלפון שקיבל מבית הרפואה, בו התבקש להכין הלוויה רח"ל... הוא מיהר להגיע לבית המשפחה, שם ראה שכולם מבינים את המצב, ומשוכנעים שהכל אבוד. אך כחב"דניק ידע שאין דבר אבוד. "אני הולך לכתוב לרבי" הוא אמר להם.

בינתיים, מספר האב על חלום מופלא שחלם: "לפתע ראיתי דמות הדורה של יהודי ישיש, שמניף לעברי את ידו בתנועת עידוד". האב לא ידע מיהו הדמות המרשימה, אלא שאז הגיע אליו הרב יואל בהתרגשות ואמר, כתבתי לרבי והוא הבטיח שהכל יהיה בסדר. משהראה לאב את תמונת הרבי, נדהם לשמוע מהאב שהרבי התגלה עליו ועודד גם אותו.

כעבור שעות ספורות, חל השיפור הראשון במצבו האנוש של החייל. תוכניות הלוויה נגנזו, ותוך שבועות ספורים החל תהליך השיקום של הבן החייל, שכיום כבר עצמאי לחלוטין, ואפילו החל בלימודי משפטים.

אחד הרגעים המרגשים בוויידיאו, היו דבריו של החייל הפצוע עצמו, שסיפר שגם הוא זכה להתגלות של הרבי בחלומו, זמן קצר לפני ששב לחיים.

שדר הטלוויזיה הותיק **יגאל רביד** הנחו את הערב, כשהם מרתקים את הקהל.

אל הבימה מוזמן המשפיע הרב **חיים אשכנזי**, רב קהילת חב"ד בתל אביב, שפותח את הכנס באמירת פרקו החדש של הרבי מלך המשיח, פרק ק"ח, כשעל המרקעים הגדולים מרצדות מילות הפרק והקהל העצום חוזר על המילים פסוק בפסוק. את הפרק חתם הרב אשכנזי בהכרזת "יחי אדוננו" מרגשת, כשהקהל הגדול עונה אחריו בקול גדול.

כיאה למעמד מסוג זה, בו הענין של "ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם" עומד על סדר היום בצורה ברורה ביותר, ניגש אל דוכן הנואמים הרב **אלעזר קעניג**, משפיע בישיבת חב"ד בנצרת עלית, שאומר יחד עם הקהל הגדול את הקידוש לבנה לחודש זה, ביום סגולה מיוחד. הקהל הגדול מכריז יחד בהתרגשות "דוד מלך ישראל חי וקיים!" ומבקש: "להתחדש כמותה".

ומקידוש לבנה לברכת החמה. הרב **שמעון וויצהנדלר** שהוציא לאור זה לא מכבר את הספר האנציקלופדי 'החמה וברכתה': מבאר בצורה קלילה, את נושא

הציבור הענק באירוע מאזין בקשב רב לנאומים

שליח הרבי ורבה של אוקראינה, הרב משה אסמן

רב קהילת חב"ד בתל-אביב, הרב חיים אשכנזי

נציג סיעת האיחוד הלאומי, חבר הכנסת מיכאל בן-ארי

ברכת החמה על פי שיטתו של הרבי ומחדד אצל הנוכחים את הנקודה שבזמן מיוחד זה הקורה רק פעם בעשרים ושמונה שנים, יש צורך יותר מתמיד לבקש את הגאולה שתבוא תיכף ומיד. כהרגלו, מתבל הרב וויצהנדלר את דבריו בסיפורים חסידיים עם ניחוח מיוחד.

אל הבמה ניגש השליח הרב **יוסף יצחק ווילשאנסקי**, ראש ישיבת חב"ד בצפת וחבר אגו"ח בארץ הקודש, שבלהט חסידי מדבר על ההתקשרות שצריך להוסיף כל אחד ביום זה, אם בלימוד תורתו של הרבי או בכל החלטה טובה נוספת, ובעיקר כמובן בעניינים הקשורים עם לימוד ענייני גאולה ומשיח שזו "הדרך הישרה הקלה והמהירה להביא בפועל את משיח צדקנו".

הקהל צופה בעזרת מסכי ענק בסקירה מרגשת על הפיגוע בבית חב"ד בבומביי. המראות חושפים את ההתעוררות העולמית בעקבות הרצח, ואת קידוש השם העצום שחוללו השלוחים הקדושים, לצד ההבטחה החב"דית שהפעילות במדינת הודו ובעיר בומביי, תמשיך ואף תתפשט ותתרחב.

הרב **משה אסמן**, שליח הרבי מלך המשיח בקייב ורבה של אוקראינה, מייצג את אלפי השלוחים מרחבי העולם. הרב אסמן מדבר על הפעילות המיוחדת של שנת הקהל ברחבי העולם, שעומדת בראש העשיה החב"דית בשנה זו. בדבריו הוא מספר לקהל על המאמצים הרבים שעושים השלוחים כדי לערוך סדרי פסח כהלכה באוקראינה ובכל העולם, גם במקומות הנידחים ביותר.

דובר שריגש את הקהל בצורה מיוחדת במהלך הערב, היה הילד **ברוך שניאור נחשון**, נציג חילי צבאות ה', שהפעים את הקהל במונולוג מרתק על חיי השליחות בפרספקטיבה של ילד הגדל בבית חסידי המושתת על שליחות הרבי מלך המשיח.

על מרקעי הווידיאו, נראים ניסי המלחמה בדרום, ככל שחולף הזמן נחשפים עוד ועוד פרטים על הניסים המופלאים, שהגינו ומגינים על תושבי הדרום ועל החיילים הלוחמים, למרות מדיניותה הרופסת וההססנית של הממשלה. בכתבה סיפרו השלוחים בשדרות על הניסים שראו במו עיניהם ועל נחישותם להמשיך ולפעול בעיר עד ביאת משיח בקרוב ממש.

בימים הרי גורל כאלו, כאשר על הפרק עומדים שוב ושוב הצעות של מסירת שטחים ח"ו וח"ו, ניגש אל הבמה נציג סיעת האיחוד הלאומי, ח"כ **מיכאל בן-ארי**, שמביא את שיחותיו וזעקותיו של הרבי בנושא, ומדגיש שוב את האיסור ההלכתי החמור שיש במסירת שטחים. ח"כ בן ארי גם פונה אל המפלגות שהצטרפו לקואליציה ומזהיר אותם לפרוש ברגע של מבחן, ולא להישאר שם תמורת 'כסאות'.

הרב **שמואל הענדל**, יו"ר מטה משיח באה"ק, מספר על תשובותיו של הרבי שהגיעו עבור הכינוס, ועל הניסים הגדולים שאירעו בעקבות כך בכל מהלך ארגון האירוע ההיסטורי.

לכל אורך הערב הנעימו בשירתם שורה של זמרים ידועי שם, שהצדיעו לרבי במבחר שירים מיוחדים לערב זה כשרובם ככולם של השירים קשורים עם הגאולה הקרובה לבוא בעז"ה תיכף ומיד.

שורת האמנים שהשתתפה בערב מרגש זה מנתה את האחים אבי ויוסי פיאמנטה, ישי לפידות, אוהד מושקוביץ, יידל וורדיגר, מענדי ג'רופי, אודי דוידי, ילד הפלא מידד טסה ואמן הכינר שפרט ביד אמן על המיתרים וריגש את הקהל דניאל אהביאל. בין שיר לזמר, הודו הזמרים במילים חמות

אודי דווידי

אוהד מושקוביץ

מידד טסה

ייידל וורדיגר

יוסי פיאמנטה

אבי פיאמנטה

ישי לפידות

הרב שמואל הענדל, מארגן האירוע

מענדי ג'רופי

לתנועת חב"ד בראשות הרבי מלך המשיח, על פועלה למען היהדות העולמית. הדברים הנרגשים, חדרו גם ללבות המשתתפים שהגיעו בעיקר כדי להאזין לזמרים...

בקרב הקהל, ניתן היה להבחין גם בשיחות מרגשות של בחורי ישיבות שנחשפו לראשונה ליסודות האמונה החב"דית, בהתגלותו הקרובה של הרבי מלך המשיח, המאזינים בעניין להסבריהם של עמיתיהם החב"דיים.

אך השפעתו של האירוע התפשטה הרבה מעבר לגבולות הפארק, באמצעות כלי התקשורת השונים. בתוכנית החדשות הפופולארית 'מבט' הגיש הכתב ר' **אורי רווח** כתבת סקירה על הכינוס. גם מגיש התוכנית מר **ינון מגל**, לא יכול היה להסתיר את התפעלותו מכמות המשתתפים, ופתח בדבריו: "שלושים אלף בני אדם הגיעו אמש לחגוג יום הולדת לרבי מלובביץ'" בהמשך שודרו מראות הקהל ומדברי הרבנים באירוע.

בשעה מאוחרת יצא הקהל מן המקום בתחושה מיוחדת של התקשרות לרבי מלך המשיח, ועם החלטות טובות שוודאי יזרזו את התגלותו של הרבי מלך המשיח, נאו!

במטה משיח מודים לכל אלו שעמלו וטרחו על הצלחת האירוע. הפקת האירוע: יוני כהנא גרופ. בימוי: **מיכאל כפלין**. ניהול במה: **דוד פדידה**.

בשם 32,000 המשתתפים

במעמד הקהל ההיסטורי לקבלת פני משיח צדקנו

לכבוד יום הולדתו ה-107 של מלכנו משיחנו שליט"א

בפארק הירקון

מביעים אנו בזאת את הוקרתנו והערכתנו בברכת

תודה

הפקת האירוע:

הת' **יוני כהנא**

תוכנית האירוע:

הרה"ח ר' **שלום דב-בער** הכהן **הנדל** | ר' **דוד פדידה**

הרה"ח ר' **מרדכי גל** | הרה"ח ר' **לוי יצחק שמח**

לוגיסטיקה וניהול אדמינסטרטיבי:

הרה"ח ר' **שניאור עקיבא** | הרה"ח ר' **מוטי פריימן**

הרה"ח ר' **מנחם מענדל** הלוי **בורגן**

ניהול תפעולי:

הרב **נפתלי בלוך** | ר' **דוד חלפון** | הת' **יוסף יצחק ניאזוב**

בימוי והפקת וידאו:

הת' **מיכאל כפלין**

לכל הרבנים שליט"א, התורמים והמסייעים, השלוחים והתמימים,
רכזי הערים והקהילות, הפעילים/ות ואנשי השטח!

הרב שמואל הכהן הנדל

יו"ר ועד הפועל - מטה משיח באה"ק

הרב הראשי לישראל, הרב יונה מצגר שליט"א:

האיכות של עם ישראל בדורנו - בזכות הרבי מליובאוויטש

אחת הסיבות בדורנו שהאיכות של היהודים בכל מקום בעולם, היא כזאת איכות גבוהה - נזקפת לזכותו של הרבי, ששלח יותר משלשת אלפים שלוחים לכל המדינות שיש בהם יהודים. הם ה"ידא אריכתא" של הרבי. יש להם שאלות כל יום, אבל הם יכולים לשמוע את הקול של הרבי דרך השיחות, וב"לקוטי שיחות" וב"אגרות קודש" יש להם גם את התשובות מהרבי • נאומו של הרב מצגר בכינוס הקהל שנערך בברוקלין קולג' לרגל יום הבהיר י"א בניסן, יום הולדתו של הרבי מלך המשיח

כפי שכולם יודעים, יש לנו את ההזדמנות השנה לברך את החמה, אחרי 28 שנה שלא יכולנו לעשות זאת. כולם מדברים על הייחודיות של מצווה זו, ומסבירים מדוע רק פעם בעשרים ושמונה שנה אפשר לברך אותה. אבל לפני הכול עולה שאלה פשוטה: העם היהודי נמשל הרי לירח, ולא לשמש. מה הקשר שלנו למערכת השמש?

כדי להבין זאת, נחזור אלפי שנים אחורה, אל ברכתו של הקב"ה לאברהם אבינו. וכך נאמר בתורה: "ויוצא אתו **החוצה**, ויאמר **הבט** נא **השמימה** וספר הכוכבים אם תוכל לספור אתם, ויאמר לו כה יהיה זרעך". כל יהודי שקורא את הדברים, שואל את עצמו: איפה הברכה? אנחנו רק 13 מיליון בכל העולם, בסך הכל עיר אחת בסין!...

נקודה נוספת שצריך להבין: כל ילד יודע שאנחנו לא יכולים לספור את הכוכבים. מדוע ה' ביקש מאברהם אבינו לצאת החוצה מאהלו, להסתכל על השמים ולספור: אחת, שתיים, שלוש, ואז להגיע למסקנה שהוא לא מסוגל לספור אותם? הוא יכול לומר לו בפשטות: זרעך ירבה כמו הכוכבים.

ועוד: מיד אחרי זה כתוב ששקעה השמש. כלומר, שבשעת ההבטחה היה עדיין יום. איך אפשר למצוא כוכבים באמצע היום?

כמה יהודים יש באיטליה?

התשובה היא, שמה שהקדוש ברוך הוא הבטיח לאברהם אבינו לא היה לגבי הכמות, אלא לגבי האיכות של ילדיו, שתהיה בכזאת איכות, שכל הגויים יחשבו שהיהודים הם כל כך הרבה בגלל האיכות שלהם.

זאת הברכה שה' נתן לאברהם. ה' אמר לאברהם שיצא החוצה מאהלו באמצע היום ויספור את הכוכבים. למה הוא לא יכול לספור אותם? האם ה' החביא אותם או העלים אותם? מה קרה? פשוט היתה שם שמש גדולה אחת, שכשהיא מאירה, היא מסתירה את כל הכוכבים. כי איכות אחת יכולה לגבור על מיליוני כוכבים.

וזו הברכה, "כה יהיה זרעך", כמו השמש שכאשר היא זורחת, לא רואים שום דבר אחר – כך עם ישראל יהיה כל כך איכותי, שיאפיל באורו אף על אלפי הכוכבים. ולכן אנחנו עושים פעם בעשרים ושמונה שנה ברכה מיוחדת על החמה, כי אנחנו מרגישים דומים לחמה.

אתן לכם דוגמא: לפני 15 שנה הייתי באיטליה, לתת כמה שיעורים לרבנים ברומא. נפגשתי עם הרב הראשי לאיטליה, ושאלתי אותו "כמה יהודים יש היום באיטליה?" הוא ענה לי: "ששש... זה סוד." "מהו הסוד", שאלתי. ענה לי הרב האיטלקי: "באיטליה יש שישים מיליון אזרחים. ומתוכם יש בסך הכל 27 אלף יהודים. אפילו לא אחוז אחד. אבל בבקשה ממך, הרב מצגר, צא החוצה ותשאל את הגויים כמה יהודים הם חושבים שיש באיטליה".

יצאתי החוצה, ולקחתי מונית. נהג המונית היה הראשון ששאלתי אותו כמה יהודים יש באיטליה. "אואה". ענה כשהוא

מדגים בידיו תנועה של הרבה. "מה אתה מתכוון אואה?!" שאלתי. "חמישים אחוז!" ענה בתמימות. לא הייתי בטוח שהוא מבין בדיוק מה הוא אומר. "מה הכוונה חמישים אחוז?" שאלתי. "שלושים מיליון!"

בדקתי אצל עוד הרבה גויים וכולם ענו לי משהו כזה. עשרים מיליון, עשרים וחמישה מיליון, שלושים מיליון. לא האמנתי.

הרב סיפר לי, שכשהיו באיטליה בחירות, הבחירות היו אמורות להתקיים בראש השנה. הוא התקשר לנשיא של איטליה, והתנצל על כך שהיהודים לא יבואו לבחור בנשיא. הנשיא נעלב ושאל: "והרי אני שומר על היהודים באיטליה, ואני שומר על יחסים טובים עם ישראל. למה אתם מענישים אותי?" הרב הסביר שכמובן אין להם כלום נגד הנשיא, והסיבה שיהודים לא יבואו לבחור היא כי זה חג והם לא יכולים להצביע. הנשיא הלך לפרלמנט ושינה את החוק, כך ש"מיליוני" היהודים יוכלו לבוא ולהצביע.

היד הארוכה של הרבי

הרשו לי בבקשה לומר, כי אחת הסיבות בדורנו שהאיכות של היהודים בכל מקום בעולם, היא כזאת איכות גבוהה – נזקפת לזכותו של הרבי, ששלח יותר משלשת אלפים שלוחים לכל המדינות שיש בהם יהודים. הם ה"ידא אריכתא" של הרבי. יש להם שאלות כל יום, אבל הם יכולים לשמוע את הקול של הרבי דרך השיחות, וב"לקוטי שיחות" וב"אגרות קודש" יש להם גם את התשובות מהרבי.

אני מוכרח לומר לכם, הייתי במהלך כהונתי כרב הראשי של ישראל בהרבה מקומות בעולם, בהרבה בתי חב"ד בעולם. היה מקום אחד שריגש אותי במיוחד. כשפגשתי את הרב גבי הולצברג והרבנית רבקי הי"ד. נהניתי מאד לראות את הקירוב שלהם.

כשנשאתי את ההספד בכפר חב"ד, התחלתי לבכות. לא בגלל שהרגשתי כל כך רע, כמו שכל יהודי הרגיש שם, אלא בגלל שהייתי כל כך נרגש. הכול נהרס על ידי הטרוריסטים. הכול נפל. אבל היה דבר אחד שנפל ולא נשבר. אתם יודעים מה? התמונה של הרבי. למרות שהתמונה הייתה מכוסה בזכוכית.

הרגשתי שהרבי אומר: "חסידיי, אני ממשיך להסתכל עליכם ולשמור עליכם". אף אחד לא ישבור את חב"ד.

נבואה אישית מהרבי

אשתף אתכם בסיפור שאני אישית חוויתי. הלילה אני חוגג לילה מיוחד בשבילי, בגלל שהלילה לפני שש שנים נבחרתי לרב הראשי לישראל. ואני רוצה לספר לכם, איך נהייתי הרב הראשי לישראל, ואיך זה קשור לרבי.

זה סיפור מאד מיוחד. סיפרתי אותו בכפר חב"ד, וכעת בפעם הראשונה באמריקה.

הסיפור החל שתים עשרה וחצי שנים לפני הבחירות, לפני שמונה עשרה וחצי שנים. באתי לומר "שלום עליכם" לרבי, ולומר לו שאני מעריך מאד את העובדה שהוא שלח לי צ'ק מאד יפה על ספרי שו"ת שהוצאתי. כמובן, שהצ'ק נשאר אצלי ולא הגיע לבנק. דיברנו מעט, ואז אמרתי לרבי ששר הדתות שאל אותי שבועיים לפני שהגעתי לרבי אם אני רוצה להיות רב באחת הערים הגדולות בישראל. אמרתי לשר הדתות, פרופסור שאקי, שגם הוא היה חסיד ליובאוויטש, שאשאל את דעתו של הרבי, ואם הוא יאמר כן, אקבל את התפקיד.

את כל מה שאני מספר כאן אפשר לראות בוידאו. כששאלתי את הרבי על הרעיון הזה, הוא עשה עם היד ואמר: "יאריך ימים על מלכתו בארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה וזה יהיה בחודש האביב פַּארבונדן מיט [= קשור עם] זמן חירותינו ויהיה בהצלחה רבה".

אומר לכם את האמת, לא הבנתי מילה. זה היה יום ראשון אחרי סוכות, חצי שנה לפני פסח. מה פתאום הרבי מדבר איתי על חודש האביב? שאלתי כמה חסידים, אף אחד לא ידע להסביר לי. אחד ניסה לומר שאתה תגדל ותפרח מחיל אל חיל כמו הפרחים והאילנות שפורחות באביב, אבל ההסבר לא נתקבל על דעתי.

אחרי שתים עשרה וחצי שנים, התחילו להכין את הבחירות לרב הראשי. שישה מועמדים רצו לתפקיד, אני הייתי הצעיר ביותר שביניהם. הבחירות היו, לפי החוק, במשך כל ההיסטוריה של הרבנות הראשית בארץ ישראל, במהלך החורף, מקסימום באדר, לפני פורים. כמה רבנים הלכו למשפט ורצו לדחות את הבחירות לקיץ, לתמוז, כי הם לא יכלו לגשת לכל אחד בגוף הבוחר שמונה מאה וחמישים נציגים, והם רצו להשפיע על כל אחד מהם שיבחר בהם.

בית המשפט שאל את הממשלה מה דעתה. היועץ המשפטי לממשלה, יהודי דתי, אמר לבית המשפט כי אנחנו לא מוכנים לדחות את הבחירות אחרי ניסן, כי לפי החוק בארץ ישראל, רק הרב הראשי מורשה למכור את החמץ של כל ארץ ישראל, ואם נדחה את הבחירות יותר מדי, לא יהיה רב ראשי ולא יהיה מי שמורשה לפי החוק למכור את החמץ. על פי הדברים האלה, החליט בג"ץ לדחות את הבחירות מהחורף, ולהעבירם לאור לי"ב ניסן.

אז, הייתי מאד עצוב. בעיתונים היה כתוב שהיו לי את מרבית הסיכויים להיות רב ראשי, אבל אחרי הדחיה, מי יודע מה יהיה? אשתי שאלה אותי: "למה אתה כל כך עצוב?" עניתי לה שזה בגלל שינוי תאריך הבחירות. "נו, אז מה?" שאלה, "אתה לא זוכר את הברכה של הרבי?" "על איזה ברכה את מדברת?" תמהתי. "אתה לא זוכר? לפני שתים עשרה וחצי שנים, מה אמר הרבי?"

לקחנו את קלטת הוידאו, הלכנו לשכנים – לנו אין וידאו בבית – וראינו שוב את המילים של הרבי: "**יאריך ימים על ממלכתו בארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה וזה יהיה בחודש האביב פַּארבונדן מיט זמן חירותינו ויהיה בהצלחה רבה**".

במשך כל ההיסטוריה של ישראל, לא היו הבחירות לרב הראשי כל כך קשורות לפסח כמו הבחירות האחרונות. והנה, אני כאן אתכם. זו הסיבה שאני מרגיש, שהרבי הולך אתי יד ביד במשך כל הזמן, וההצלחה שלי היא בזכות ברכותיו הקדושות.

עושים כל אשר ביכולתם

בדרך כלל, אחרי יום עמוס בפעילות והתמסרות לשליחות ול'מבצעים', זוכים לחלומות חסידיים (זה אפשרי כמובן גם אחרי יום עמוס בלימוד וביגיעה בתורה, אבל אני לא מוסמך לדבר בתחום הזה...). לפעמים זוכים וחולמים שרואים את הרבי, ולפעמים חולמים על אירוע שאפשר ללמוד ממנו הוראה בעבודת ה'. ובכן, את החלום הזה חלמתי בלילה הראשון של חג הפסח, בשינה הקצרה שחטפתי אחרי ליל הסדר

לפני מספר ימים עצרו אותי כמה שוטרים בעודי נוהג על אופנוע. ידי האחת אחזה בכידון האופנוע, וידי השניה החזיקה בבקבוק יין תוצרת שפרינגר מכפר חב"ד. בגלל חומרת העבירה, הובילו אותי השוטרים היישר אל תחנת המשטרה, אל קומת המרתף, שם היתה לשכה של שופט למקרים המצריכים שיפוט מיידי.

ראיתי את השופט ונרגעתי. כבר הייתי אצלו לא מזמן כשעצרו אותי נוהג באופנוע ומחזיק שופר ביד האחרת. נכנסתי אל השופט, אדם מבוגר, רגוע וידידותי, קצת זקן, מכשיר שמיעה באוזן, וכולו רגוע ופנוי לעסוק ביסודיות במי שמופיע לפניו. בעוד השופט מעיין בדף הדו"ח שקיבל מהשוטרים, פניתי אליו ואמרתי: כבוד השופט, הרי אני מודה בכל מה שכתוב שם ואין טעם לדבר על כל הסיפור הזה. במקום זה אני רוצה לספר לך שאתמול היה יום הולדת לרבי, ואני מבקש לומר לך משהו בעניין.

בתחילה השופט טען שכתוב בדו"ח שאני לא ממש מודה בכל הפרטים, אבל בסוף השתכנע שבאמת עדיף לדבר על הרבי ועל רעיונות החסידות. התפתחה שיחה חסידית ביותר, ואין כאן המקום להאריך. רק אציין, שהשופט כל כך נהנה והתרשם, עד שביקש שאמצא הזדמנות קרובה להיפגש אתו שוב בתפילת שחרית משותפת או בארוחת צהריים משותפת.

לחצתי בידידות את ידו של השופט ו... התעוררתי.

נכון. זה היה חלום. אבל יש גם סיבה מדוע זכיתי לחלום שכזה. בדרך כלל, אחרי יום עמוס בפעילות והתמסרות לשליחות ול'מבצעים', זוכים לחלומות חסידיים (זה אפשרי כמובן גם אחרי יום עמוס בלימוד וביגיעה בתורה, אבל אני לא מוסמך לדבר בתחום הזה...). לפעמים זוכים וחולמים שרואים את הרבי, ולפעמים חולמים על אירוע שאפשר ללמוד ממנו הוראה בעבודת ה'. ובכן, את החלום הזה חלמתי בלילה הראשון של חג הפסח, בשינה הקצרה שחטפתי אחרי ליל הסדר.

כל שליח שתפגשו בימים הסמוכים לחג הפסח, יוכל לספר לכם על העומס הרב של הפעילות בשבועות ובימים שלפני החג (כנ"ל גם אצל כל יהודי וכל עקרת בית, אבל גם על זה אני לא מוסמך לדבר...). זה מתחיל במבצע מצה לתלמיד, כאשר מאות או אלפי ילדים מגיעים לבית חב"ד לאפות מצות במו ידיהם וללמוד על מצוות החג. השנה נוספה הפעלה חדשה למבצע פרי יוזמתו של שליח הרבי בהר חומה, הרב מנחם טורקוב: "הקערה המדברת". מדובר בקערת ליל הסדר בקוטר של מטר וחצי, עם כל סימני הסדר, מצות, זרוע, מרור וכו'. בתוך הקערה מותקן רמקול, וכשמחברים את החוטים למחשב הנייד, הקערה מתחילה לשיר ולספר לילדים המרותקים את סיפור יציאת מצרים כמו גם הסברים על סימני הסדר.

מיד עם יציאת הילדים לחופשת פסח, מתגייס השליח עם כל העוזרים (האישה והילדים) לחלק מצות שמורות לכל המקורבים, התורמים והידידים. פקידי הבנק, ראש העירייה וחברי המועצה, הפקידים והפקידות וכו' וכו', ויש הנוהגים לתת לכל משפחה בישוב. בדרך כלל פעילות זו מצריכה ימים ולילות, שלא לדבר על ההשקעה הכספית הכרוכה בקניית אלפי המצות לכל התושבים.

לקראת החג מארגנים רוב השלוחים ליל סדר ציבורי, דבר המורכב מהמון פרטים כמו פרסום, השכרת אולם, הזמנת האוכל, מצות, יין, הגדות, עורך סדר (גם ברוסית) עריכת השולחנות, מלצרים וכו' וכו'.

• • •

כעת נחזור לפעילות בליל הסדר בבית שאן, שכאמור גרמה לחלום החסידי על השופט שעזב את המשפט לטובת שיחה על הרבי:

אחרי פעילות ענפה וצפופה בשבועות ובימים שלפני החג, הגיע ליל הסדר עצמו. בתחילת הערב ערכתי ליל סדר ציבורי לכ-100 עולים מחבר העמים ותושבי בית שאן, כאשר במקביל שני הבחורים שלנו, מנדי ושניאור, ערכו ליל סדר לחיילים

מאת: הרב יעקב שמולביץ
מנהל בית חב"ד בית שאן

במחנה צבאי סמוך לבית שאן. בהמשך הגענו הביתה עם אורחים רבים והמשכנו את ליל הסדר בהתלהבות ובאריכות עד השעות הקטנות של הלילה.

אלו הם פני הדברים אצל כל שליח ממוצע, בכל מקום בארץ ישראל ובעולם.

חלק מהאורחים היו עייפים, ובסביבות השעה 12 בלילה מזגו כוס לאליהו הנביא, פתחו לו את הדלת ואחר כך הלכו הביתה. כחצי שעה מאוחר יותר, (והפעם זה לא חלום, זה קרה במציאות) החזרנו את היין לבקבוק והתכוננו למזוג לו כוס חדשה. בעוד אנו דנים מי יזכה לפתוח את הדלת לאליהו הנביא, נשמעו לפתע נקישות בדלת. כשפתחנו, עמד שם יהודי לבוש בקיטל לבן, ומסביבו חמשת ילדיו הקטנים. הילדים שסביבו נתנו לנו להבין שזה לא באמת אליהו הנביא, אלא מישהו שמזכיר אותו... הוא סיפר שסיימו את ליל הסדר בבית חמותו, וכעת הוא רוצה להראות לילדיו איך נראה עוד ליל סדר בבית יהודי בבית שאן.

כעת כבר היינו קרוב לשלושים איש, לא ממהרים לשום מקום. אכלנו את האפיקומן, ולא נותר אלא להתוועד באווירה חסידית וגאולתית עד השעות הקטנות של הלילה. לא ייפלא אפוא שכשהולכים לישון בהרגשת התעלות שכזו, אזי בחלום אפילו השופט "המסוכן" נהפך לידיד וחסיד, ורק מבקש עוד ועוד תפילה ודברי תורה...

החלום הזה גם משקף ומייצג תופעה די מצויה בקרב השלוחים – ובעצם אמורה להתקיים אצל כל חסיד – שכל מפגש עם יהודי, מתחיל בדברי תורה, או בסיפור חסידי או בפתגם כלשהו מתורת החסידות ומדרכיה. מנסיון שלי: בכל פעם שפתחתי פגישה עם תורם, פקיד בבנק, מנהל בי"ס וכדומה, בדבר תורה או ברעיון חסידי, זה השפיע לטובה על האווירה, וכל מה שהייתי צריך להשיג באותה פגישה, קיבלתי וברווח.

אספר הפעם על כמה שלוחים שמנהלים

הקערה המדברת שהוכנסה השנה כחידוש למלאכת ההסברה הפסחית

את השליחות שלהם בכוח התורה, ולא רק בחלום...

פסח בשליחות - חודש ימים ללא הפסקה

הרב **שמואל גרוזמן**, שליח הרבי במושבה מגדל, סיפר לי השבוע על חג פסח – בעצם חודש שלם ("יכול מראש חודש") – עמוס בפעילות. זה מתחיל בכך שבימים אלה עברה משפחת גרוזמן דירה מטבריה למושבה 'מגדל' כדי לבסס עוד יותר את הפעילות ואת הנוכחות של שליחי הרבי במושבה. מהרגע שהבנים הגיעו מהישיבה ל"בין הזמנים", התחילה מלאכת חלוקת המצות לכל בית במושבה. במקביל מסרו הבחורים שיעורי תורה בכל הזדמנות ובכל מפגש עם התושבים.

כשנסתיימה מלאכת חלוקת המצות, החלו ההכנות לפסח חסידי. השנה התארח במגדל הרב **משה מרינובסקי** ומשפחתו מכפר חב"ד , והוא מסר שיעורי תורה רבים לאורך כל החג.

המושבה 'מגדל' ידועה כאתר תיירות הומה בימי החופשות, הוסף לכך את כל המטיילים בצפון והתקועים בפקקים שנכנסים למגדל לחניה קצרה או לתפילה בבית חב"ד, כל אלה זכו השנה לשיעורים קצרים מפי הרב מרינובסקי הידוע בשיעוריו המצוינים.

הרב גרוזמן סיפר לי על רב מפורסם נוסף הפועל במושבה, כוכב עולה בשמי חסידות חב"ד והפצת החסידות, הרב **מרדכי (מוטי) אלון**. הרב אילון מפורסם כראש ישיבת הכותל (לשעבר), ומוסר שיעורי תורה מדהימים ומרתקים באמצעות גלי האתר והטלויזיה כמו גם במסגרת תפקידו ראש תנועת "מבראשית". בשנים האחרונות הוא גר במגדל. למרות שהגיע למושבה הפסטורלית הזו כדי להתבודד ולהתעמק בתורה, בפועל הוא מוסר שם שיעורי תורה וחסידות רבים. בבית הכנסת שלו הוא מוסר כל יום שיעור בספר התניא קדישא; כמעט בכל שיעור או הרצאה, מביא הרב אילון פרשנות מ"הרבי", וכולם כבר יודעים ש"הרבי" הכוונה לרבי מליובאוויטש מלך המשיח. לומדים שם גם חומש עם רש"י לפי החת"ת, אומרים תהילים לפי החלוקה לימי החודש, וכנראה שבקרוב ילמדו שם גם את "היום יום". הרב אלון מבקר ומרצה גם בבית חב"ד במושבה ומזמין לחילופין את הרב גרוזמן למסור שיעורים בבית המדרש שלו.

בחול המועד פסח השתא, התמקד הרב אלון בשיעוריו, במאמרי אדמו"ר הזקן על ספירת העומר "וספרתם לכם וגו'". כמעט מרכז חב"ד נוסף במגדל...

למה בכתה אשתו של בעל המסעדה?

בשביעי של פסח ערכו הרב גרוזמן ובניו ארבע סעודות משיח בשכונות שונות, כשהם מהדרים שבכל סעודה יהיו לא רק מצות ויין, אלא גם בשר ודגים, ממש כמו בביאת המשיח – לוייתן ושור הבר. בסעודה המרכזית הבחין הרב גרוזמן ב"פנים חדשות", יהודי שלא נראה משומרי

המצוות, יושב ומקשיב בהתעניינות רבה לכל ההסברים ודברי התורה. כשעה לאחר צאת החג, הופיע האלמוני עם אשתו וארבע בנותיו, בבית השליח. הלה סיפר שהוא בעל מסעדה ידועה במרכז ירושלים, הוא מתארח במגדל, השתתף בתפילות ובסעודת משיח, והוא התרשם מאוד מהפעילות של הרב במגדל. אשתו גם רצתה לבוא לתפילות אבל לא היו לה בגדים די צנועים... כעת הם שמעו בסעודת משיח שצריך לעשות הבדלה על יין, אז הם באו לבקש כוס יין להבדלה.

בהמשך השיחה נפתחו הלבבות, והמסעדן ואשתו בקשו ברכה מהרבי לבן זכר, אחרי ארבע הבנות אשר להם. הרב גרוזמן הסביר להם את התהליך והם כתבו לרבי בקשה לברכה. לפתע החלה האישה לבכות. הרב גרוזמן שאל לפשר הבכי, והיא נתנה הסבר שראוי לציטוט: "מתחילת ניסן אני מאמינה ומצפה שתגיע הגאולה. שמעתי שבניסן נגאלו ובניסן גם ייגאלו. חיכיתי, אולי בפסח, אולי בסעודת המשיח, אבל עכשיו עדיין לא בא, ואיך לא אבכה?!..."

ואנו נענה אחר אותה אישה יקרה: "עשה למענה אם לא למעננו" ושלח לנו במהרה את משיח צדקנו.

כולם שרים "יחי המלך"

גם השליח הרב **שמשון טל** מספר על פעילות צפופה בחודש ניסן בהוד השרון. הוא ערך מעמד 'ברכת החמה' מרכזית עם מאות משתתפים, ליל סדר ציבורי לעולים מרוסיה, חלוקת מצות למאות משפחות ואנשים, ארבע סעודות משיח בשכונות שונות וכו'.

גם בהוד השרון מגוייסת כל משפחת טל למבצעי הרבי. הבנים שחזרו מהישיבה מנהלים את הסעודות השונות המלווים בדברי תורה ובניגונים חסידיים. השליחה ובנותיה מארגנות את המצות והיין לכל הכתובות הדרושות. בסעודת משיח שנערכה בבית כנסת המרכזי בשכונת מגדיאל, הופיע רב השכונה הקשיש הרב רפאל בצלאל חזקיהו מעייני, ועורר התרגשות גדולה בקהל. הרב מעייני חולה מאוד לאחרונה ואך בקושי הוא מגיע לתפילות – אבל לסעודת משיח הוא טרח להגיע, אכל ושתה כל מה שצריך, הקשיב בריכוז רב להסברים ולניגונים, ובסיום הסעודה התחיל לשיר בכל כוחותיו "יחי אדוננו מורנו ורבינו", כשכל הקהל מצטרף אחריו בהתרגשות.

בשכונה נוספת – סיפר בן נוסף של הרב טל – קם לפתע אחד הסועדים וסיפר בקול רם שהוא חלם באותו יום לפנות בוקר, שהרבי מתגלה וגואל את ישראל (הוא גם שמע בהרצאה מהרב זמיר כהן שחלומות של לפנות בוקר מתקיימים...), אז עכשיו כולם צריכים לשיר "יחי אדוננו". גם בסעודת משיח זו כולם הצטרפו לשירה אדירה עם ריקוד של משיח, שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש.

מלא טנא ברכות

ברגשי גיל ואושר שמחים אנו לאחל ברכת מזל טוב לידידינו היקר והנכבד
רב פעלים, נעים ונחמד לבריות, רודף צדקה וחסד, תומך נלהב ומסייע בגופו ומאודו לפעולותינו

הרב **עודד** שיחי' **ברוק**

ולרעייתו הנכבדה **שייני** תחי'

לרגל הולדת בתם **חיה רעיה ראשא** תחי'

יהי רצון שתזכו לרוות נחת מכל יו"ח, רוב נחת חסידי אמיתי ויזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים,מתוך שפע אושר והרחבה לנחת רוח של הרבי מה"מ.

מאחלים
צוות והנהלת מערכת "בית משיח"
יחי אדוננו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ליל הסדר של נשמות

מאת: שרגא קרומבי

זכיתי להשתתף בסוגים שונים של ליל סדר ציבורי, בהם ליל סדר ענק בו הסבו מאות ישראלים בבית חב"ד בדראמסלה שבצפון הודו, או ליל סדר מרגש עם סטודנטים במקום שליחותי באוניברסיטת רוטגרס בניו ג'רסי. ישנו ליל הסדר הגדול בעולם, וישנו ליל הסדר המפואר בעולם, ישנו ליל הסדר המוצלח ביותר, וישנו ליל הסדר המרשים ביותר, אך לא עליהם אני מבקש לספר בשורות אלו.

השנה זכיתי להשתתף בליל סדר מיוחד, ליל סדר שלא התאפיין באף אחד מהתיאורים שלמעלה, אך כל אחד מאלו שהסבו סביב השולחן, נשא עימו סיפור מרתק ומרגש על נשמה יהודית שנמשכה אל האור, ובליל ראשון של פסח שברה את המחיצות והגיעה להיות חלק מהעם הנבחר.

יום קודם חג הפסח, נחתתי בסרי לנקה הרחוקה, בפתחו של בית חב"ד אותו מנהל אחי הרב מענדי קרומבי. הגעתי פחות לתת, ויותר לקבל, פחות להיראות, ויותר לראות. והיה הרבה מה לראות.

היתה את האשה שהגיעה לבושה בצניעות כאילו היתה חרדית המתגוררת בבני ברק, אך האמת המרה היא כי הינה נשואה למקומי מוסלמי אדוק, ובניה – יהודים כשרים למהדרין – לבושים בגלימה לבנה וכיפה מוסלמית מעטרת את ראשם. וגם היא שהצהירה שאת בעלה לא תעזוב, עושה צעדים זהירים ומתקרבת אט אט למקור חוצבה, והיה זה לה ליל הסדר הראשון בחייה אותו חגגה בחברת יהודים מכל רחבי העולם.

ואיתה הגיעה גם אמה, שעשתה את כל הדרך משוויץ לאחר שחזרה בתשובה וכיום היא מנהלת אורח חיים חרדי, אך מה רב הוא כאבה שבתה ונכדיה חיים חיים שכאלו. כששמעה שאגיע מארצות הברית, ביקשה קמח תפוחי אדמה, כדי שתוכל להכין לנכדה הקטן דייסה כשרה לפסח. ודמעות עמדו בעיניה כאשר הנכד הגיע עם אימו לליל הסדר בבית חב"ד – ללא ידיעת אביו. מי יתן ולילה זה ישפיע על נשמתו הטהורה וכשיגדל יתחבר באופן מלא לעמו.

והיו את הזוג מקליפורניה, שהשכירו את ביתם המפואר בבוורלי הילס ובדמי השכירות אותו הם מקבלים הם מטיילים בעולם כבר ארבע שנים. כך ללא קהילה, ללא משפחה וכמעט ללא יהדות, הם מסתובבים במקומות נידחים ומבקשים להתנתק מהעולם הגועש, אך את ליל הסדר הם עשו עימנו. ואותו לילה השפיע עליהם והם נותרו בבית חב"ד עד לאחר סיום החג האחרון, אוכלים כשר, מתפללים ולומדים

ערב שגרתי בבית חב"ד בסרי-לנקה

חסידות – תחליף אמיתי לכל אותן "תורות" שהם לומדים בימי נדודיהם. וביומן המסע שלהם נכתב כי היה זה "שבוע להטענת הבטריות הרוחניות".

ואי אפשר היה שלא להתרגש כאשר לאחר סיבוב במלונות העיר כדי למצוא יהודים, בדרך חזרה בחום המעיק ובלחות הבלתי נסבלת, נעצר לידינו רכב בחריקת בלמים, ואחד היושבים בו שאל בשיא הפשטות: היכן כאן בית חב"ד? כאילו אין דבר ברור יותר מכך שגם בסוף העולם יימצאו שלוחיו של הרבי מלך המשיח. והוא הגיע לבית חב"ד, ביחד עם אביו שהגיע מהוואי הרחוקה לשהות עם בנו ששוהה כבר חודשים ארוכים במזרח הרחוק. ושניהם התרגשו כאשר התפללו בבית חב"ד, ואכלו ממאכל האמונה.

רגע כואב היה כאשר הגיע זמן שאלת "מה נשתנה" ולאחר שבנו של השליח שאל במתיקות את כל השאלות, ביקש אחד המשתתפים כי גם ילדתו תשיר את השאלות. ואם תשאלו מה כואב בבקשה שכזו? הרי כשתדעו שילדתו הינה גויה גמורה, תבינו כמה כואב היה, שהיחיד שחינך את ילדיו לקראת החג היה דוקא אותו אחד הנשוי לגויה.

והיו עוד, כמו למשל זוג הצעירים מגרמניה שכמעט ולא יודעים פסח מהו, הם הגיעו עם רכבם וחנו בתוך בית חב"ד, כשהם אפילו לא מבקשים להסתיר את חילול החג. או הגר הסרי לנקי שאמנם לא הצליח להתחבר למציאות החיים בארץ הקודש, אך הוא עוזר, מסייע ועושה ככל יכולתו להצלחת בית חב"ד בארץ הולדתו. היה את זוג הישראלים שלא רוצים לפגוש אף ישראלי, אבל בליל הסדר הם חרגו ממנהגם והגיעו לבית חב"ד, וגם הקיבוצניק שאמנם הצהיר כי הגיע רק בשביל החוויה, אך לפועל ישב וקרא כל מילה בהגדה. ואפילו אותו יהודי שעשה הכל להפריע לפעילות בית חב"ד בעת שנפתח, אבל היום כאשר הוא חוזר מסיבוב בחוץ לארץ, הטלפון הראשון שהוא עושה כשהוא נוחת במדינה הינו לשליח.

וכשאני חושב על כל אלו ועוד, אני לא יכול שלא להתרגש, ולא יכול שלא להתפעם מדאגתו של הרבי מלך המשיח לכל יהודי, בכך ששלח שלוחים לפינות נידחות, גם בגשמיות וגם ברוחניות, ולא תמיד בשביל סיפורי ההצלחה, ולא תמיד בשביל כותרות התהילה, אלא כאב הדואג לבנו יחידו, כמלך הדואג לכל אחד מבני עמו. ואם אפילו במקום שכזה מתבררים הניצוצות ומתקרבים אל האבוקה, אין ספק כי במלחמה הזאת – הגלות הפסידה ואנו ניצחנו.

מה לעשות, ואיך לעשות?

"עשו כל אשר ביכולתכם - עניינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון - להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש! .. ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכולתכם." (כ"ח ניסן, התנש"א) * כשמעיינים בשיחה הידועה מכ"ח ניסן תנש"א, ניתן לכאורה לחלק את דברי הרבי לשלושה חלקים: א. מה לעשות? "עשו כל אשר ביכולתכם". ב. איך לעשות? "אורות דתוהו בכלים דתיקון". ג. ומה הרבי (כביכול) עושה? "אני את שלי עשיתי".

הרב אהרן גינזבורג
שליח כ"ק אד"ש מה"מ בבורו פארק

א. עשו כל אשר ביכולתכם.

כשעם ישראל יצא ממצרים, ועמד לקראת מטרת הגאולה – מתן תורה, נשארה תחנה אחת שהם עוד לא עברו, ים סוף. הסיפור שאירע שם ידוע לכולנו. פרעה וחילו רודפים אחרי העם, ואין לאן לברוח. הים מלפנים, מצרים מאחור, חיות רעות בצדדים. כל כך קרוב לגאולה, ולפתע כזה העלם והסתר.

הרבי מרבה להביא את המכילתא, שמספרת שבמצב הנורא הזה, עם ישראל התחלק לארבע כיתות. כת שאמרה לחזור למצרים, כת שאמרה לקפוץ לים, כת שאמרה להלחם והכת הרביעית שאמרה נצווח (כנגדם או לבורא עולם).

בהפטרה של אחרון של פסח אנו קוראים "והניף ידו על הנהר בעים רוחו והכהו לשבעה נחלים" – גם לעתיד לבוא

הרב אהרן גינזבורג

תהיה קריעת הים. לכאורה אפשר לדמות זאת למצב בו אנו נמצאים עכשיו. רגע לפני הגאולה האמיתית והשלמה, ופתאום – העלם והסתר שכמוהו עוד לא היה.

מאז שניבא לנו הרבי ש"הגיע זמן גאולתכם", כבר חלפו שנים רבות, שבהן אנחנו לא רואים שינוי בעולם לטובה, ואולי אפשר לומר שאפילו ההיפך. איך אפשר להאמין שהיום נמצאים אנו ב"ימות המשיח"?

לכן, נראה לומר שאנו באותו המצב שהיו בו בני ישראל לפני קריעת ים סוף. אנחנו כעת נגד הים – לא ברור לנו איך מתקדמים לגאולה, מול עינינו רק גלות, וקליפת מצרים ערות הארץ, רודפת אחרינו, וגם אצלנו נוצרו כמה דעות.

ישנם מאתנו שאומרים – נחזור למצרים. במצב הנוכחי קורה וכמעט שאי אפשר להילחם נגד העולם, אז אין ברירה,

ו(רח״ל) משלימים עם המצב. ומה שקורה זה שמתחילים להיות מושפעים של העולם, במקום להשפיע עליו.

אחרים אומרים – ניפול לים. התעלמות מוחלטת מהמצב. לא שמים לב לנסיונות הקשים שעומדים בפני הדור הצעיר, כי הרי אנו צועדים לגאולה ואין גלות. ברור לכולנו שגם שיטה זו אינה נכונה.

הכת השלישית אומרת – מלחמה. כולם אשמים. אשמת הרבנים, אשמת השלוחים, אשמת המוסדות. נלחם בכולם, נתווכח עם כולם. בכל מקום אפשרי תמצא אותם מתווכחים על מעשיו של פלוני ועל דיבוריו של אלמוני. ממעשה בפועל, הם שכחו לגמרי, יש להם עניינים יותר ״חשובים״ שמעסיקים אותם.

הכת הרביעית, הם אותם אלו שהרבי מכנה אותם בשיחה, ״צדיק אין פעלץ״ (= צדיק בפרווה). הם עצמם חיים ונושמים ומוכנים למשיח, אבל לדאוג לעולם, לזולת, ליהודי שני? אפילו מבשרם הם מתעלמים, ולא מכינים את בני ביתם.

ובדיוק כמו משה רבינו, שבמשפט אחד פשוט ״דבר אל בני ישראל ויסעו״ ענה תשובה ברורה לארבעת הכיתות, כך בדורנו עונה גם משה שבדורנו, הרבי, לכל הכיתות במשפט אחד – ״**טוט אַלץ וואָס איר קענט**״ [= עשו כל שביכולתכם], ובזה שולל את כל הכיתות והדעות הנ״ל.

אין לחזור למצרים או להכנע לעולם. אין דבר כזה לטמון את הראש בחול בבחינת אני את נפשי הצלתי ולא לעשות כלום, וגם הויכוחים מושללים. המטרה עכשיו ״**טוט אַלץ וואָס איר קענט צו אַראָפבריינגען משיח**״ [= עשו כל שביכולתכם לפעול את התגלות המשיח].

שמעתי מאחד מתלמידי הרב מנחם מענדל וועכטר שי׳, שכשהוא התגורר בווילימאסבורג אחרי שהתקרב לחסידות ולרבי, היה סובל מאד ממשפחתו וחביריו, שהיו צועקים עליו ומתווכחים איתו, על מבצע תפילין ושלימות הארץ וכל נושא אחר שקשור לחב״ד. הוא סבל מכך, עד שכתב לרבי שהוא אינו יכול להחזיק מעמד יותר.

הרבי ענה לו בכתב בתוכן הזה: ״אין לענות כלום, כי אין דעתי נוחה מויכוחים, וידברו בפרשת שבוע״. אחרי המכתב, השתנה המצב מן הקצה אל הקצה. כשמישהו היה מגיע לתקוף, היה הרב וועכטר שואל אותו ״ווי פאַרשטייסטו די רש״י?״ וכששניהם היו רכונים על החומש להבין את הרש״י, שכח הלה מכבר את כל טענותיו על חב״ד...

מה יש להתווכח ולריב? ״אין רצוני בויכוחים״! הרבי דורש מעשה בפועל. במקום לריב עם השני ולהתווכח איתו,

תשאל אותו מה הפשט בשיחה של הרבי בענייני גאולה ומשיח. מה יותר טוב מזה?

ב. אורות דתוהו בכלים דתיקון.

לגבי אורות דתוהו בכלים דתיקון, שמעתי פעם הסבר פשוט מר' איצ'קה גאנזבורג ע"ה. הוא אמר שאורות דתוהו – זה כשאנשים רואים הנהגה חדשה שנראית להם משונה. כשבני הבית רואים משהו משונה, משהו חדש.

אפשר להציע כמה רעיונות מעשיים שכל אחד מאיתנו יכול לעשות בשביל לזרז את ההתגלות של הרבי, על ידי שיגלה את ניצוץ משיח שבו. וכולנו יודעים את אשר מביא הרבי בעשרות שיחות, על מה שאנו אומרים בפתיחת הארון בחגים "ויתקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה'".

הענין הראשון שכתוב במשיח הוא "הוגה בתורה". כל אחד ואחד מאיתנו צריך לקבל על עצמו ללמוד כל יום ענייני גאולה ומשיח. אפשר לנצל כמה דקות מתוך החצי שעה שאתה לומד חסידות, אפשר לעשות את זה בדרך לעבודה או אפילו בעבודה כשיש כמה דקות פנויות. ותאמינו לי, אחרי כמה דקות של לימוד ענייני גאולה ומשיח, כל היום נראה אחרת. למה? זהו פירוש הביטוי "לפקוח את העיניים". להסתכל על העולם במשקפיים של הרבי, וזאת על ידי לימוד שיחותיו. כשיוצאים לרחוב עם משקפיים טהורות יותר, מזוככות יותר, העולם נראה שונה.

ממשיך הרמב"ם ואומר שמשיח הוא "עוסק במצוות". גם בזה ניתן לגלות את ניצוץ משיח שבקרבנו. איך? פשוטו כמשמעו. להוסיף בהידור במצוות.

אחר כך מגיע, "ויכוף כל ישראל", וידוע הביאור של הרבי על "יכוף מתוך אהבה", זה אומר בשבילנו, לצאת למבצעים! ימי שישי הם ארוכים עכשיו, יש לכל אחד זמן. אפשר להצטרף לבחור שיוצא למבצעים, אפשר לנסוע לבד. אתם יודעים איזו השפעה זאת על הילדים? "וואוו, אבא נוסע למבצעים!". חוץ מהחוויה שתהיה להם, הם יחזרו עם מטען רוחני וחינוכי עצום!

ואולי הענין הכי עיקרי בשבילנו, זה הענין של "והריחו ביראת ה'". הרבי הריי"צ כותב בליקוטי דיבורים, ש"והריחו ביראת ה'" זה להריח את הטוב שביהודי השני. להריח שגם הוא ירא שמים בפנימיות. ואם זה לא נראה ולא נשמע כך? "לא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח". מספיק לחשוב רע על הזולת. חוננו על מסירות נפש בשביל יהודי שלא ראינו ולא הכרנו, ושכחנו מכך שגם ביהודי שגר בד' אמותינו, מתחבא יהודי שלא ראינו ולא הכרנו.

ובמיוחד, צריך לזכור שכל העיניים מופנות אלינו, חסידי חב"ד. אולי אפשר היה להמליץ על זה את מה שהרבי אומר במאמר קבלת הנשיאות – "באתי לגני" תשי"א, "לא על פי בחירתנו . . לא על פי רצוננו". נרצה או לא נרצה, זה המצב והעיניים מופנות אלינו. וכאשר אנחנו חיים ונושמים משיח, זה משפיע על קהילות אחרות, ומשפיע על העולם כולו.

ג. אני את שלי עשיתי.

לגבי החלק השלישי, החלק בו אומר הרבי שסיים את העבודה, צריך להבין מה הרבי אומר כאן. מישהו מכם זוכר עוד פעם שבה הרבי משתף אותנו, החסידים, בעבודת ה' הפרטית שלו?

מכיוון שאנו נמצאים בהתוועדות חסידית, אולי אפשר להעיז ולקשר לעניין את דברי אור החיים הקדוש על הפסוק "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו". אור החיים שואל, וכי מה זאת השאלה "מה תצעק אליי", למי משה רבינו אמור לצעוק כשבני ישראל תקועים ולא יכולים להתקדם לגאולה, עומדים בין הים למצרים? מה הוא אמור לעשות חוץ מלצעוק לה'? מי עוד יכול לעזור חוץ ממנו?

עונה האור החיים הק', שה' אמר למשה, שאמנם הוא יכול להציל את כל עם ישראל ולהביא אותו לגאולה, אבל כעת הוא רוצה לראות האם בני ישראל מוכנים לעשות צעד אחד לקראת הגאולה. האם גם אנחנו מוכנים להזיז מעצמנו על מנת להביא משיח?

אותו דבר אומר לנו הרבי. הרבי רוצה לראות האם אנחנו מוכנים להשתתף בפעולה אחת, בהזזה עצמית אחת, על מנת להביא את הגאולה האמיתית והשלמה.

והלוואי וכל אחד מאיתנו יעשה מה שהוא צריך, ואז גם הקדוש ברוך הוא יעשה את מה שהוא צריך, ונראה את הרבי מתגלה לעיני בשר, ו"מלך ביופיו תחזינה עינינו".

ישיבת תומכי תמימים - באר שבע

ברכות מקרב לב

נשגר לידידינו היקר והנכבד, רב פעלים, נעים ונחמד לבריות, שותף נאמן ותומך בישיבתינו

הרב עודד שיחי' ברוק

ולרעייתו הנכבדה שייני תחי'

לרגל הולדת בתם חיה רעיה ראשא תחי'

יהי רצון שתזכו לרוות נחת מכל יו"ח, רוב נחת חסידי אמיתי
ויזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים,
מתוך שפע אושר והרחבה לנחת רוח של הרבי מה"מ.

מאחלים
הרב ירמיהו קאליפא
צוות ותלמידי הישיבה

יחי אדוננו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שפע איחולים

מעומק הלב נשגר ברכת מזל טוב מזל טוב, לשליח היקר, רב פעלים, מסור ונתון בהפצת בשורת הגאולה
וחינוך ילדי ישראל, מסייע במאור פנים ונפש חפצה לפעילות בבית חב"ד קריית היובל.

הרה"ח ירון שיחי' דותן

ולזוגתו תחי' ולכל המשפחה הכבודה

לרגל בוא בתם חגית תחי'

עב"ג התמים הנעלה מנחם מענדל שיחי' חפין

ומשנה ברכות להוריו הרב נמרוד וזוגתו אורלי תחי'

יהי רצון שתזכו לרוות מהם רוב נחת יהודי חסידי אמיתי, ובקרוב ממש תזכו לקיום היעוד
"עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה"
בהתגלות הרבי מה"מ בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה

מאחלים:

קהילת חב"ד קריית היובל

הרב יוסי אלגזי ומשפחתו
שליחי הרבי בקריית היובל עיה"ק ירושלים

די הייליקע חולצה משובצת

מכיוון שפסח כבר מאחורינו, ניתן לפתוח בשבח: במוספי העיתונות החרדית אודות ברכת החמה, ניתן מקום מכובד לתיאור ברכת החמה אצל הרבי במהלך השנים. כולל תמונות. בימי ספירת העומר כדאי להמנע מפירוט הנסיבות שהשתנו וגרמו לכך. מילה אחת בכל זאת: המגמה החיובית בתקשורת ההמונים – טרם חילחלה לתחום הספרות התורנית. פלחים גדולים מדי ממנה נוקטים עדיין בשיטת "בל יראה ובל ימצא"; ואף עושים סייג – שלא להזכיר מרבותינו נשיאנו הקודמים. הדוגמא המחפירה ביותר היא היחס של מלקטי זמננו – להגדת רבינו עם הלקוטי טעמים ומנהגים. ניתן להמליץ עליהם את המסופר על פרעה: "אשר לא ידע את יוסף" – עשה עצמו אינו יודע.

אך גם בתיאורים החיוביים, היה ניתן למצוא – לא רק לאור הנר, גם לאור החמה – את ההשמטות. מצאנו הד לשיחות המעמיקות על נוסח ברכת החמה, תיאור נרגש של הדביקות בניגון ד' הבבות, אפילו של השמחה בניגון ההקפות – אך תריסר ילדים וילדות המכריזים את הפסוקים, זה כבר מעבר ליכולת הליבלור של הכותבים והעיכול של הקוראים.

ומי מדבר על הרגע המרגש בסיום הכרזת הפסוקים, אותו רגע שאפילו בצפיה בוידאו מעביר בכל חב"דניק זעזוע של התרגשות: ילד עם חולצה כחולה משובצת, העולה ומכריז בקול רעם אדיר תוך הנפת יד, כשאחריו כל הקהל: "יחי אדוננו מורנו ורבינו...".

חיפשתי גם את הכותרת הראשית על "הנס האדיר בכותל בתשמ"א". תשאלו, איזה נס? אז אפילו ביומנים "שלנו" הדבר מופיע בחצי שורה ומפי השמועה: ד' ניסן תשמ"א היה יום מעונן ביותר בירושלים, וקהל הרבבות בכותל, על כל ה"גדולים" שעמדו שם, המתין עד בוש. עד שעלה בדעתו של מישהו לצלצל לרבי מליובאוויטש, ותוך חמש דקות יצאה השמש. מקנן בי חשש כי ההתעלמות מהסיפור היא לא משום שנבדק ונמצא לא מדוייק, אלא דווקא להיפך... לסבר את האוזן: אילו היו מאן דהו מפריח שמועה שהרימו טלפון לכתובת אחרת, הייתם שומעים על זה ועוד איך.

גם אם תתעקשו שכל הפרטים הנ"ל אינם יותר מאשר "מקיף", ובאמת, מה אתה כבר דורש מהם – יש לנו חדשות בשבילכם: הפערים מתחילים ברעיונות בסיסיים בהרבה. קחו נושא בו דשו רבים בעונת ברכת החמה:

הרבי עומד באופן חד משמעי כי אין מקרא יוצא מדי פשוטו: "וְהָאָרֶץ לְעוֹלָם **עֹמֶדֶת**" פשוטו כמשמעו, ולעומת זאת "וְזָרַח **הַשֶּׁמֶשׁ** וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶל מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ הוּא שָׁם", דברים ככתבם – הארץ עומדת לחלוטין, ומסביבה סובבים גרמי השמים.

אך אצל ה"עולמ'שע" – כולל חובשי שטריימל העוצמים עיניים בדביקות בטיש – מגרדים את הפדחת ומנופפים אצבע: "דיברה תורה בלשון בני אדם", "נו באמת, מה זה משנה מי סובב סביב מי, בכל אופן זו גדולתו של הקב"ה...", "בדברים אלו יש רמזים בסתרי קבלה...". ולא מדובר כאן על התבטאויות בשיחות סגורות, אלא על "עמדה רשמית" המטפטפת מכיוונים ובטונים שונים, אם זה בליקוי מאורות של לומדי דף היומי, אם זה באירגוני קירוב רחוקים המקרבים את התורה לערכים של הבריות, וכך בשורה של עלונים, לוחות-שנה ועוד. ממש כך, בלי להתבלבל.

וכל זה – **באותה נשימה** ממש בה מתפלפלים על דקדוקי הלכה, מתוך מה שנראה רצון כנה ואמיתי לשמור עד הפסיק האחרון על כל הלכה ומנהג; האם ברכת החמה קודמת לברכת האילנות (ושניהם – לתפילת ותיקין?), האם כלי פלסטיק זקוקים להכשר, מה דין קטניה שנפלה לתבשיל שרויה לאחר השעה השישית, וכיצד זוכרין את קוד היצור שלאחר הפסח...

איך זה קורה, שבהנחות היסוד הפשוטות הללו "לא קרב זה אל זה כל הלילה"?

והאמת האמיתית היא, שהפרטים ה"שוליים" (כמו הילד שהכריז יחי, וכל אחד מאיתנו היה נותן כל אשר לו כדי להתחלף איתו, ומוכן לחיות את כל החיים בשביל הרגע הזה), והעניינים ה"עיקריים", בהסתכלות על יסודי האמונה בדברי התורה וחז"ל – קשורים זה בזה.

כדי שלא נטעה, הבה נזכר ב"סולם הערכים" אותו קבע

הרבי באלף ואחת הזדמנויות והתבטאויות. מן הקל אל הכבד:

הרבי מספר סיפור חסידי ידוע ומפורסם, מה זה מפורסם – אבי אבות המפורסמים, אבל מדגיש תוך כדי דיבור: "אמנם לא שמעתי את הסיפור מכ"ק מורי וחמי אדמו"ר...". השמועות בבית-המדרש מתחלקות לשתיים: אלו שנשמעו מפי כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואלו שלא.

לכל אירוע שאירע בשנות נשיאותו של הרבי הריי"צ, דמות תורנית שחייתה אז, התארגנות חרדית וכל דבר שעמד אז על סדר היום היהודי – יש קריטריון אחד: מה היה יחסו של "הרבי דער שווער". ובכלל, ס'איז דאך ידוע ומפורסם, כמובן וגם פשוט, וכמדובר כמה פעמים – שכ"ק מורי וחמי אדמו"ר, הוא הוא "נשיא דורנו"! ומדובר על דור בו חי הרוגצ'ובר, הגרי"ז מבריסק, כל אדמו"רי פולין וגליציה שלפני השואה ורבבות חסידיהם שבתוכם אריות בלימוד ועבודת ה', גאוני ירושלים בדור הישן, ועוד ועוד.

ממקור ראשון שמעתי, שכאשר הזכיר רב חשוב – וידיד חב"ד – ביחידות שמו של גאון מפורסם בדור ההוא בתואר "גדול הדור", קטע אותו הרבי: "גדול יע, אָבער גדול הדור איז דער שווער"... [= גדול כן, אך גדול הדור הוא השווער]. גם בנסיון האיזכור השני לא ויתר הרבי: "גדול יע, אָבער גדול הדור איז דער שווער"... ומה נאמר ומה נדבר על אותו אחד שהיו מי שהכתירו כמקים עולה של תורה באמריקה, והרבי פסק עליו את פסוקו חד וחלק: "אַ מענטש וואָס האָט געבראַכט דעם שווער ביז צו טערערן"... [= אדם שהביא את השווער עד לבכי] – וכשהרבי אמר זאת, הוא עצמו נחנק בבכי.

אז מה, זהו זה? זה **ה**סיפור התורני של השנים של תר"פ-תש"י? **ה**יצירה **ה**מרכזית הייתה דווקא ארבעת קול-הקורא "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – מול השערי יושר, ספרי ר' יוסף ענגעל ור' יוסף ראזין, תקנת הדף היומי והמשנה היומית, גדולי תנועת המוסר, גור ואלכסנדר, פיאסצנא ובית רוז'ין, ישיבת וולוז'ין וישיבת חכמי לובלין. האמנם?

והרבי בשלו: מאחריו יושבים הגאון האדיר הרב הירשפרונג, שהיה בוחן בישיבת חכמי לובלין וראה את דור הדעה ההוא, ועימי' הרב דובער ריבקין – מהקרובים לבית רבי בזמן הרבי הרש"ב! ראש ישיבת "תורה ודעת"! – הרב עלבערג, והרב סאוויצקי, הרב יאלעס ועוד, אשר כל אחד מהם מייצג אסכולה תורנית מכובדת ממנה ינק – ליטאית, הונגרית, חסידית – והוא אומר בניגון הפשוט והמונוטוני, שהרי לא מדובר בסנסציה או חידוש, כי למה לי קרא סברא הוא: דער רבי דער שווער נשיא דורנו...

ומה אתה דורש מחסידים – אם לא להעתיק ולאמץ את הלכסיקון הזה על כל צעד ושעל. החסידים מאמצים – ובעלי ההשקפה יוצאים בחרב ובחנית: היתכן, ומה זאת אומרת, ומה ההתנשאות הזאת, ואיזה מין שגעון גדלות צמח כאן...

צילום: אלי גוה

ממקור ראשון שמעתי, שכאשר הזכיר רב חשוב - וידיד חב"ד - ביחידות שמו של גאון מפורסם בדור ההוא בתואר "גדול הדור", קטע אותו הרבי: "גדול יע, אָבער גדול הדור איז דער שווער"... [= גדול כן, אך גדול הדור הוא השווער]. גם בנסיון האיזכור השני לא ויתר הרבי: "גדול יע, אָבער גדול הדור איז דער שווער"...

אך אין זו לא התנשאות, ולא צרות אופקים, לא מיני' ולא מקצתי'. יש כאן **אמת מידה אחרת**:

כאשר הולכים "מלמטה למעלה", אין ברירה אלא למדוד כל דבר **רק** לפי כמות הדפים, שעות התפילה, מספר הסטנדרים, אורך הטיש וגובה הפאראנצ'עס. ובאמת, בדברים רבים כך אנו **מצווים** לעשות: תשובה מתחילה ב"היה רגיל לקרוא דף אחד יקרא ב' דפים", ואדם נידון לפי רובו, וכך למעלה ולמעלה בקודש, כידוע ומפורסם.

ואף כי יש הבדל עצום בין "מידת כל אדם" – זו שאף עיתונאים ממשמשים בה ומושיבים מלכים לכסא; הלוא הוא הוזמן אחר כבוד "להתארח בהיכלו", ומנה למען קוראיו את שעות הלימוד בלילה. אשרי מי

שבא לכאן וסרגלו בידו – ובין מידה שבמקדש המיוחדת לצדיקי וגאוני אמת, עליהם נאמר "רצון יראיו יעשה" (ובה לא נגעו בעלי קולמוס דורנו ואף לא שהו עמה תחת גג אחד; ולכן אין פלא על תנובתם הספרותית כשהם נדחקים לפנים ממחיצתם וכותבים על קדושי עליון). ובכל זאת, אלו ואלו מדריגות לעלות בהן אל ה' – מלמטה למעלה.

אבל כאשר החשיבה היא "מלמעלה למטה", ומבינים כי נשיא הדור ומושיען של ישראל לא "נעשים" מללמוד את הש"ס כך-וכך פעמים ואף לא מכך-וכך תעניות – אף שכולהו איתנהו בי': גאון, צדיק, בעל מופת וכו' – אלא: **משנולד** התמלא הבית כולו אורה, וטרם יצרתיך **בבטן** ידעתיך נביא לגויים **נתתיך**, וכן הוא אומר **ויבחר** בדוד עבדו (ולכן) ויקחהו ממכלאות צאן (כן, שלף אותו בין טור הכבשים לשורת העיזים השחורות, לא מ"מבצרי התורה" בהם גדל אחיתופל. ובכל זאת, דווקא דוד "הוי' עמו, שהלכה כמותו"!).

ובלשון הרמב"ם: "נביא שיעמוד לנו ויאמר **שה' שלחו**". חד וחלק.

שליח ה', לא עומד לתחרות על אלף דפי גמרא (הוא יכול, אבל נביא לא משתתף בתחרויות. וכל מפעלי הבחינה שבדור הם תוצאה משליחותו "לחזק דת האמת"). הוא גם לא שואל את ה"מועצת" האם וכיצד לומר את אשר גלה ה' סודו אל עבדיו הנביאים. זאת למרות שכאשר מישהו מהם מגיע אליו, רואים מהו "**כבוד התורה" אמיתי**! הרבי **מתחנן** בפניו שיוציאו לאור את הספרים של הסבא, והאבא, ושלו עצמו, ואם הוציאו כבר – אז שיוציאו עוד פעם במהדורה חדשה, ובבקשה לשלוח לו את הספרים כשיופיעו, ועל ספר צריך לשלם, ובוודאי אומר שיעורים ברבים, והאם הוא עורך עדיין טישים, ושיפתח ישיבה, ויקים כולל...

ורק אחד כזה, שה' שלחו, יכול להחדיר לאנשי הדור והדורות כולם (ולא רק כסלוגן נאה למאמר-דעה ערב הבחירות) – שהתורה לא "נכתבה", אלא "**ניתנה**". וכאשר רבון העולמים נותן תורה המדברת כלשון בני אדם, מה שכתוב בה הוא אכן כלשון בני אדם, **כפשוטו**: כדור הארץ **עומד**, והשמש **מסתובבת**. נקודה. והקב"ה שלא נרתע לפני 3300 ומעלה שנים, לאסור על עבודת אלילים ולאבד משמשיה, ולהגביל בצורה קיצונית את העבדות, וללכת נגד כל מושגי העולם השקוע בבערות ורוע – גם כשכתב "שמש בגבעון דום" לא עשה זאת כדי לרצות את חכמי בבל העתיקה.

ואיך יתכן בכלל לומר שהקב"ה הבורא שמים וארץ ומוציא במספר צבאם, העדיף לשמור על עירפול מה זורח ומה שוקע?... ואיך יתכן בכלל שצדיקי אמת עמם נמלך בבריאה והינם שותפים לקב"ה במעשה בראשית – "**המה היוצרים**" כלשון הפיוט במוסף לראש-השנה – "דיברו לפי ראות עינינו"... כיצד ישכנו בלב המאמין שתי המחשבות המנוגדות, שהם-המה הצדיקים בהם "התייעץ" הקב"ה ושאלם איך לברוא את העולם – אבל בטלסקופים שלנו "רואים בבירור" יותר טוב מהם?...

ואחרי שרואים כיצד "הבדילנו מן הטועים", והעמידנו על תורת אמת ותורת חיים, והרגיל על שפתותינו "ועוד והוא והעיקר" "מיט א שטורעם" ו"תיכף ומיד ממש" – איך אפשר שלא ללבוש חולצה משובצת ולהכריז בקול גדול "יחי אדוננו מורנו ורבינו"!

יום

לאחר שבני ישראל עוברים את הירדן, נשמעת אזעקה ברחבי מחנה ישראל. "שיחה נאו". נשיא הדור, יהושע בן נון, הולך להודיע הודעה חשובה. אגב, התאריך הוא: י"א ניסן. למען מי שלא יצא ידי חובת התוועדות בתאריך הזה, קוראים את הסיפור הנ"ל בהפטורה [=כן, ככה הרבי אומר] של יום ראשון של פסח.

העוילם מתאסף בהתרגשות. שיחה ראשונה בארץ הקודש. יהושע עולה על הבמה. ואומר לבני ישראל: זה עתה סיימתי להכין חרבות צורים, ובציווי ה' צריכים כולם למול כעת, לאחר ארבעים שנה שלא מלו במדבר...

הדמיון מתחיל לעבוד שעות נוספות. על הרבה פחות מזה היו הפיכות חצר במדבר... שמעתם רעיון? ארבעים שנה הלכנו מוקפים בענני הכבוד, בעמוד ענן יומם ועמוד אש לילה, למדנו תורה מפי משה רבינו, אכלנו לחם מן השמים ומים מבארה של מרים, ראינו את אהרן מקטיר קטורת בקדש הקדשים, אמרנו שירה על נס הבאר וניצחנו את סיחון ועוג, קיבלנו את התורה באלה ובשבועה. בשביל כל זה היינו מספיק קדושים וטהורים. ועכשיו, בשבילו אנחנו כבר ערלים... ונניח שצריך, אבל "וואס ברענט", מה בוער, אי אפשר להמתין קצת. שיתחיל עם הילדים הקטנים...

שום דבר לא עזר. **באותו היום**, י"א ניסן, נימולו **כל** עם ישראל, שש מאות אלף הגברים ועוד כמה מליוני טף. יהושע בן נון, יהודי בן 96, הוא בעצמו מל אותם.

– **וזו** הייתה מעלת הדור שנכנסו לארץ! הם היו אולי פחות מתוחכמים מאלו שניסו את הקב"ה עשר פעמים במדבר, אבל סוף סוף קם דור חדש, שיודע: כאשר הרבי אומר – מצייתים!

לא רק נערים היו שם. היו שם כמה "קשישים" בני קרוב לשישים. התמזל מזלם שיום-ההולדת העשרים שלהם חל רק כמה ימים אחרי חטא המרגלים. מעלתם הייתה, שהם ידעו להצטרף לצעירים.

וכאשר בסיום הטקס עלה ילד עם חולצה משובצת, והכריז "יחי" – אף אחד מהם לא נזכר בדיוק לדבר בפלאפון, וגם לא ניצל את ההזדמנות להשלים חת"ת רמב"ם, הם פשוט ענו, כולם, כמו ילדים, בדיוק לפי הקצב:

יחי – אדוננו – מורנו – ורבינו – מלך – המשיח – לעולם – ועד!

ברכות
לראש משביר

בשם אלפי תלמידי התמימים ברחבי תבל, הננו להודות מקרב לב, להאי גברא יקירא, גזע תרשישים, אחיעזר ואחיסמך, עמוד התווך בפעולותינו, "פרנס התמימים", איש החסד הנעלה, הנגיד החסידי

הרה"ח **שלום בער דריזין** שי'

על תמיכתו ביד רחבה

במבצע לימוד העולמי בעניני גאולה משיח

'וידריכם בדרך ישרה'

ובחלוקת כובעים וחליפות לקראת חג הפסח

לאלפי תלמידי התמימים ב"בית חיינו" – 770 ובארץ הקודש

זכות עשיית החסד הגדול עם אלפי התמימים

יוסיפו לו בברכות הקדוש-ברוך-הוא "אלף פעמים ככה"

בכל המצטרך לו בגו"ר, עדי התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

בגאולה האמיתית והשלימה נאו!

בשם אלפי תלמידי התמימים בעולם כולו

איגוד תלמידי הישיבות המרכזי, 770 בית משיח

חסיד גאון וצדיק שעלה בסערה השמיימה

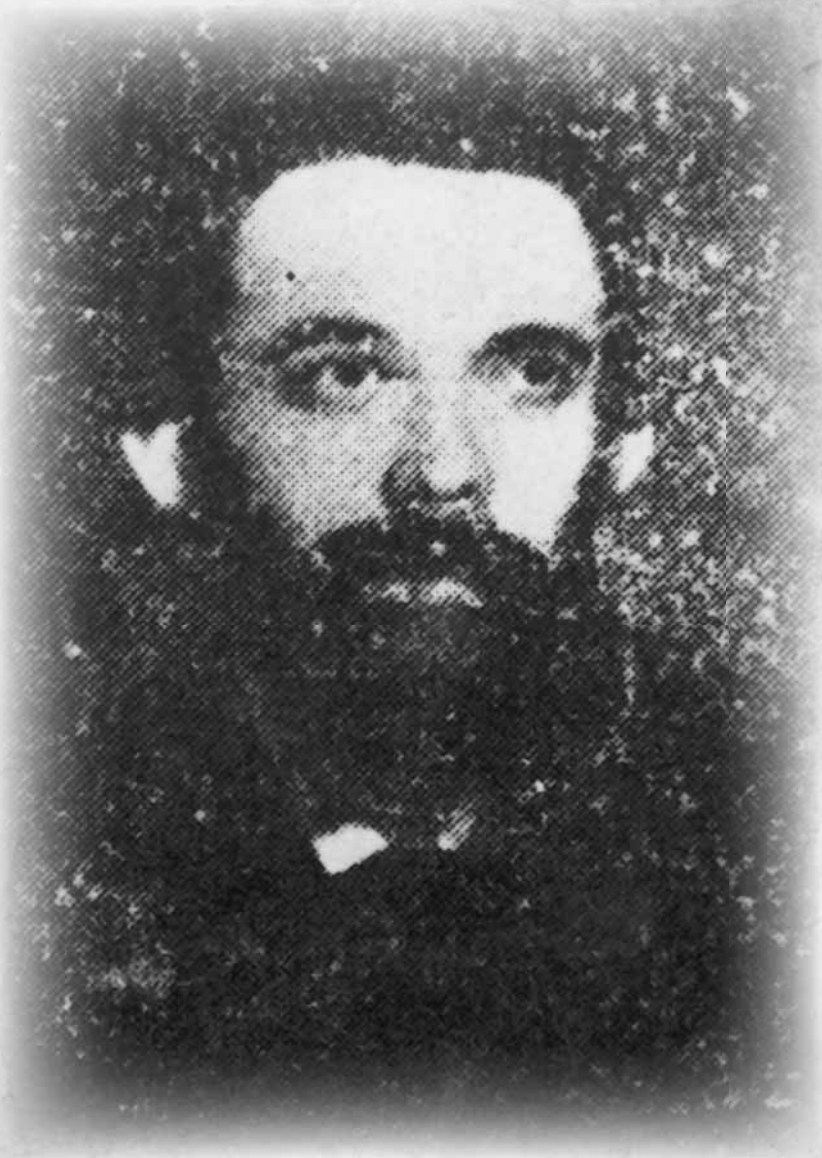

הוא היה גאון עולם וחסיד נפלא, רב בעל שיעור קומה, ניחן בכוח זכרון יוצא מהרגיל, בן גילו וידיד נפשו של אדמו"ר הריי"צ והאיש שהרבי הרש"ב סמך עליו ביותר. הוא היה רך כקנה עם בני קהילתו ותקיף במלחמתה של תורה ויהדות, רבי חיים בריסקער חיבבו מאד, ואחד משלושה עליהם התבטא אדמו"ר הרש"ב "באלה אתפאר בעולם הזה ובעולם הבא". בהיותו בן שלושים ותשע נרצח על ידי פורעים, כשהוא מדרבן את הסובבים אותו לומר וידוי בקול גדול • קווים לדמותו של החסיד רבי מנחם מענדל חן הי"ד

מאת ע. חבושה

אחת מתקופות הזוהר הליובאוויטשיות, הייתה בשנות נשיאותו של כ״ק אדמו״ר הרש״ב. אותן שנים היו שמיה של ליובאוויטש, העיירה והחצר, נוצצת בכוכבי-נשמות בדמות למדנים כבירי מח, עובדי ה׳ מופלגים, ו׳משכילים׳ בתורת חב״ד.

מכל מקום, בשלושה בלבד התפאר כ״ק אדמו״ר הרש״ב ומנה מעלותיהם: ״בשלושה אלה אתפאר בעולם הזה ובעולם הבא״ (מפי הר״ר זלמן דוכמן). בפעם אחרת התבטא עליהם הרבי ״אלה הם הרבנים שלי״ (מפי המשפיע הר״ש לויטין). ושוב הביע הרבי דעתו עליהם באופן נדיר: ״כשאחד מן השלושה שואל דבר מה, יש לדעת איך להשיב״ (מפי הר״ר אברהם דרייזין).

השלושה היו הרב זלמן שניאורסאהן, הרב לוי יצחק שניאורסאהן, אביו של הרבי, והרב מנחם מענדל חן שאף עמד לימין הרבי בהדרכת חסידים ועבודת הכלל. ״ויתפרסם לעילוי, כי בקי מופלא היה וחריף, ויד ושם לו בחכמה ומדע בעודנו עול ימים״.

רבי מנחם מענדל נולד בחג סוכות תר״מ לאביו רבי דוד צבי חן (הרד״צ) שהיה ממופלגי החסידים, ניחן בגאונות נדירה, בכשרונות חיוניים של עדנה ועוצמה חסרות מעצורים.

בשנת תרס״ד נשא רבי מנחם מענדל לאישה את בתו של הגביר רבי שבתי ברמן. את השידוך יזם וביצע בן הרבי, אדמו״ר הריי״צ, כאשר דמי השדכנות שולמו לישיבת ״תומכי תמימים״. אף שהיה גביר, אחזה בר׳ שבתי תדהמה לשמע גובה סכום הנדוניה שקבע הרבי הרש״ב, אלא שהחליט לנהוג כמצוות הרבי. הוא עצמו העיד לימים, כי בזכות בטחונו בדברי הרבי, השיג במסגרת עיסקה לא צפויה סכום זהה...

בשנת תרס״ז התמנה לרבה של העיר ניעז׳ין שהייתה למרכז יהודי חשוב, בפרט לחסידי חב״ד, ובה ממוקם אוהלו של כ״ק האדמו״ר האמצעי. בעיר חיו גם בנו של האדמו״ר האמצעי ובנו של האדמו״ר הצמח צדק. כך, היתה העיר למעוז השפעה לכל הסביבה.

גאון עולם

רבי מנחם מענדל ניחן בכישרונות נדירים. אחיו ר׳ אברהם העיד עליו: ״כשהיה בן שש כבר ידע כל התנ״ך בעל פה

אביו החסיד הנודע הרב דוד צבי חן (הרד״צ)

וכל הביבליותיקה הגדולה שלנו (המפתחות, שמות המחברים, הדפוסים, תקופותיהם, הדפים או הפרקים והסימנים שבכל ספר); כשהיה בן ח״י כבר ידע את כל הש״ס, ספרי הרמב״ם ותשובות חתם סופר (בספר זה היה מעיין קודם השינה) בעל פה ממש! .. זכרונו היה אחד משש פלאות שבעולם, זה לא היה זיכרון אלא ׳צלמנות׳״...

״הזדמן לי פעם ללון עם ר׳ מענדל חן באכסניה אחת״ – סיפר אחד מוותיקי תלמידי ליובאוויטש – ״והנה אני רואה שהגיע זמן שכיבה ור׳ מענדל יושב על מיטתו וממלמל לעצמו חרש. מחזה זה ארך שעות מספר לפליאתי הגוברת והולכת. מששאלתי את ר׳ מענדל לטיב הדבר, השיב לי בתמימות, כי בלילות שלפני הימים בהם הוא יושב בדין, הוא נוהג לחזור בעל פה את כל שו״ע חו״מ...״.

פעם, בבואו לליובאוויטש, באו לרבי מנחם מענדל הרה״ג רפאל הכהן הי״ד והרה״ג גרשון חן ע״ה – שניים מן הבחורים החשובים, כדי להתפלפל עמו בדברי תורה. כשסיימו להתפלפל אמר להם: ״היום הייתה לי מחלוקת מיט דער רבי׳ס זון״ [= עם הבן של הרבי – הריי״צ]. הללו תמהו ביותר: וכי איזו מחלוקת שייכת כאן?!

והוא סיפר להם: ״דיברתי אתו באיזה עניינים וראיתי שכח הזיכרון שלו ממש מבהיל. אמרתי לו: ״געוואלד, וועז איהר טוט אין נגלה מיט אזא כח הזיכרון!״ [= מבהיל! אם הייתם עוסקים בנגלה עם כח זיכרון שכזה!...]. אך בן הרבי צחק ולא השיב לי כלום [האמת היא, שכמה שהיה כח הזיכרון שלו והחושים והכשרונות שלו מופלאים – הרי מידת ההצנע לכת שלו היתה מכסה על הכל, ולבסוף נודע שהיה לומד הרבה ׳נגלה׳, אך לא היה משיב בתחום זה לאיש].

קשה לתאר אפוא את כוח הזיכרון של כ״ק הריי״צ משאך עמדנו במעט על כח זיכרונו של המתפעל בעצמו...

בעת משפט ביילים בשנת תער״ג, משפט עלילת הדם המפורסם שעורר הדים עצומים ״על כל היהודים במרחבי תבל״ כדברי הרבי הריי״צ, ״רוצים להטיל הכתם הטמא של רוצחי נפש ושואפי דם״. הרבי היה מעורב מאד במשפט וציין שבראש ועד רבני ישראל וחכמיו שסייעו למשפט, עמד ״הגאון האדיר רבי מנחם מענדל חן״.

הגרמ״מ חן שהה כל אותה עת בקייב מכוח מינויו על ידי הרבי הרש״ב, והכין נתונים מפריכים לדבריו של הכומר שביקש להוכיח כביכול מהתלמוד שהיהודים משתמשים בדם נוצרי לצורך אפיית מצות. ״הרה״ג הנ״ל, מוהרמ״מ חן, היה מכין להם [לסנגוריה בראשות עו״ד גרוזנברג] מה שהיו צריכים... הכומר הנ״ל ימ״ש לא מצא ידיו ורגליו״...

הגאון מראגטשוב ע״ה – ידיעת התורה שלו, כידוע, היתה בבחינת ראיה ממש עד שזו הייתה פרוסה כנגדו כבחזון, עד שספרי חידושי התורה שלו אינם מכילים רעיונות או מבנה גלוי כלל, כי אם מראי מקומות בלבד. בקיאות בספריו מצביעה על גאונות בפני עצמה. הגאון ידוע היה באישיותו העוצמתית הבלתי מתפשרת ובמזגו המשתלח.

פעם ניהלו השניים שיחה תורנית לוהטת, וכשהזכיר הראגטשובר את שיטתו של מישהו בדעה מסוימת, הוכיח הרב חן ממשנה במסכת ׳כלים׳ שלא כן הוא. הראגטשובר נתן בו עיניו בקפידא וקרא לעומתו: ״חצוף, אתה צודק!״...

למען הכלל

בשנת תר״ע השתתף הרב מנחם מענדל חן בועידת הרבנים הגדולה בפטרבורג לאחר שמונה ע״י אדמו״ר הרש״ב כנציג הרבנים בפלך צ׳רניגוב. בראשות הועידה ישב הרבי הרש״ב עצמו, והרב חן היה הצעיר מבין

"ובשומי אל לבי יראתו את ד'"

הרב גרשון חן ע"ה

להלן נוסח הסמיכה שהעניק להגה"ח הרב גרשון חן ע"ה, מילותיו הקדושות של הגאון זצ"ל שיש בהן להביא לטהרת הלב:

הנצב בזה, שארי, נ"ד וידידי, האברך המצוין ומאד נעלה, הרב הנכבד ויר"א, חו"ב וכו' הר"ר **גרשון** נ"י **חן** מראהאטשאוו, אחרי למדו בשבת תחכמני, במתיבתא חדתא, שנוסדה ע"י כ"ק שליט"א מליובאוויטש – בליוב', שנים רבות, בא אחרי כן אלינו ניעזינה ויתמהמה פה יותר מחצי שנה. במשך העת השתעשענו יחד פעמים רבות בשעשועין דאורייתא ומצאתיו מלא דבר במקצע ההוראה למעשה, בקי הנהו ביורי"ד ואהע"ז וחוש"מ ובכל הנגע להוראות או"ה, דיני נדה ומקואות, גיטין וקדושין ועוד. בלבבו הנבון יבין, יבאר וישכיל כל דבר הלכה לברר וללבן לאשורו על בוריו, בשכלו הבריא וסברתו הישרה יברר היטב וינתח כל דין לפרטיו ולחלקיו באופן עמוק ונעלה. גם בסוגיות התלמוד והראשונים ונו"כ בהרבה מקצעות תורתנו רכש לו ידיעה נכונה ועמוקה במדה נכבדה.

ובכן, תעודתי הזאת נתונה לו, לשארי הר"ג חן, בזה לסמכו בסמיכת הרבנות, יורה יורה, יסדר גיטין, חליצה וקדושין, ככל בעלי ההוראה היותר מובהקים. והנהו רשאי להורות, בכל מקום דליכא כלל דרא דהשגת גבול, כאחד הרבנים.

ובשומי אל לבי יראתו את ד' המוטבעת במוחו ובלבבו פנימה והנקנית לו בבית המדרש הגדול מקור היראה הטהורה שבליוב', אשר זה בודאי תסיעו להנצל מכל מכשל בהוראה ושגגת תלמוד. ונעם מדותיו התרומיות אשר בעזה"י חנן בהם – אבטח בלי כל תפונה שהעדה הישראלית אשר תשימו אלוף לראשונה תרוה ותשבע ענג ורצון מאתו במדה נעלה מאד. וכדאי הוא מנוי הדינין הכשרים להושיב ולכונן את ישראל על אדמתן (רש"י ריש פ' שופטים מספרי) ויגדיל תורה ויאדיר.

ברגשי כבוד, **מנחם מענדל** בהגרד"צ שי' **חן**, החופ"ק.

כ"ב אלול תער"ב. **ניעזין**.

הרבנים המשתתפים. חרף גילו הצעיר – רק בן שלושים ואחת באותה העת – הרבי בטח בו שידע לסייע בהחלטות הנדרשות. הם התאכסנו יחד באותה האכסניה וכל זמן הועידה לא זזה ידו מתוך ידו של רבו הרש"ב.

בשנים הבאות נאלץ היה הרב חן להעדר רבות מעירו בשל נוכחותו בוועידה זו ובאחרות, והדבר גרם כנראה להתמרמרות בקרב תושבי ניעזין. באופן מיוחד כתב להם הרבי הרש"ב מכתב כדי להרגיעם:

"ב"ה יום ג' ד' ניסן עזר"ת לפ"ק

כבוד ידידיי אלופי הקהל נגידים ווח"ס ונכבדים יר"א דק"ק נעזין, ד' עליהם יחיו.

אחדשה"ט.

עניינים הכללים דורשים תמיד עינא פקיחא והתעסקות תדירה, וביותר עתה כאשר תקופה חדשה נהיתה בארצינו, וסדרים חדשים יהיו, מאד מאד נחוצה ההתעסקות בזה, בעזרתו יתי'. וכאשר **הרב דמחנם רב רחומאי וידי"נ הרה"ח הרמ"מ יחי' הוא מהמיוחדים המעותדים והראוים להתעסקות כללי, ואין להחליפו באחר.** ע"כ אל תרגזו בדבר שאני דורש תמיד נסיעותיו בעניינים אלו, ושואל ומבקש אני רשותכם על להבא בכל עת שאדרוש אותו אי"ה לצורך עניינים הכלליים, אל תכבד עליכם הדבר, ואדרבא ידכם תהי' אתו עמו לזרזו בדבר מצוה הגדולה הלזו...".

בשנת תרס"ח כתב אדמו"ר הרש"ב מכתב לבנו הרי"צ ובו הוא מפרט את רצונו בעניין אגודה שעניינה להדפיס את ספרי "כ"ק אבותינו רבותינו הק'". באותו היום חשב על כך, משתף כ"ק הרש"ב את בנו, והתחרט על כך שהציע הצעה זו לפלוני, שכן "קרוב הדבר שלא יקבל, ואם יקבל אין יודעים אם יעשה כדבעי, והיה יותר טוב לפי דעתי למסור זאת להרב מענדל חן...".

את הספר "חשבון קצר" הוציא לאור אדמו"ר הרש"ב נ"ע, בו הוא מעלה את רשימות אסיפות ועידות הרבנים השונות ברבות השנים. בין השאר כותב הרבי, איך שהמיעוט של שבעה נבחרים, עלה בידם לבטל מחשבות הממשלה. באותם רבנים מכליל הרבי את עצמו, את ר' חיים מבריסק, ר' מנחם מענדל חן, ר' יצחק יואל ראפאלאוויטש ואחרים "הפרו בעזה"י כל מחשבותיהם".

הרב מנחם מענדל חן זכה לקירובים רבים וליחס חיבה מיוחד מהרבי הרש"ב ומבנו הרבי הריי"צ, שהיה בן גילו ורעו הקרוב. בשנת תער"ב, כתב הרמ"מ מכתב לריי"צ בעניין מינוי שד"ר לישיבת 'תורת אמת' בעיה"ק חברון. מהתארים המובאים בתחילת המכתב ובסופו, ניתן ללמוד על הקשר העז שנרקם ביניהם: **"ידידי עוז ואהבי הדבק הרה"ג החסיד האמיתי המצוין ומאד נעלה, תפארת החסידים וכו' מהר"ר יוסף יצחק שניאורסאהן שליט"א".** את מכתבו הוא חותם: **"בתקוה להתבשר בקרוב משלום כתר"ה וכאש"ל היקר לי מאד הנני נשאר אוהבו הנאמן וידידו עז, מוקירו ומכבדו ודו"ש באה"ר [= ודורש שלומו באהבה רבה], מנחם מענדל חן".**

עדין נפש

אמת בלתי מתפשרת אפיינה את הרב מנחם מענדל. אחת מאגרות הרש"ב מבטאת את תוקפו הגדול בבואו למנוע פשרת הרבנים במסגרת ועידה כלשהי. במהלך האסיפה צעק הר"מ חן: "האם ברצונכם לחדש את הדינים?" כשרצו בהמשך לדון באותו נושא, שוב "צעק בכל הכוחות" והיה רעש נורא עד שלבסוף נתרככו...

הסופר יעקב מארק שהכירו היכרות אישית מתארו ברשימותיו: "וכשאני מזכיר את דמותו של הרב מענדל חן, רואה אני חובה לתאר בקצרה דמותו של איש נפלא זה. הוא היה אחד האישים המעניינים ביותר שראיתי בחיי ורק יחידי סגולה הבינו להעריך את ערכו הרב. לא זו בלבד שהיה גאון בתורה, בקי בש"ס ובקבלה וירא שמיים נלהב, אף היה מלומד בחוכמות העולם ויודע לשונות ואף היה בעל מידות בלתי מצוי בהתגלמות הטוב והעדנה. ודבר זה ראיתי בעיני כשהתארחתי אצלו בניעזין בשנת תרע"ה .. בכנס הנ"ל, הוא כנס הרבנים בפטרבורג (בתר"ע), עורר הרב חן תשומת לב כללית על ידי שכלו החריף וההגיוני..."

אחיו של רמ"מ, ר' אברהם, מתאר אף הוא את דמותו של אחיו, והפעם מן הזווית

הרחימאית והאבהית שפעימה בו:

"כשגדל וראה בצרת אחיו ועמו, נטה שכמו לכל אחד ואחד. כל עול, כל גזל משפט, כל דמעת עשוק, כל עלבון ישראל זעזע אותו עד היסוד... ומכאן מתחילים מזבחותיו, מזבחותיו לפרטים, מזבחותיו לכלל, לקרובים, לרחוקים, לקדשי ישראל, לצרת ישראל... לא היה שום דבר גדול או קטן ברוסיה היהודית שהוא לא ישתתף בו, או לא עמד בראשו. שום צרה שהוא לא יהיה ממתעניה הראשונים, שום כושל ונחשל שהוא לא ישתדל להקימו .. את כל מה שהיה לו פוזר (מן הקהל לא קיבל, כמובן, מאומה, בעד עבודתו הכללית, אפילו הוצאות נסיעותיו הרבות לא קיבל מעולם), וכאן החל להתגלות כישרונו הדברני והסדרני .. אורו אך החל לבקוע .. לארבעים עדיין לא הגיע!"

הרה"ח ישראל דזייקאבסאן מספר בזכרונותיו: "נסעתי לניעזין אצל הרה"ג הרה"ח ר' מנחם מענדל חן להיוודע אולי יהיה באפשרותו להשיג (עבורי) פטור מהמלחמה... שהיתי שם יום אחד אצל האדם הגדול והקדוש הנ"ל. לערך בשעה אחת עשרה בלילה הלכתי לישון, והוא ישב ללמוד. בזמן קצר נרדמתי ולא ידעתי עד כמה ישב, אבל אופן הלימוד בהתחלתו נחקק ברעיוני: התחיל מהמשנה, רש"י, גמרא ותוספות, און ער האט אפגעטייטשט יעדן ווארט [= והיה מבאר כל מילה] כמו שלומדים עם נער קטן..."

עדנת נפשו גרמה שרכש לו ידידים קרובים גם מקרב מחנות אחרים, שלא מן החסידים. עוצמת האמת שבו, איתנה ופורצת, היתה למאור, וכך נקשרו בנפשו המיוחדים והזקופים ביותר.

ידידות אמיצה נרקמה בין הרב מנחם מענדל להרב חיים סולובייצ'יק מבריסק שהיה מן הדמויות הבולטות בעולם התורה הליטאי. השניים נפגשו לראשונה בועידת הרבנים בפטרבורג בשנת תר"ע (אותה ועידה שבה ייצג הרמ"מ חן את פלך צ'רניגוב והיה צעיר המשתתפים) ומאז לא נפרדו דרכיהם. מאוחר יותר שהה הרב חן זמן מה בביתו של הרב חיים מבריסק, ולאחריו הירבה לדבר בשבחי הנהגותיו המיוחדות, דרך לימודו, ובמיוחד התפעל מצניעות ביתו.

לימים, כשחלה הרב חיים מבריסק, קרא הרמ"מ חן את עשירי ניעזין יוצאי בריסק והורה להם להזמין עבורו רופא מומחה מחוץ לארץ. הללו החרישו. לבסוף פלט אחד הנגידים בשפה רפה, שאמנם יש להכיר בכך שהרב חיים שוב איננו אברך...

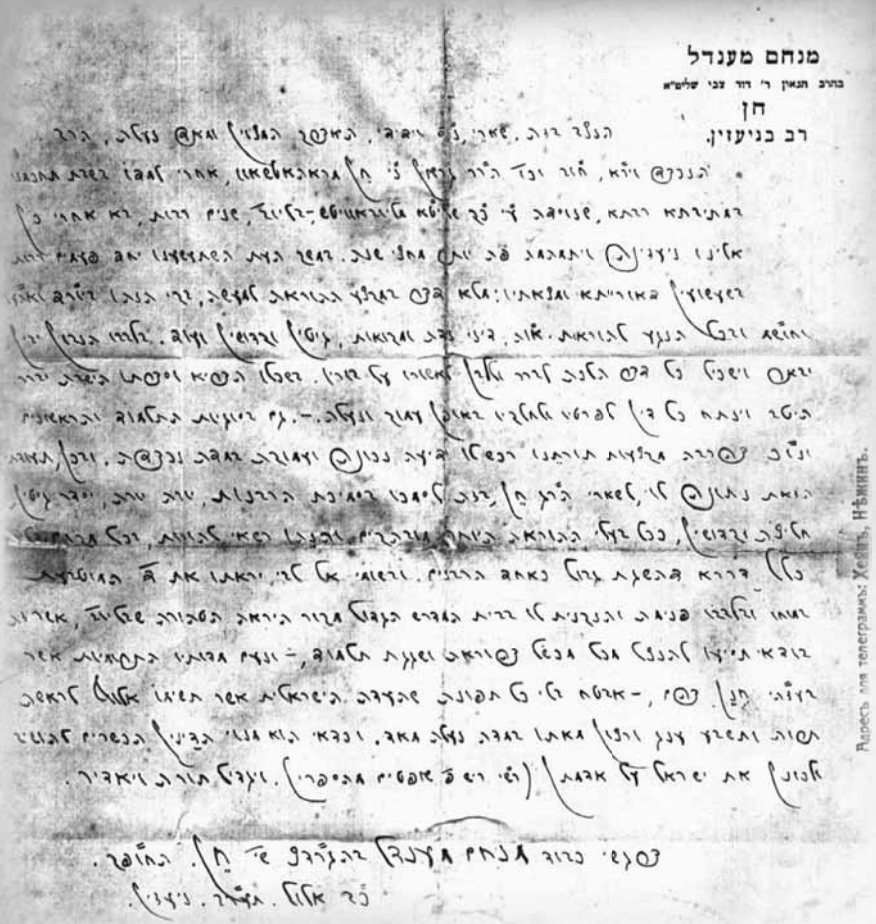
מנחם מענדל
בהרב הגאון ר' דוד צבי שליט"א
חן
רב בניעזין.
מכתב בכתב ידו וחתימתו של הרמ"מ חן

הרמ"מ חן הרעים בקולו: "יודעים אתם מה משמעות הדבר שרבי חיים יחיה עוד יום אחד?! שיניח תפילין עוד פעם אחת?!".

הרב חיים מצדו קירב מאד את הרמ"מ ואהבו אהבת נפש. הסופר יעקב מארק העיד, כי אין ספק שהרב מענדל חן יחיד ומיוחד היה, ולא בכדי התבטא פעם הגאון הרב חיים מבריסק זצ"ל שהוא "מתקנא באדמו"ר הרש"ב שהרב חן נמנה על מקורביו"...

כשהסתלק ר' חיים, הספידו ר' מנחם מענדל כשפניו חיוורות ושפתיו רוטטות בבית הכנסת הגדול של המתנגדים בניעזין.

בית אבא

ר' מנחם מענדל נולד לאביו החסיד הנודע הרב דוד צבי חן (הרד"צ). לא היה זה בית רגיל משום בחינה. סיפר אחיו ר' אברהם ז"ל: "מנהג קבוע היה בבית אבא, שכל זר וכל אזרח היה רשאי לבוא אל הבית ולהתארח בו בחינם. האורח היה מתמקם בכל פינה שמצא לעצמו, אוכל מה שמצא ובכל שעה שנראתה לו. בסדרי הבית לא התחשב ומעולם לא שאלו בביתנו את האורח 'מאין אתה בא ולאן אתה הולך, ועד מתי אתה רוצה להתאכסן כאן?' זכורני שפעם בילדותי שאלה אותי הרבנית שטערנא שרה: 'האמת הדבר שאצלכם יש כל כך הרבה אורחים עד שלבני הבית עצמם לא נשארת לא מיטה, ולא כרית ושמיכה, וכי אתם שוכבים על גבי ספסלים וכסאות בלי שום דבר להניח מתחת הראש?' עניתי לה בסגנון הגמרא: 'אי משום הא – לא איריא' (מכאן עדיין אין ראיה) – זה לא אומר שיש לנו הרבה אורחים, משום שכריות ושמיכות מעטים יש בביתנו!'...

מספרת הגב' שושנה חן-זהבי, בתו של ר' מנחם מענדל: פעם בא אליו בעל-בית מאנשי העיר, איש מכובד שעסקיו היו בשפל באותה עת. הוא סיפר לסבא שהגיע עד פשיטת רגל ואין לו ישועה אלא אם כן ישיג הלוואה בסכום פלוני, ונאמן הוא שיחזיר את ההלוואה לכשירווח לו.

"הרד"צ משכן אפוא את ביתו ונתן את הכסף לאיש.

"לא יצאו ימים רבים עד שהאיש עקר לאמריקה עם כל משפחתו, ואת הכסף לא השיב. דירת הרד"צ נמכרה לכיסוי החוב, ומאז התגוררה משפחת חן בדירות שכורות".

מוסיפה ומספרת הגב' חן-זהבי: "סח לי אחי פרץ [בנו של רבי מנחם מענדל], כי

לימודו בטהרת הלב וענוות הנפש

להלן קטע מכתבתו של ד. שלמה ב"כפר חב"ד" בשנת תשמ"ז, המפליא לתאר ולצטט מכתביו של רבי מנחם מענדל, בסגנון כתיבתו התמה:

"..בספר הזיכרון "שירה" ('מכון ירושלים' תשמ"ג) נדפסו שתי תשובות בענייני זיהוי על ידי תמונות וטביעות עין, ומהן ניכר עומק עיונו וכח ניתוחו, בבירור הסוגיות וההלכות הסבוכות ביותר, וחבל מאד שלא נותרו לפליטה אלא שלשים עמודים אלו והתשובה הנ"ל בלבד (ושמא יש עדיין מקום להתייגע ולחפש אם נשארו עוד מתורתו של אותו גאון וקדוש ז"ל!).

באותו קונטרס של היתר העגונה, בולטת, אגב, קדושת תורתו ולימודו בטהרת הלב וענוות הנפש. כאשר מדבר הוא ברבינו הגדול בעל התניא ושו"ע זי"ע הוא משתחווה ומשתטח מול הדרת קדשו: "יש לנו משנה שלמה דברי רבנו הגדול זצוקללה"ה בתשובתו הארוכה להקדוש מברדיטשוב זצוקללה"ה זיע"א, שבסוף השו"ע סי' כ"ז, בראש התשובה, שכתב בהחלט דהעיקר כלישנא בתרא דיש בכור דאקילו אף בתחילת העדות ע"ש... ומי יבוא אחרי המלך, מלכה של תורה. ואילולא דמסתפינא מכ"ק תורתו של רבנו הקדוש נבג"מ זיע"א אשר כגובה שמים מעל הארץ ויותר גבהו דרכיו מעלינו וכו' הנה נראה לדעתי להעיר על דבריו אלה מדברי האור-זרוע הגדול בתשובה סי' תשד"ם... והלא נודע שהאור זרוע הגדול (דפוס זיטאמיר תרכ"א) לא יצא לאור עולם בחיי רבינו הגדול ז"ל...

"כ"ז הי' נראה לי לכאורה, אילולא דמסתפינא מכבוד קדושת תורתו של רבינו הקדוש, להעיר בעניין זה... ואולם אנן בדידן לעניין הנראה למעשה, אחרי שרבינו הגדול ז"ל תפש בהחלט כו' ה"נ בעגונה כן לפום הל"ב דיש בכור, ומי יבוא להרהר בעניינים של הוראה למעשה אחרי דברי מרן אדמו"ר סבא זצ"ל. וגם אף שדברי רבינו ז"ל אינם צריכים חיזוק בכ"ז לרוחא דמילתא מצאתי בשו"ת מרן הרדב"ז ז"ל בחלק ראשון סוף סי' רצ"ד שכתב ג"כ כדברי רבינו...".

בהיותו נער בבית סבו, היה ישן עמו בחדר אחד. לא אחת שמע אותו אומר מתוך שינה: "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו".

"פעם אחת העיר לו נכדו שהוא מבטא את כינוי השם בלא נטילת ידיים.

"אמר לו סבא: 'ומה אעשה שהדברים נאמרים (מעצמם)?'"

בין אב ובנו

אמנם, אב לא מן השורה היה לו לר' מנחם מענדל, וכך גם הסביבה הביתית שפרח בה עוד מקטנות. אביו, מורו ומחנכו, היה מגדולי חסידי אדמו"ר הצמח צדק וממקושרי אדמו"ר המהר"ש. כדי לדעת מעט על מהותו, ניתן ללמוד מדבריו של אדמו"ר הרש"ב אודותיו: "מה אתם משווים אותי לרד"צ? רד"צ, כשהוא קורא "שמע", נשמתו יוצאת והוא קרוב להתעלפות". ועוד היה אומר: "רד"צ, אם תעירו אותו באישון לילה הוא יאמר חסידות. ואילו אני צריך להכנות".

קשר האהבה והקירוב ששרר בין האב ובנו, היה יוצא דופן אפילו בין אצילי הנפש.

החסיד ישראל דזייקאבסאן כתב בזיכרונותיו, שפעם קיבל הרד"צ טלגרם מבנו המבקשו לנסוע לפטרבורג להיפגש עמו שם בענייני הכלל. ביקש הרד"ץ לשלוח טלגרם תשובה לבנו שיסע במסילת הברזל במחלקה השניה. לאחר מכן אמר שאולי אין בכוונת בנו לנסוע כלל, ואם יכתוב לו כך, עלול הבן לנסוע רק מחמת כיבוד אב. אשר על כן ביקש שיכתבו לו, שרק אם יש בדעתו לנסוע, אזי שיסע במחלקה שניה. אחר כך ביקש לברר מתי בנו יקבל את הטלגרם? בלילה? אולי יעוררוהו משנתו? הוא ביקש אפוא לוודא שהטלגרם יתקבל שלא בזמן שנתו של הבן...

"סבא חשש מנסיעות – מספרת נכדתו של הרד"צ, בת הרמ"מ – אפילו נסיעה בכרכרה היתה לגבי דידו בגדר סכנה. הוא היה תופס את החגור של העגלון, או את משענות המושב, ומבקש לנסוע לאט. בקיץ תרע"ט נסע אבי לברלין לשם ניתוח. לאחר הניתוח התפתחו סיבוכים. סבא, שדבר מצב בנו החולה גונב לאוזנו, בא לברלין. איך עשה את המסע הזה? – נשגב מבינתי".

פעם ביקר הרמ"מ בבית אביו בצ'רניגוב. בשבת קודש לאחר תפילת מנחה חזר הגאון רמ"מ מאמר דא"ח. אביו הושיבו בראש השולחן והוא ישב בסמוך לבנו. משסיים לומר חסידות שאל אביו את החסיד המתארח בביתם, מה דעתו על המאמר ועל החוזר... ולאחר מכן החל הרד"ץ להלל את בנו הגאון ואת סגנונו.

למחרת, ביום ראשון, אחר התפילה, ישב הגאון רמ"מ על כסא ומסביבו גדולי הרבנים שבאו לשאול אותו שאלות בכמה מקומות בש"ס ופוסקים. הגאון החל לבאר העניינים בפלפול חריף ובמקום שרר שקט, מחמת רצונם של הנאספים לשמוע את דבריו.

בעודו מדבר, נכנס לחדר אביו הרד"ץ והזכיר מן המדרש ש"במלחמתה של תורה מבטלים המלחמה שבהעולם" (היה זה בשנת תרע"ו בזמן מלחמת העולם הראשונה) וסיים שבפלפולים אלו אינו יודע אם יבטלו המלחמה. "ובאמצע הדיבור הפסיק בנו הגאון לדבר ולהתפלפל. כשעמדתי שם, ראיתי את 'ביטול היש' של הגאון נ"ע והכיבוד-אב עד להפליא!".

כשנודעה לו הבשורה האיומה על הירצחו של בנו – הגאון הקדוש ר' מנחם מענדל הי"ד – בידי פורעים, היה בדיוק באמצע התפילה. הוא לא שינה מאומה מסדר התפילה וגם מראה פניו לא השתנה. לאחר התפילה הפטיר "זיסער טאטע, טאטע זיסער!" [= אבא מתוק! אבא מתוק!] הא, ותו לא.

הרד"צ קיבל את הדין בצורה מעוררת השתאות. אחרי האסון הכבד של מיתת בנו האהוב, לא התריס כלפי שמיא. במכתב שכתב כשנה לאחר מכן לבנו האחר, ר' אברהם, ציין "מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו".

פרץ בבכי
ואינו יכול לסיים ההבדלה

עוד בטרם מלאו לו ארבעים שנה, נהרג ר' מנחם מענדל על קידוש ה', על פני אביו. אופן הסתלקותו הרעיש את עולם התורה והחסידות.

היו אלה שנות המהפכות והמהפכות-שכנגד. השלטון הצארי מוגר, ובחלקים השונים של רוסיה עבר השלטון מיד ליד, כשהיהודים הם הקרבנות העיקריים בכל מקום. באותה תקופה כבשו צבאות דניקין את ניעזין מיד הסובייטים. בעיר פשטו שרידי צבאות הצאר שנפשם צמאה למלחמה ולביזה, ויד השלטונות קצרה

מלהשתלט עליהם. הללו איימו להתנפל בייחוד על היהודים. משלחת מורכבת מן הרב ומאחד מנכבדי הקהילה בלוויית כומר פרבוסלבי ביקרה אצל מפקד העיר וביקשה הגנה מיוחדת על היהודים.

היה זה ביום ראשון, ד' באלול תרע"ט. בדרכם חזרה נראו חבורות פורעים מתקרבות לעברם. הכומר יעץ להיכנס לכנסיה נוצרית קרובה להסתתר שם, אך ר' מענדל סירב, ולמרות הסכנה החמורה נכנס לבית מלון יהודי שעמד מול הכנסיה. הפורעים התנפלו על בית המלון ורצחו את כל יושביו, פרט לאחד שעשה עצמו כמת. הניצול סיפר אחר כך, שבראות ר' מענדל את הסכנה המתקרבת, פנה אל הנאספים וקרא לחזור בתשובה.

ר' מנחם מענדל חן הי"ד עמד עתה בפני קהל יהודים נוכח הסכנה הקרובה, קרא להם לקבל על עצמם התמסרות להשפעה ולדבקות בתורה ובמצוות באם יזכו להינצל, ובמיוחד לשמירת השבת, ואחר אמר עמם וידוי עד שהתפרצו הפורעים ימ"ש וירו בעורפו.

"זו מהלומה לעולם!" התבטא בכאב אדמו"ר הריי"צ כששמע על הסתלקותו של חברו, ר' מנחם מענדל.

אחיו רבי אברהם כתב במר לבו: "בתרע"ט קרה זה, שגם לאבן אין כל אפשרות לדבר עליו; אחי הגאון הרב רמ"מ חן, הנודע בשם "הרב מניעזין", נעקד .. במלאכות הלך להדניקים לבקש על עמו. כולם בטחו כי לא ימצא זר ורשע בעולם אשר ישלח את ידו במקדש-אלים, בזוהר הרקיע. כך חשבו אחרים. ובעצמו? כיוון לבו והלך. בא לידו וקיים. וגם הוא, כרבי עקיבא בשעתו, לבו לא פליג .. והנעקד הוא בן, אח, בעל ואב חביב, וקדוש כמלאך עליון... שהיה כבודם ותפארתם של ישראל .. בתורה – אחד מגאוני הדורות. בבינת עולם ובמדע – אחד המעטים. בסגולות נפש ולב – מראשוני הראשונים. בחסידות – אחד העמודים! בן זה נשחט, והאב קורא את שמע..."

מצבת קברו של הרמ"מ חן

מספרים, כי ערב קודם, במוצאי שבת קודש, כאשר עשה את ההבדלה, פרץ לפתע בבכי עז עד שהתקשה לסיים את ההבדלה.

בתו, מרת שושנה חן-זהבי, מתארת את הנסיעה לבית העלמין בלוויית משמר קוזקים. סיפרו שהיו אז חמישים קורבנות שהיו מוטלים שורות שורות על גבי הקרקע. "יללות פלחו את האוויר והקברנים עשו מלאכתם בחפזון. אבא היה לבוש שחורים כתמיד ופניו כפני חי, רק חיוורות מאד. כתם דם רפה נראה על תנוך אזנו, הוא נורה בערפו ומיתתו היתה עדי רגע. הקברים נכרו בשורות ארוכות, וקברו של הרב – הראשון בשורה".

כך הסתיימו חייו הקצרים של ר' מנחם מענדל חן – ה' יקום דמו, שזכה להשיג בחייו כה רבות מה שרבים אחרים לא ישיגו גם בשנים רבות וארוכות. ויזכה בעזה"י בהקדם הכי אפשרי, ביחד עם שאר עמו, בחיי נצח במימוש הפסוק "הקיצו ורננו שוכני עפר", בקבלת פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

מקורות: אגרות קודש אדמו"ר הרש"ב. אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ. דורות האחרונים. בטאון חב"ד, כ-ל. ליקוטי סיפורים, ח"מ פרלוב. אהלי ליובאוויטש. זיכרון לבני ישראל. כולם בחכמה. חסידים הראשונים. זכרונותיו של הרה"ח אלכסנדר סענדר יודאסין. כפר חב"ד גל' 283 מאת ד'. שלמה.

קו ללב קו פתוח ומענה אישי לנשים, אימהות ונערות

08-8501340

- יועצות מקצועיות חב"דיות מכל רחבי הארץ
- סודיות מובטחת
- הייעוץ בליווי ובהנחיית רבני חב"ד מומחים

הקו פועל בכל יום:	
בוקר	ערב
בשעות: 11:00-13:00 ביום ו' גם לדוברי רוסית	**בשעות:** 21:00-23:00 ביום א' בנושא בריאות בלבד

רוצים ללכת בדרך ישרה?

בשבת הקרובה יקראו בבתי הכנסת את פרשיות 'תזריע' 'מצורע'. שתי הפרשות קשורות בקשר ישיר עם הגאולה. קריאת שתי הפרשות בשבת אחת, מחברת ומאחדת למעשה בין הנגעים המורים על זמן הגלות ובין הלידה הרומזת על הגאולה הנצחית

משה בצדיק שיצא לנאות דשא. בהתהלכו בין בתי העץ, עבר בסמוך לבית שחזיתו משכה את תשומת לבו. לאורך שביל הכניסה היו מונחים לוחות קליעה למטרה, כשבכולם, עד האחרון שבהם, החץ נמצא בדיוק במרכז. תמה אותו צדיק מיהו בעל הכישרון הנדיר שקולע אל השערה ולא מחטיא אף לא פעם אחת. דפק בדלת הבית ולדפיקותיו נפתחה הדלת על ידי איכר פשוט. "אמור לי" פנה הצדיק לאיכר, "היכן למדת לקלוע אל המטרה? איך אתה מצליח לכוון ולפגוע תמיד?" השיב האיכר בתמימות "הרי זה פשוט. תחילה הנחתי את החץ ורק לאחר מכן יצרתי סביבו את המעגלים".

נראה כי בשיחה של פרשת השבוע, הרבי שוב מניח את החץ ומסביבה מצייר עיגולים, ולמעליותא. החץ מונח בנקודה העיקרית – הגאולה, וסביבה נע הכל. כל העיגולים סביב מוליכים אל הנקודה האחת והיחידה עליה מונח החץ – לפעול בצורה המהירה והקלה ביותר את התגלות דוד מלכא משיחא.

• • •

בשבת הקרובה יקראו בבתי הכנסת את פרשיות 'תזריע' 'מצורע'. שתי הפרשות קשורות בקשר ישיר עם הגאולה.

בפסוק "אשה כי תזריע וילדה זכר" – טמון הקשר בעצם הלידה, שהגאולה נמשלה לה. ה"זכר" מורה על התוקף והחוזק בגאולה, אשר זו תהיה נצחית שאין אחריה גלות. פרשת 'מצורע' מרמזת על הגאולה בהיות שם הפרשה כשמו של משיח בזמן הגלות – "יחיורא דבי רבי". אין המדובר רק במשיח כפי שהוא מצורע ומוכה תחלואים בשלב טרום ההתגלות, אלא ב"תורת המצורע ביום טהרתו" – כאשר יתגלה ויגאל את ישראל.

קריאת שתי הפרשות בשבת אחת, מחברת ומאחדת למעשה בין הנגעים המורים על זמן הגלות ובין הלידה הרומזת על הגאולה הנצחית.

קשרים אלו נראים בהתבוננות ראשונית כהפוכים לגמרי: דווקא בפרשה המדברת על "אשה כי תזריע וילדה זכר" (עניין נעלה ומבורך) מדובר על מצב של נגעים; ואילו בפרשה המתייחסת למצורע (עניין נחות), מדובר על השלב הנעלה של **טהרת** הנגע. מדוע בחרה אפוא התורה לשלב בין השניים שהנם הפכים זה מזה? מדוע הגלות והגאולה כרוכות זו בזו?

על מנת להבין את משמעות הדברים, עלינו להבין מהו נגע:

בעוד העולם מפרש את הנגע כדבר רע שיש למאוס בו, בא הרבי ומגלה את הנושא מהפן הפנימי והמהותי. אין דיני נגעים חלים בבעלי חיים, אלא דווקא ב"אדם", כלומר, ביהודי שהגיע למדרגת "אדם". דרגת "אדם" נחשבת לדרגה גבוהה בה כבר תיקן את כל ענייניו. הנגעים הנמצאים ב"אדם", הם למעשה הפסולת המועטת שנותרה בו. הדבר בא לידי ביטוי בבשרו, וגם אז, רק בעור בשרו, הרובד השטחי, וגם זאת באופן של נגיעה בלבד.

אולם בנגעים קיים פן נוסף, עמוק יותר. כאשר אנו מביטים במילה 'נגע', אנו נוכחים לדעת כי אותיותיה מרכיבות גם את המילה "ענג". אין זה סתם משחק של צירוף אותיות, אלא עובדה הרומזת על מהות פנימית עמוקה. שכן הנגעים בשרשם הם בעצם אורות עליונים נעלים שאינם יכולים לרדת לעולם הזה ולהתלבש בו בצורתם הם, ואשר על כן הם יורדים לעולם הזה בצורת "נגע".

כאשר אור גבוה שכזה יורד לעולמנו, אין באפשרותו לחדור בכליו המצומצמים של העולם. כתוצאה מכך החיצוניים יונקים ממנו את חיותם, דבר שמגיע לידי ביטוי פיזי-מעשי בנגע חיצוני שנוצר בעור הבשר. יחד עם זאת, ניתן לנו הכח לתקן זאת על ידי גילוי עניינו הפנימי-אמיתי של הנגע – גילוי האורות העליונים שירדו לעולמנו זה דווקא.

במילים אחרות, זוהי תמצית העבודה של "אורות דתוהו בכלים דתיקון". הכיצד?

כל שהיא תפארת

האורות העליונים יוצרים את הכמיהה לאלוקות – כלות הנפש. אולם כיוון שתכלית העבודה היא כאן, בעולם הזה, יש צורך להשאירם בתבנית גדרי העולם אך להפוך את העולם לכלי המסוגל לקבלם ולהכילם כדבעי. לצורך כך יש להיעזר בדבר גבוה יותר היכול לאחד את שני הניגודים גם יחד: הכמיהה וההתיישבות.

כוח זה הוא למעשה מידת התפארת הבאה לידי ביטוי בתורה, תפארת המאחדת בין 'חסד' ל'גבורה'. התורה היא הנותנת את הכח לבטל את 'נגע' על ידי הפיכתו בגלוי ל'ענג' (כדלהלן).

כפי שהוזכר לעיל, הנגעים רומזים

על זמן הגלות; דווקא משיח, גואלם של ישראל, מכונה "מצורע" – כינוי המסמל את מצב הגלות. הגלות בשורשה הוא עניין נעלה מאוד אך השתלשלה למטה בצורתה החשוכה והמוסתרת. רק לאחר תיקון מעשינו ועבודתנו בכל משך זמן הגלות, אנו נגלה את עניינה האמיתי של הגלות כפי שהיה לכתחילה – אור עליון גבוה ביותר. ובמילה אחת פשוטה – גאולה.

זה אפוא הקשר בין שתי פרשיות הופכיות לכאורה שנקראות בשבת אחת: מצד אחד מדובר על נגעים דווקא בפרשת "אשה כי תזריע" – כי מעלתם ושורשם האמתיים יתגלו בזמן הגאולה. מצד שני, דווקא בפרשת **מצורע** מדובר על **טהרת** הנגעים – שלימות הגילוי בגאולה ושלימות התיקון, בהפיכת העולם לכלי המסוגל להכיל אורות נעלים שכאלו.

מהו הכח להפוך דבר להיפוכו? גלות לגאולה? כח זה הוא כח התורה.

המשנה הפותחת את פרק שני בפרקי אבות הנאמר בשבוע זה, אומרת: "רבי אומר, איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם".

רבי – מי שהגמרא מעידה עליו שראוי להיות משיח – מציין כי על ה"אדם" לבור לו דרך. מדובר על אותו "אדם" (בדרגת "אדם") שתיקן והשלים את כל מעשיו, אך הוא קיבל נגע ש'נגע' בעור בשרו. באשר אנו נמצאים לאחר סיום מעשינו ועבודתנו בזמן הגלות, מסתבר שכולנו בדרגה זו, לאחר תיקון ושכלול כל העניינים וכעת, כל שנותר לנו הוא לברור את הדרך הישרה בה יש ללכת על מנת לטהר את הנגעים האחרונים הנמצאים ב'נגיעה' בבשרנו ולהגיע את התכלית הסופית.

מהי הדרך?

התשובה נמצאת מיד בהמשך המשנה: "כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם".

זה אפוא הקשר בין שתי פרשיות הופכיות לכאורה שנקראות בשבת אחת: מצד אחד מדובר על נגעים דווקא בפרשת "אשה כי תזריע" - כי מעלתם ושורשם האמתיים יתגלו בזמן הגאולה. מצד שני, דווקא בפרשת מצורע מדובר על טהרת הנגעים - שלימות הגילוי בגאולה ושלימות התיקון, בהפיכת העולם לכלי המסוגל להכיל אורות נעלים שכאלו. מהו הכח להפוך דבר להיפוכו? גלות לגאולה? כח זה הוא כח התורה.

כאמור, התורה היא בבחינת "תפארת". בגודלה ובקדושתה יש בכוחה לחבר את ההפכים: הן את הרצון לדבקות בקב"ה (העלאה) – "תפארת לעושיה", ואת עבודת ההמשכה למטה – "תפארת לו מן האדם". גילוי מאחד שני הפכים זה, הוא הנעלה ביותר בגדרי התחתון ביותר, בבחינת המשכת אל"ף, הרומז על אלופו של עולם, בגולה, ובכך להפכה לגאולה נצחית.

מלכות שבתפארת

בשנת תנש"א חלה ספירת "מלכות שבתפארת" ביום שבת קודש. ספירה זו מקבלת משמעות חדשה בשיחתו של הרבי שנאמרה באותה שבת, ומשפיעה על אורח חיינו מאז ועד היום.

מדהים לגלות כי הדברים שהרבי הניח כיסודות לפני כמעט עשרים שנה, הנם אקטואליים מתמיד, והם חיים וקיימים בנו, הולכים ומתרחבים, ואף הפכו לנכסי צאן ברזל אשר נראה כי מאז ומעולם היו כאן.

ספירת **המלכות** רומזת על **מלך** המשיח – חוזק ותוקף של הגאולה ללא התחשבות במניעות ובעיכובים, בבחינת "אמר מלכא, עקר טוראי" (אמר המלך, ונעקר ההר). העולם אינו יכול להוות התנגדות ממשית לגאולה, כיוון שכל מציאות העולם תלויה בגאולה. כאשר יתגלה מלך המשיח, הוא יבטל את אותה התנגדות חיצונית הקיימת לכאורה לעינינו. המלך המשיח יגלה את האור האלוקי הטמון בה. ספירת התפארת, כפי שהוסבר קודם לכן, מרמזת על התורה וכוחה לאחד בין ההפכים ולגלות אור נעלה משניהם גם יחד.

כאשר אנו בוררים לנו דרך ישרה ללכת בה – "מלכות שבתפארת" היא הדרך. גם בחינת מלכות השייכת למלך המשיח, וגם בחינת תפארת – לימוד התורה. המתכון המדוייק ביותר של שילוב השניים, הוא הוספה בלימוד התורה בעניינים הקשורים למשיח וגאולה, על ידי כל הציבור: אנשים, נשים וטף.

הלימוד בענייני גאולה ומשיח צריך להיות בנגלה דתורה, בפנימיות התורה, בלימוד דברים הכתובים כמו גם בחידוש חידושים; בלימוד מאמרי חסידות ובלימוד תורתו של מלך המשיח במאמרים ובליקוטי שיחות. לימוד זה יהווה את ההכנה והדרך הישרה על מנת להגיע למצב בו "תורה חדשה מאיתי תצא". ומ"מלכות שבתפארת" נגיע למימוש אמתי של המשך סולם הספירות: "מלכות שבנצח" – ניצחונו של מלך המשיח, "מלכות שבהוד" – מלך ביופיו תחזינה עינינו, "מלכות שביסוד" – חיזוק המלכות באופן יסודי ונצחי, ועד ל"מלכות שבמלכות" – "מלכותך מלכות כל עולמים" בגאולה האמיתית והשלימה.

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי
לה-גרדיה
נוארק
$37
+$70
JFK
LGA
NEWARK
Airport pickup
אפשרות איסוף משדה התעופה
718-644-4444
Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

החודש הזה שלכם!

אילו הייתה אצלכם במשפחה מסורת עתיקת שנים, שחודש מסויים בשנה מזלכם הכלכלי גובר ואתם מרוויחים פי ארבע בעסקים - מה הייתם עושים בחודש זה? סביר להניח, שגם אם לא הייתם בעלי-עסק, הרי בחודש זה הייתם זונחים הכל ומשקיעים את כל כספכם במסחר • דעו לכם רבותי, שיש לכולנו מסורת משפחתית עתיקה, משבחר הקב"ה ביעקב ובניו, ועוד קודם לכן - מזמן אברהם אבינו - שחודש ניסן הוא חודש מסוגל לגאולה, וכבר היו בו כמה וכמה גאולות, ועד שבניסן "עתידין להגאל" בגאולה השלימה. אז למה אנחנו לא מנצלים את ההזדמנות?

מאת הרב נפתלי אסטולין
משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ בלוס-אנג'לס

מסורת עתיקה על חודש של גאולה

שחתי פעם ליהודי בעל חוש מפותח לעסקים, שביקש לדעת על מה כאב וזעק הרבי בשיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א: "תאר לעצמך שבמשפחתכם עוברת מסורת עתיקת-שנים, על הצלחה מסתורית שיש לבני המשפחה בענייני עסקים בחודש מסויים בשנה. בחודש זה, אומרת המסורת, כל אחד מבני המשפחה שהשקיע את כספו במסחר – הרוויח פי שלושה ופי ארבעה מסכום ההשקעה. אביך סיפר לך על עסקים שונים בהם הרוויח בצורה פלאית בחודש זה, וגם מסבך שמעת סיפורי-מופת על הצלחות כלכליות מטאוריות. סבך גם ידע לספר שהצלחה זו מלווה את המשפחה מזה עשרים דורות, ובכל שנה מחדש בהגיע החודש המסויים ההוא – מכפילים ומשלשים בני המשפחה את כספם.

"כעת תחשוב לרגע, ותענה לי: אתה, כצאצא למשפחה ברת-מזל זו, מה היית עושה בהגיע חודש זה?"

"הייתי משקיע כל רגע פנוי בעסקים" השיב הלה, "ומשקיע ככל יכולתי בהשקעות האמורות להניב רווחים יפים", השיב הלה ללא היסוס. "יותר מכך", הוסיף לאחר מחשבה, "הייתי מדבר עם כל אחד מבני משפחתי, שיצטרף גם הוא למסורת המשפחתית, ויעשה הכל כדי להרוויח בחודש המזל המשפחתי".

"ובימים האחרונים של החודש, האם היית מרשה לעצמך לנוח מעט?", שאלתי.

"בוודאי שלא!", השיב ללא היסוס. "בימים האחרונים הייתי עובד כפול, ומנצל כל רגע פנוי עד לשניה האחרונה של החודש, כי מי יודע כמה אוכל להרוויח עוד...".

"אגלה לך איפוא", לחשתי לו, "שבמשפחת העם היהודי יש מסורת עתיקת שנים, עוד מזמן אברהם אבינו, שחודש ניסן הוא חודש מיוחד המסוגל לגאולה. הן גאולה פרטית, והן גאולה כללית. הראשון שחווה את סגולתו של חודש ניסן, היה אברהם אבינו, שנעשו לו ניסי ניסים במרדף שערך בליל ט"ו ניסן אחרי ארבעת המלכים, וכפי שרש"י אומר על הפסוק "ויחלק עליהם לילה" – "שנחלק לו הלילה, ובחצות הראשון נעשה לו נס וחציו השני נשמר, ובא לו לחצות לילה של מצרים".

"מאוחר יותר, בימיו של יעקב אבינו, נקבעה המסורת המשפחתית, ובלשון המדרש: (שמות רבה פרשה טו, יא): '**משבחר הקב"ה** בעולמו, קבע בו ראשי חודשים ושנים, וכשבחר **ביעקב ובניו**, קבע בו ראש-**חודש של גאולה**'.

"מסורת משפחתית זו באה לידי ביטוי בעוצמה רבה בזמן יציאת מצרים, כאשר הניסים הגדולים ביותר בהיסטוריה היהודית אירעו בחודש זה, כולל קריעת ים-סוף. גם חנוכת המשכן וגם הכניסה לארץ ישראל הייתה בחודש ניסן, וכך הלאה במשך הדורות אירעו בחודש זה ניסים גדולים לעם ישראל. עד שבדורנו זה זכינו שיום הולדתו של נשיא דורנו יהיה ביי"א

לחודש ניסן.

"המסורת שלנו על ניסים וגאולות בחודש ניסן חזקה כל-כך, עד שחז"ל קבעו כי "בניסן עתידין להגאל". כלומר, שהגאולה האמיתית והשלימה תהיה אף היא בחודש ניסן.

"אתה עצמך אמרת קודם, שאילו היית יודע על חודש מסויים שבו מזלך הכלכלי גובר, היית משקיע כל רגע בעסקאות חדשות. מדוע אם כן, בחודש ניסן, כאשר כולנו יודעים שמזל הגאולה שלנו דורך, וזהו הזמן המסוגל לגאולה – אנחנו נשארים אדישים? הרי היינו צריכים לנצל כל רגע בחודש, ובפרט ברגעים האחרונים של החודש, לפעילות למען זירוז הגאולה!"

"כעת", אמרתי לו, "בוודאי תוכל להבין את עוצמת הכאב של הרבי כאשר הוא רואה שעובר חודש ניסן שלם, ומגיעים כבר הימים האחרונים של חודש ניסן, ואף אחד מאיתנו לא מרגיש שזה החודש שלנו, החודש שלפי המסורת המשפחתית מסוגל לגאולה בכלל, ולגאולה השלימה בפרט!".

שלא יהיה חודש ניסן 'מת'

הרבי הרש"ב התבטא פעם, שיכולים להיות יהודים שמקפידים על קלה כחמורה, מקיימים מצוות בהידור רב, אבל יכול לעבור עליהם חודש ניסן שלם, בלי שיושפעו ממנו מאומה. הם אמנם אכלו מצות, שתו ארבע כוסות, אבל את הכל קיימו ללא חיות, ולכן כל המצוות לא השפיעו עליהם.

הרבי הרש"ב דיבר על יהודים שאינם לומדים חסידות, ועושים הכל "כמצוות אנשים מלומדה" בלי טעם ובלי חיות. אבל בימינו, לאחר שהרבי מלך המשיח גילה לנו שתפקידנו הוא להביא את הגאולה, ו"כל ימי חייך" צריך להיות חדור במטרה אחת ויחידה – "להביא לימות המשיח",

הרי החיות של חודש ניסן חייבת להיות חדורה בענייני גאולה ומשיח. ואם אין לנו את החיות הזאת – הרי גם אצלנו יכול להיות חודש ניסן 'מת'.

ואם בכל חודש ניסן צריכה להיות חיות מיוחדת בענייני גאולה ומשיח – על אחת כמה וכמה מאז בישר לנו הרבי ש"הגיע זמן גאולתכם" ו"הנה זה משיח בא". לאחר שיודעים שכל רגע בשנה מסוגל לביאת המשיח, ואין זה אלא "מחוסר זמן", ובפרטי פרטיות בחודש ניסן ש"בו עתידין להגאל", כנ"ל – הרי בחודש ניסן שנה זו צריכה להיות החיות בענייני גאולה ומשיח יותר מבכל השנה.

ואם עובר רובו של חודש ניסן ועדיין לא נהיה אצלנו 'הזזה' בנפש, להתעורר בחיות מיוחדת לפעולות המזרזות את הגאולה, ושוב מגיע כ"ח ניסן בפעם ה-18 – זה צריך לזעזע אותנו, עד שנתחיל סוף סוף לפעול כפי שהרבי רוצה.

עבודה 'אחרת' לגמרי

בשיחה האחרונה ששמענו מהרבי בערב פסח, בשנת תנש"א, מזכיר הרבי אודות המנהג לומר את סדר קרבן פסח, ושואל כיצד ייתכן שהנוסח המובא בסידור

מסתיים בדבר שלילי לכאורה "ואם הפסח נמצא טרפה לא עלה לו, עד שמביא אחר"?

מאיר הרבי את הפיסקה כולה באור חיובי, ומחדש שזה נוגע לעבודתו של כל יהודי: כאשר יהודי רוצה שעבודת ה' שלו תהיה כמו קרבן פסח, זאת אומרת עבודה בדרך דילוג וקפיצה, מלשון "ופסח ה' על הפתח", או בלשון החסידות "לכתחילה אריבערן" – עליו לדעת שגם לאחר שעבד עבודתו באופן הנעלה ביותר – הרי "לא עלה לו", העבודה הקודמת אינה נחשבת עוד לעבודה מתאימה עבורו, והוא חייב לעבור לשלב עליון יותר, שיהיה כל כך גבוה לעומת השלב הקודם, עד שייקרא "אחר" ("עד שמביא אחר"), וכל עוד אינו עובר לשלב הבא, הרי השלב הקודם נחשב ל"טריפה" אצלו.

אותו רעיון, במילים אחרות, אמר הרבי בכינוס השלוחים תשנ"ב. הרבי הודיע לשלוחים שעבודת השליחות שהייתה עד אז – הסתיימה, וכעת מתחילה עבודה חדשה, והיא: קבלת פני משיח צדקנו. ולכן, אמר הרבי, על השלוחים לדאוג לכך שכל הפרטים בעבודת השליחות יהיו חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת פני משיח.

בהתאם להסברו של הרבי בנוגע לקרבן פסח, מובן שהרבי דורש מאיתנו עבודה חדשה לחלוטין. אם שליח עושה חשבון נפש, ומגלה שעבודת השליחות שלו היום דומה לעבודת השליחות שלפני תשנ"ב – הוא לא קלט את הנקודה. כאשר הרבי אמר שהסתיימה עבודת השליחות שעד עתה, והתחילה עבודה חדשה, הוא התכוון לכך שעבודת השליחות החדשה תהיה נעלה באין ערוך לגבי עבודת השליחות שלפני זה, עד שעבודת השליחות החדשה תחשב ל"אחר" לעומת עבודת השליחות שקודם לכן.

ובימים אלה, כאשר כולם עסוקים בלהט בשיחת כ"ח ניסן, וחושבים מה עוד אפשר לעשות כדי להביא את משיח, כדאי שכל שליח יעשה חשבון נפש אמיתי, ויבדוק עד כמה עבודת השליחות שלו חדורה בנקודה של משיח. האם הוא רק הוסיף שיעור או שני שיעורים בענייני גאולה ומשיח, לצאת ידי חובה. או שכל מערך השליחות שלו חדור בענייני גאולה ומשיח, עד שאי אפשר בכלל להשוות בין עבודת השליחות שלפני תשנ"ב, לעבודת השליחות שאחרי תשנ"ב.

ואין הכוונה לשלוחים בלבד, שהרי בשיחת הרבי לכינוס השלוחים תשנ"ב מדגיש הרבי ששליחות זו מוטלת על כל יהודי ויהודי, שכל אחד הוא שליח של הקב"ה להביא את הגאולה, ובמילא על כל חסיד לערוך חשבון נפש ולהתחיל בפעילות כזאת שתחשב "אחר" לעומת הפעילות הקודמת.

להתחיל הכל מהתחלה...

שמעתי מהמשפיע ר' מענדל פוטרפאס על אחד מגדולי החסידים ששתי לילות בשנה היה טרוד לחלוטין – בליל פסח וליל ערב יום כיפור. ושאל ר' מענדל: מילא בערב פסח יש עבודה קשה של ביעור החמץ הרוחני, ומכיוון שצריכים לסיים עד שעה חמישית את ביעור החמץ, טרודים מכך מאוד. אבל בערב ליל יום כיפור – איזו עבודה טרדה את מנוחתו של אותו חסיד?

הסביר ר' מענדל, שאותו חסיד היה עסוק בעבודת הכפרות, והבעייה היא, שפעמים רבות לאחר שכמעט מסיימים את עריכת הכפרות, שאצל אותו חסיד היה 'סדר עבודה' שלם, לפתע פתאום התרנגול עושה את צרכיו על המתכפר, ואז צריכים להתחיל את כל העבודה מהתחלה... עצם המחשבה, שלאחר כל העבודה, צריכים להתחיל הכל מהתחלה – גורמת לטרדה גדולה.

גם אנחנו לפעמים פועלים רבות בענייני גאולה ומשיח, ואז פתאום קולטים שצריך להתחיל את הכל מהתחלה... זה קשה, זה טורד את מנוחת הנפש, אבל זאת העבודה של קרבן פסח – "לא עלה לו עד שמביא אחר".

היכן הרועה?

בשבת פרשת צו תשל"ב, בשנת השבעים להולדת הרבי, דיבר הרבי על המעבר ממזמור סט למזמור ע', והקשה: לאחר שמזמור סט הסתיים בקיום הייעוד "כי אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה וגו'", על מה דוד מתפלל במזמור ע' ומבקש "למנצח לדוד להזכיר"?

ומבאר הרבי על פי דברי המדרש: "... למה הי' דוד דומה? למלך שהי' לו צאן וכעס עלי', אסר את הצאן והתיר את הדיר והוציא את הרועה. אחר זמן, כנס את הצאן ובנה את הדיר, ולרועה לא הזכיר, אמר הרועה: הרי הצאן מכונסות והדיר בנוי', ואני איני נזכר?! כך, אמר דוד למעלה מן הפרשה (סט, לו-לז) "כי אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה" – הרי הדיר בנוי. "וישבו שם וירשוה וזרע עבדיו ינחלוה ואוהבי שמו ישכנו בה" – הרי הצאן מכונסות. אמר הרועה, ואני איני נזכר?! לכך – "למנצח לדוד להזכיר"".

והקשה הרבי בשיחה: אם הדיר בנוי, והצאן מכונסות – הרי בוודאי שיש כאן רועה, שהוא שבונה את הדיר ומכנס את הצאן?! והסביר הרבי, שתתכן מציאות של גאולה, שנפעלת על-ידי הרועה, אבל הרועה עצמו נמצא עדיין בגלות. ולכן גם לאחר הגאולה עדיין "הרועה אינו נזכר" וצריך להזכרה מיוחדת. עי"ש בארוכה.

בעת אמירת השיחה, בשנת תשל"ב, הדברים היו נשמעים קצת רחוקים מהמציאות ובלתי-מובנים. כיצד ייתכן תהליך של גאולה על-ידי הגואל, בלי שהגואל עצמו ייגאל.

כיום, לאחר שהרבי הכריז "הגיע זמן גאולתכם", והודיע שמשיח החל את פעולותיו בעולם, אנו עדים לצערנו למצב האמור, כאשר "הדיר בנוי" – אלפי בתי חב"ד ברחבי העולם מפיצים את אור החסידות ובשורת הגאולה של הרבי, "והצאן מכונסות" – עשרות אלפי חסידים פועלים במרץ לקבלת פני משיח, וכל המערכה הגדולה הזאת מנוהלת כמובן על ידי הרועה, הרבי מלך המשיח. ולמרות הכל – "הרועה אינו נזכר". החושך כפול ומכופל, עד שאיננו רואים את הרבי!

ועל זה אומר דוד המלך "למנצח לדוד להזכיר", כאשר הרועה אינו נזכר, עלינו לזעוק לקב"ה בכל כוחנו: היכן הרועה? מדוע איננו רואים אותו בפועל בגאולה האמיתית והשלימה? עד מתי?

וזעקה אדירה זו, יחד עם הפעולות בענייני גאולה ומשיח באופן ש"מביא אחר", מביאות ופועלות מייד את ההתגלות השלימה של הרועה, שיתגלה לעיני כל בשר כמלך המשיח וודאי תיכף ומיד, ובאופן של "מלך ביופיו תחזינה עיניך", ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל, תיכף ומיד ממש!

"...למה עשה ה' ככה?!... ועאכו"כ כשמדובר באשה צעירה, אמא לילדים קטנים שצריכים לאמם ויתגעגעו אחריה..." (דבר מלכות - ש"פ תצוה ה'תשנ"ב)

עד מתי?!

אין בפינו מילים להביע את הזעזוע העמוק שפקד אותנו עם הישמע הבשורה המחרידה
על פטירתה בדמי ימיה של האשה הצנועה והחסודה, שמסרה עצמה לטובת הכלל והפרט,
אשת חסד, עסקה במרץ ב"מבצעים" הק',

מרת **ליבי פייגלה מלכה** ע"ה **שיפמן**

ומלב שבור ומורתח שולחים אנו את תנחומינו לבנה בכורה
חברנו לספסל הלימודים בישיבת חח"ל צפת וב-770
מסור ונתון לענייניו הק' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
שוקד ומתמיד בלימוד התורה, טוב לשמים וטוב לבריות,
בעל מדות תרומיות, דוגמא חיה, נר להאיר וכו'

הת' **מנחם מענדל** שיחי' **שיפמן**

ולכל המשפחה שיחיו

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ומכאן ולהבא אך טוב וחסד ירדפוכם כל הימים בטוב הנראה והנגלה
ומלב קרוע ומורתח פונים אנו בזעקה להקב"ה על אריכות הגלות "עד מתי?!..."
ומבקשים ודורשים שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו
אז יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חבריך לספסל הלימודים, קבוצה תשס"ז, הלומדים כעת בישיבת תות"ל המרכזית - 770

גבירץ אברהם יהודה
גורביץ' יעקב
גורביץ' משה יוסף
גנדל בנימין זאב
גרוזמן מנחם מענדל
גרנובטר ישראל
דינרי רפאל
דיקשטיין אליהו
ווילשאנסקי בצלאל
וולפא צבי הירש
וורזוב מנחם מענדל
וירט מנחם מענדל
לבקיבקר שניאור זלמן
ליפש ש"ב יהושע
ליפשיץ מנחם מענדל
לנדא יעקב
מאירי בנימין
מיודובניק יקותיאל
מעטוף ישראל דוד
מרום יוסף יצחק
סגל חיים שמריהו
סודרי עקיבא
סנדרוי יוסף דוד
ספייטר משה חיים
סקון אברהם
ערד אהרן שמואל
פוגאטש אהרן
פרי רפאל
קעניג אפרים מנשה
רותם לוי יצחק
רותם מנחם מענדל
רייניץ אפרים מנשה
שור אביב
שמולביץ שד"ב
שניאורסון חיים

זמן חירותנו ב"בית חיינו"...

אל ידידי ורעי...

שלום ו(לחיים, לחיים ול)ברכה!

כשנתיישבתי לכתוב לך על בית חיינו של חודש ניסן, חלפה במוחי מחשבה 'יתכן ומן-הראוי לוותר על-כל העניין'. 'אולי אסתפק בכמה מילות ברכה ודרישת שלומך הטוב'. לא אלאה אותך בכל השקלא וטריא שעברה במוחי, מה היו הסיבות שהביאו למסקנה שכזו, אך זאת אומר לך שהתוצאה של כל האמור הוא, שהכתב שסוף סוף כן נכתב אכן לא נחית יתר על המידה לתאר ולספר, וזאת ההקדמה תהווה בעצם את התשובה לשאלתך שודאי תהיה כבר מיד עם קבלת המכתב – כיצד זה מתרכזים ימי חודש ניסן והאירועים ההיסטוריים המיוחדים של שנת הקהל זו – ה'תשס"ט – בבית חיינו, בכמה דפים בודדדים בלבד...

בהקשר לכך אצטט לך מן ספר התניא את השיעור אותו למדנו בשבת זו האחרונה, מתוך פרק מ"ב בליקוטי אמרים. תפקידם של חכמי הדור עיני העדה, מסביר רבינו הזקן, הוא "ללמד דעת את העם, לידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש. כי העבודה שבלב היא לפי הדעת". וכאן ממשיך רבינו הזקן ונותן עיקרון יסודי ביותר בכל חיי עבודת ה', בעיקר דרכה של חסידות חב"ד: "אך עיקר הדעת אינה הידיעה לבדה – שידעו גדולת ה' מפי סופרים ומפי ספרים, אלא העיקר הוא – להעמיק דעתו בגדולת ה' ולתקוע מחשבתו בחוזק ואומץ הלב והמוח עד שתהא מחשבתו מקושרת בה' בקשר אמיץ וחזק, כמו שהיא מקושרת בדבר גשמי שרואה בעיני בשר".

כך הוא הדבר גם בנוגע לקשר שלנו עם בית חיינו. הקשר צריך קשר עצמותי ופנימי שיהיה קשר אמיץ וחזק מאוד, וזה יתכן רק על-ידי שיתקע מחשבתו ויתייגע במוחו וליבו לקשר עצמו עם אילן החיים, לצייר עצמו "כמו שרואה דבר גשמי בעיני בשר" כאילו היה הוא בעצמו עומדות רגליו בבית חיינו וחי כל רגע מהמתרחש, ולא להסתפק ב'ידיעות' בלבד מפי הסופרים והמספרים. [מה גם, שבזמננו היום הדגש בזה הוא מוכרח פי כמה וכמה, אשר אותותינו לא ראינו ולכן דרושה הרבה יותר מבזמנים קודמים יגיעת נפש ויגיעת בשר וזו היא הדרך היחידה לקרב ללבך בצורה מוחשית את האמת על המצב שלאחר ג' תמוז, שאם לא, חלילה הדבר עלול להפך לסיסמאות וכרזות בעלמא, שאין להם כל משמעות לחיי היום-יום בעבודת השם שלך. ואין כאן המקום להאריך בזה].

במה שתמצא כאן, יהיה בזה רק משום במה לאחוז את העמקת הדעת, אך לא עושים לך את העבודה. ממש בבחינת "לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קצרה", שהכוונה בזה כמובן, שלאחר זמן יגיע התלמיד גם אל האריכות, והיינו שרק מראים את ה'דרך', אך ה'הליכה' צריכה להיות בכח עצמו.

אתחיל כעת לכתוב לך קצת מן הנעשה כאן:

ימים הסמוכים ליום הבהיר - יומא רבא י"א ניסן

ביום ראשון ד' ניסן, התקיים כינוס מיוחד למקורבים ישראלים לכבוד י"א ניסן (בטח קראת עליו בהרחבה ב'בית משיח' שיצא לחג הפסח). יש לומר שמה שלא נתן הכינוס למקורבים – שודאי קיבלו בעצמם המון – נתן הכינוס לבחורים שעמדו מאחורי אירגונו, וגם אלה שלא. לפתע מצאת את עצמך מדבר עם מקורב על המשמעות הפנימית והמהותית של לתת מתנה לרבי, וכיצד הרבי מצפה לראות כל אחד מאיתנו, היה ריענון מסוג אחר להתכונן אכן כראוי ליום ראשון הבא עלינו לטובה...

בכל שעה עגולה ניתן לראות עוד תמים ועוד אברך שנחת זה עתה משדה התעופה, וזכה להגיע לרבי לחגוג את י"א ניסן בבית חיינו. ממש תכונה רבה, בלובי הכניסה. מזוודות ממלאות את המקום, נשיקות וחיבוקים, ידידים ומכרים שמתראים, המולה שהולמת את שנת הקהל בביתו של המלך.

כמות הבחורים ובכלל אווירת האורחים מזכירה ימי חודש אלול המאוחרים בהם 770 מתמלא מן הקצה אל הקצה. התופעה המעניינת ביותר היא המשפחות הרבות – אבות אמהות וילדים קטנים – שבאים לכבוד י"א ניסן, וחלקם הגדול אף נשאר לימי חג הפסח, עובדה שודאי מוסיפה לאווירה השמחה בבית חיינו.

קלחת של ניגונים חדשים על הפרק החדש של י"א ניסן השתא שחוברו על-ידי התמימים ואנ"ש רחבי העולם הגיעו אל שולחן המערכת, הלא הוא 770 – בית חיינו, כאן שומעים כל העת את התמימים דנים בכובד ראש אודות הניגון המתאים ביותר הראוי לעלות על שולחן מלכים...

יום חמישי, כהכנה לי"א ניסן, התקיימה שיירה ענקית של טנקים אותה אירגנו תושבי השכונה והתמימים, 59 טנקים כבשו את השדרות המרכזיות

שיירת הטנקים ביום חמישי - לקראת י״א בניסן - יוצאת מקראון הייסט

שיירת הטנקים ביום ראשון י״א בניסן - על הגשר המוביל למנהטן

במנהטן ובברוקלין, והפיכו חיים, חמימיות וקדושה, ברחובותי׳ של ניו-יורק הקרירה.

המבצעים ביום שישי היו בסימן ׳רגעים אחרונים׳. הדבר התפרש בכמה מובנים. המובן הפשוט של העניין היה העובדה שנמצאים ברגעים האחרונים שלפני י״א ניסן וממילא חוטפים עוד ועוד ׳לבושים׳ על-מנת לעמוד כראוי, ועוד זאת להביא אתך כמה שיותר יהודים. אך היתה גם הרגשה של רגעים אחרונים של כל המצב בדרך אל היעד הסופי והמושלם. האמת היא, שאין לכך כל הסבר, זאת היתה עובדה ואי אפשר היה להתעמת עמה...

ממש ברגעים שלפני כניסת השבת עמדו בזה אחר זה על רחוב פרזידנט וקינגסטון עשרים ושמונה טנקים מקושטים להפליא בשלטים וכרזות שעוצבו בידי אומן, עם מסרים חותכים אשר עובדו יחד עם אנשי מקצוע, ממש מעוררים השתאות.

אלו עשרים ושמונה טנקים שהולכים לכבוש את העיר בשיירה ענקית שאורגנה על-ידי התמימים דקבוצה. בהרגשה זו של התפעלות ורגש מיוחד, שקעה לה השמש ונכנסה השבת, שבת פרשת צו – ערב י״א ניסן.

משהו מיוחד לציין מתוך השבת לאו דווקא שיש, מלבד עובדה אחת שמילאה את כל השבת. היו אלו אותיות הדבר-מלכות ש״פ צו תנש״א שריחפו בחלל האוויר בשבת זו בבית חיינו. עד כדי כך היתה ההתעצמות וההעמקה באותיותיו המיוחדות של דבר-המלך בערב י״א ניסן. התוכן הרב שיצוק שם, מהווה הכנה מתאימה ליום הולדת של נשיא הדור...

מיד עם צאת השבת 770 סודר לקראת ההתוועדות המרכזית בבית חיינו לכבוד י״א ניסן, ותוך זמן קצר לא רק המקום היה מוכן, אלא גם היה מלא באנ״ש ותמימים שמילאו את השולחנות. הרב **שלמה** שי׳ **מאיעסקי** הנחה את ההתוועדות (מה לעשות, פאַרבריינגען לבעל׳הבתים צריך להנחות...), תחילה דיברו רבני השכונה, הרב **אברהם** שי׳ **אזדאבא** והרב **אהרן יעקב** שי׳ **שווי** ולאחר מכן דיבר הרב **זושא** שי׳ **וילהלם** מנהל מתיבתא אהלי תורה, וריתק את הקהל במשך שעה ארוכה. אחריו דיבר גם הרב **שלום** שי׳ **ג׳ייקובסון**. במהלך ההתוועדות לימד הת׳ **ברוך נחום** שיחי׳ **פרבר** את הניגון הנבחר על הפרק החדש של הרבי שהולחן על-ידו, וכל הקהל רקד עם הניגון משך זמן ארוך ממש בהתלהבות עצומה. כעת בעצם נדרש ממך לעצום לרגע את עיניך, ולצייר אותך עומד שם בין כל אלפי הרוקדים, אז אולי תוכל להבין במה מדובר.

בסיום החלק הרישמי זה לצד זה מתיישבים, יד על יד מניחים, וה׳לחיים׳ בשפע נמזג, מתוועדים ומתוועדים, שעות שלא נגמרים. זהו הרגע בו כל חסיד מייחל לעצמו להישאר לנצח...

לאחר תפילת שחרית תוכננה השיירה לצאת. היה זה דומה למבצע צבאי מדוקדק להפליא. כיצד בסדר מיוחד הסתדרו הטנקיסטים על-גבי הטנקים, וכשניתנה הפקודה מפי הרכז, בזה אחר זה יצאו אל עבר שדרת איסטערן פארקווי, ומשם עלו על הגשר המוביל למנהטן. יום שלם עמוס במבצעים עבר על כל טנקיסט. לאחר השיירה התפזרו הטנקים ברחבי ניו-יורק, ופעלו בקרב אנשי המקום.

בסופו של יום, חזרו כולם אל הבסיס. הנוהג הרגיל ב-770 בכל יומא דפגרא, להקרין וידאו של הרבי, פאַרבריינגען שהתקיים באותו התאריך. בזאל הגדול שהיה חציו כבר נעול לקראת הנקיונות לפסח, הוקרן פארבריינגען י״א ניסן תשמ״ב. מתוך אפיסת הכוחות המוחלט שהיה נחלת כולם, היה צורך לאזור כח ואומץ מיוחד להכנס לתוך ההתוועדות. הגם שהיה קשה הבנה, ידעת והרגשת, כי י״א ניסן הפנימי והאמיתי בחיים שלך זה כאן מול הרבי בפאַרבריינגען, גם אם את התוכן לא בדיוק הבנת...

ההתוועדות נמשכה עד השעה 2:30 לערך, סה״כ כמעט 6 שעות רצופות! מעניין שלקראת סיום הפאַרבריינגען הרבי התבטא ברגשי תודה לכל מי שהטריח עצמו לשבת שעות ארוכות בהתוועדות... (כפי שבטח ידוע לך, באותה ההתוועדות חילק הרבי בסופה את ספר התניא לכל אחד מהמשתתפים, ומספרים שהחלוקה נמשכה עד אור הבוקר ממש).

ימים הסמוכים לחג הפסח

ימים אלו הזאל הגדול ננעל לצורך נקיונות לחג הפסח ועל-כן התפילות וכל שאר העניינים נערכים בזאל הקטן. את רוב הזמן במשך היום מנצלים למבצע מצה, לעורר עוד יהודים על אכילת מצה שמורה בליל-הסדר, ומחלקים מצות רבות לכל דורש ומבקש, מתוך התעצמות עם הנשמה של העניין, אשר מאכל זה מוסיף באמונה כפשוטו ממש באכילתו בליל פסח.

הזמן לא התארך, והגיע כבר זמן בדיקת חמץ. כחלק מההכנה הכללית בבית חיינו לזמן חירותנו, השתחררות מן המיצרים וגבולים, תפסה מקום חשוב בדיקת החמץ. לא סתם הרבי מאריך במשמעות העמוקה

הקהל העצום בברכת החמה מול "בית חיינו"

של העניין בהגדתו. עד שעה מאוחרת עמלנו על נקיון לכבוד פסח. גם על זה ישנו את הסיפור הידוע מאותו תמים בתומכי תמימים שהתעדנה צורתו באמצעות הזיעה שנטפה על פניו מהמאמץ והיגיעה בהכנה לפסח.

האמת היא, שאת כל ההקדמה הזו הכנסתי בכדי לגשת למאורע שהתקיים ממש שעות ספורות לאחר מכן, בוקרו של יום רביעי – ערב פסח. רגע ה'שיא' בכל מובן המילה. תחושה מיוחדת מרחפת בחלל האוויר. עייפים אמנם מהלילה, אך כמעט ולא מרגישים זאת. סוף סוף – פעם בעשרים ושמונה שנה...

מוקדם לפנות בוקר כבר מזדרזים למקווה, ותפילת שחרית מתחילה בזאל הקטן בשעה 7:15. דקות ספורות לפני השעה 8:00 בבוקר, החל רחוב קינגסטון להתמלאות באנשים הנוהרים בזה אחר זה למעמד ברכת החמה ברחבת בית רבינו שבבבל במחיצת הרבי שליט"א. נכון, לא בכל יום מתרחש מאורע שכזה, ואכן ההתרגשות ניכרת על פני כולם. שירת יחי אדוננו אדירה הפותחת את המעמד מקבלת את פני כולם. לשירה התלווה גם הנגן החסידי ר' **יוסי כהן**. בין הבאים היו תושבי שכונת קראון הייטס כמובן, אורחים רבים שהגיעו במיוחד עבור מעמד זה, שלוחים רבים מרחבי ארצות הברית וקנדה שצריכים עוד לעשות את דרכם חזרה למקום שליחותם, ועשו אך גיחה קצרה לברכת החמה אצל הרבי שליט"א. גם רשתות טלוויזיה שונות הגיעו לסקר את האירוע.

בשעה 8:04, נוטל הרב **שמואל מנחם מענדל** שי' **בוטמאן** את שרביט ההנחיה. הרחוב כבר מלא וגדוש בקהל רב. הקהל אמיתי. גם בימת העץ מוכנה ועומדת לה, מחכה לרגע בו המלך יופיע מן הדלת הראשית לשם עיני כולם נישאות ברגעים אלו, ולחזות כיצד צועד הוא אל עבר הבימה, ומשם... ההרגשה שמלווה את כולם – זה הולך לקרות! זהו זה!...

הסדר מתנהל בדיוק עפ"י הסדר שהנהיג הרבי בתשמ"א. הקהל הענק החל לנגן את ניגון הד' בבות לרבינו הזקן. 'ציור' כזה של אלפי חסידים עומדים ברחובה של עיר, על השדרה המרכזית בברוקלין שבניו-יורק ומנגנים יחדיו את הד' בבות, גם מבלי להיות נוכח במקום ניתן להרגיש במה מדובר. ניגון ההקפות לר' לויק הושר מיד לאחר מכן וכל הקהל רוקד על מקומו בהתרגשות.

ניתן לציין את העובדה שבמשך כל הזמן מזג האוויר היה מעונן מאוד והחמה לא נראתה כלל, מה שהיה אמור למנוע מלברך את הברכה. ברגע המסוים בו היתה צריכה להתחיל הברכה, ממש נעשה כמין חור בעבים ובדרך מופלאה זו החמה נראתה למשך זמן הברכה, ומיד לאחריה נתכסתה שוב.

כל הקהל קורא את הנוסח יחדיו מילה במילה. שיחת הרבי שליט"א ממעמד זה בשנת תשמ"א הושמעה מן הרמקולים רבי-העוצמה שעל פני כל השדרה. הכל התחבר באחת. קולו של הרבי עם ההד של המרחב, יחד עם התמונות המוכרות מתוך הוידאו שברגע זה עומדות מול העינים כמציאות חיה, נוצרה הרגשה התחברות מוחשית וגשמית ממש.

כעת ניגן הקהל "פרזות תשב ירושלים" ולאחר מכן"כי אלוקים יושיע ציון". הכל כאמור באותה המתכונת אותה קבע הרבי בתשמ"א. הושמעה גם השיחה השלישית שלאחרי' עולים ששה ילדים ושש ילדות בזה אחר לומר את שנים-עשר הפסוקים. הכרזת יחי אדירה חתמה את הפסוקים, ומיד הפכה לשירה עוצמתית מפי כל הקהל. גם עובדה זו מעניין לציין, וכפי שציין זאת המנחה בעצמו בשעת מעשה, בהכרזה של 'יחי אדוננו' יחד כל הקהל, היה זה מאוד בולט ופשוט לא ניתן היה להתעלם מכך, שבפתאומיות מוחלטת יצאה החמה מנרתיקה ונראתה לפתע בכל עוזה ותפארתה (את המשמעות של כך אני משאיר לך לפרש...).

לאחר מכן ערך המרא דאתרא הרב **אברהם** שי' **אזדאבא** סיום מסכת כנהוג בערב פסח.

שעה ארוכה גם לאחר שנסתיים כבר המעמד הרישמי, השירה נמשכה בעוז, היתה מן תחושה שזה עדיין צריך לקרות. האם נאמר אכזבה? נכון, אך זו רק צריכה להיות הדוגמא, כיצד צריכה להיות התחושה בכל יום שעובר ועדיין לא בא!...

נו, ממשיכים הלאה, צריך גם לשרוף את החמץ. "וכל המעיקים לשכינה תבערם ברוח בער", לצאת מהגלות, לזכות כבר לחירות אמיתית...

ימי הפסח

ליל הסדר בבית חיינו... יש הרבה מה לספר לך. על ה-"טראַכטין אויף זיין אַ מענטש" של הרבי נ"ע לרבי הריי"צ, על הנקודה עצמית ופנימית שהועברה בי"א ניסן תש"ט לדור השביעי – על מצה מאכל האמונה, על עוד פנינים רבים מתוך ההגדה המופלאה של הרבי שהיו חומר בלתי נשלה להתוועדויות ארוכות במשך שני לילות הסדר, על 'שפוך חמתך' על מפתן הדלת הראשית של 770 – מוזילים דמעה על-יד החדר של הרבי "בעט רוחניות", רוקדים ורוקדים ולא נעצרים... נו, אולי עוד חזון למועד לכתוב באריכות על-כך...

בליל הסדר השני הגיע לחדר האוכל הרב **לוי יצחק** שי' **גרליק** עם סידור שקיבל מידיו הק' של הרבי בשנת תשכ"ח והגדה בשנת תשל"ד. סיפר באריכות אודות הביקור אצל הרבי בשני הפעמים הללו. סיפר לתמימים גם מעט מן הזכרונות שלו מ-770. הוא עבר אח"כ ל-770, והתמימים ישבו איתו עד שעה מאוחרת מאוד, יותר נכון מוקדמת מאוד בבוקר שהפציע...

חול המועד פסח, זהו זמן חירותינו של ממש. אני לא יודע היכן ניתן להרגיש חירות אמיתית כמו בזמן זה ב-770. הכל רגוע

מראה הציבור הרב שנשאר לאחר צאת החג בסעודת משיח. צולם לאחר צאת החג

ושלו, לימוד התורה (בשופי!!) גם הוא ביישוב הדעת יוצא דופן, ובכלל אוירה כללית מאוד מיוחדת. מישהו הזכיר בינא לבינא, שא׳ שאל פעם את הרבי מהו ה׳מבצעים׳ בחול המועד פסח, ענה לו הרבי ״מבצע תורה!״. זהו באמת זמן מיוחד מאוד לשבת וללמוד.

ביום ראשון התקיים ׳ראלי׳ לילדי השכונה, בהנחיית הרב **שמעון** שי׳ **העכט**, גם ר׳ **חיים** שי׳ **פוגלמן** השתתף, ושר לילדים משיריו הרבים. זהו היום – ח״י ניסן, בו בדרך כלל הקיים הראלי, יום רביעי של חול המועד פסח, והרבי דיבר כמה פעמים על המיוחדות שביום זה, נוסף על התאריך – ח״י ניסן – הולדת אביו, גם על היום הרביעי של חג הפסח בתור מאורע מיוחד שארע בשנה בזמן יציאת מצרים. בקיצור, יום מיוחד...

יום שני התקיים כינוס תורה בארגון איגוד תלמידי הישיבות ב-770. כל הדוברים היו תמימים, בנוסף דיבר גם ר׳ **שניאור** שי׳ **שניאורסון**, ר״מ בישיבת חב״ד ברמת אביב, שמסר נקודות מתוך ספרו המיוחד שהוציא לאור לא מכבר, שכבש את ספסלי לומדי התורה.

ימים אחרונים של פסח

זמן רב במשך כל חול המועד היה לעבור על שיחות הק׳ של הרבי שליט״א אודות ימים אחרונים של פסח, וכן מן המובא בחסידות על-כך, ובהכנה שכזו לקראת היום-טוב, יודעים על מה מדובר. ימים אחרונים הקשורים עם הגאולה העתידה, גאולתנו אנו מן גלות זו האחרונה. בפרט יום אחרון של פסח בו מאיר הארת משיח, וכל הגילויים הנעלים של לעתיד לבוא. כאן בבית חיינו יש לענין זה משמעות עמוקה ביותר. כאן חיים עם התחושה שאָט אָט ס׳קומט שוין, חשים שאלו ימי סגולה שאין כמותם.

גם ההנהגה הפשוטה והמעשית ביום-טוב היא ממש מעין דלעתיד-לבוא. הלילה הארוך של שביעי של פסח, לילה של לימוד ענוג שקיעה במאמרי החסידות, למחרת תפילת שחרית מבלי זמן רב להניח את הראש, וכבר יציאה ל׳תהלוכה׳ לשכונות היהודיות באזור, להביא לכל היהודים את שמחת החג כמצוות הרבי שליט״א. יש משהו מיוחד בתהלוכה דווקא. הרבי בעצמו מציין זאת. בקשר עם גזירת המשקה אמר הרבי להנהלת צא״ח בשנת תשכ״ח, שמי שעובר על הגזירה שלא ישתתף בתהלוכה. מילא מבצע תפילין, אמר הרבי, זה ציווי בשו״ע ממילא כל אחד מחויב בזה, אבל ׳תהלוכה׳ שזהו ענין **שלי** – שלא ישתתפו בזה!... זה פשוט מורא׳דיק...

סעודת משיח. איזה רגע יכול להיות יותר משמעותי מהרגע הזה אצל הרבי מלך המשיח. אתה בטח מכיר את מה שהרבי אמר שהרבי הריי״ץ היה נוהג לערוך ״משיח טאַנץ״. וישנם בזה שני פירושים, ביאר הרבי, ניתן לפרש – שזהו ריקוד לכבוד משיח, וניתן לפרש – שזהו ריקוד יחד עם משיח בעצמו. וסיים הרבי שאנו בוחרים את הפירוש שיותר טוב לנו, שאיתנו יחדיו רוקד משיח צדקנו (ואז החל הרבי לנגן ״ניע ז׳וריצ׳י״. נדמה לי שהיה זה בשנת תשי״ד). למרות או אולי בגלל שהיין הוא לא פשוט, וד׳ כוסות בזה אחר זה (בנוסף גם ״כאַפט אַריין כוס חמישי״ – כפי שהתבטא הרבי בכמה מהשנים) פועלים את פעולתם, היה זה פשוט כפשוטו ״משיח טאַנץ״ וכהפירוש הב׳ בעניין...

(אתה בטח מבין שקשה נורא למשוך את הקולמוס ולהרבות בדיו בתיאורים ורגשות פנימיים, כשלבסוף נדרשנו לעמוד מול הוידאו ולהביט בכוס של ברכה, במקום לקבל מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה בפועל ממש. רגשות וריגושים למיניהם לא כל-כך יועילו, כי-אם מה שבאמת נדרש זוהי תנועה אמיתית וחזקה של ״ממשיכים קדימה״, שלכך נדרשים כוחות נפש עצמיים שלמעלה מכלי הרגש, כמו גם השכל).

טוב, אני בזה בעצם מסיים בזה לכתוב לך את אירועי חג הפסח והימים שקדמו לו. מעט המכיל את המרובה (כך עכ״פ אני מקווה).

איחולי הכנים והלבביים שגורים אליך בסיום כתבי, שתשכיל, תבין ואף תפנים, תכיר באמת הפנימית של מאמר חכמינו אשר ביטאו בעצם במאמרם זה את הנקודה העצמית של עבודת ה׳ בחיי היום-יום, את כל שמסרו עליו את נפשם רבותינו הק׳ לחקוק על ליבותיהם של החסידים, כי **״מקום שמחשבתו של אדם – שם הוא נמצא!״** גם ממקום שבו יושב אתה כעת וקורא מרחוק על הנעשה אי-שם כביכול, יכול הנך לחוות באמת את ׳בית חיינו׳, שכל כולו אך ורק – ואין מבלעדיו עוד מאומה – תביעה תמידית של התקשרות איתנה ועצומה, בעבודה ויגיעה רבה, יגיעת נפש ויגיעת בשר, להיאחז ברבי שליט״א ובמילותיו הק׳, ברגעים אלו האחרונים של הגלות, עדי סוף סוף נזכה כבר ל״וראו כל בשר״, בעיניים בשריות ממש!...

ועוד זאת אומר לך, שלעיתים נצרך שגם ״מי שכבר כאן, שאכן יגיע״...

החותם ברגשי חיבה וידידות,

מענדי, 770 – בית משיח

בדרך אמיתית

דיבורים מובילים לפיגועים

גל הפיגועים האחרון השוטף את יהודה ושומרון וניסיונות פיגועים בכל רחבי הארץ שהתעוררו בתזמון מדהים בחודש האחרון, מוכיח לנו שוב שכאשר הערבים חשים שנוצרת הזדמנות לסחוט ויתורים נוספים ונסיגות, הפיגועים מתחילים. הם לא מסתירים כי הם מאמינים שדווקא מנתניהו יצליחו להוציא ויתורים כואבים. במקום שנשמע מנציגי הממשלה אמירות חד-משמעיות שלא יהיו ויתורים ונסיגות, וכי תם הפרק המכוער הזה בתולדות היישוב היהודי בארץ ישראל, הרי ששרי הממשלה וקברניטי ההנהגה ממשיכים לגמגם ולערפל את הדברים.

כן, עמדה חד-משמעית תקיפה תוביל בשלב ראשון לעימות עם ארה"ב וממשל אובאמה, אבל בסופו של דבר יעריכו אותנו, יכבדו אותנו ואת עמדתנו הגאה והתקיפה, ואף יתייחסו אלינו בהערכה רבה. אם שוב ננסה לרמות את עצמנו ואת העולם כולו – האוייבים ינצחו אותנו.

אנו עומדים בפני ימים הרי גורל, ורק הליכה בדרכי התורה השוללת כל ויתור ודיבורים על מסירת שטחים, תביא ביטחון לעם ישראל ויתקיים בנו וישבתם לבטח בארצכם.

נתניהו, הפעם אל תשקר!

החידה ששמה נתניהו ומה צופן בחובו העתיד, לוטה בערפל. לפני 13 שנה נבחר נתניהו לראשונה על מצע ימני, אך בפועל ביצע את מדיניות השמאל.

השבוע מצאנו מאמר מעניין של אחד מבכירי העיתונאים, שלום ירושלמי, שמציע לנתניהו ללכת בדרך שבה הוא באמת מאמין, והציבור לשם כך בחר בו, ולא כפי שהתנהג לפני עשור שנים. כך הוא כותב:

"אפשר להבין אותו. נתניהו משוכנע שחלוקת הארץ לשתי מדינות היא אסון קולוסאלי, "איום אסטרטגי ראשון במעלה על קיומה של מדינת ישראל", כפי שכתב בספרו "מקום תחת השמש" (מעודכן ל-2001).

"נתניהו, בניגוד לטיעון הפופולרי על אובדן הרוב היהודי, משוכנע שהמדינה הפלסטינית בעצמה היא איום דמוגרפי נורא על הציונות אחרי שתזרים לתוכה מיליוני פליטים שיתבעו איחוד משפחות ואת זכות השיבה. המדינה הזו, לטעמו, תהיה היום ראש חץ למתקפה ערבית כוללת על ישראל. "אפילו צבא קטן יחסית, המצויד בטכנולוגיה מודרנית, יוכל לאיים במישרין על ערי ישראל" ("מקום תחת השמש", עמ' 339).

"בשנים האחרונות, אחרי עליית החמאס, נתניהו החריף את דעותיו וצירף לכל ויתור על שטח גם נימוקים על הסכנה הפונדמנטליסטית. עם העמדות הללו הגיע נתניהו לשלטון פעמיים, ביוני 1996 ובפברואר 2009.

"בפעם הראשונה הוא שיקר את עצמו, ובעקבות כך את שותפיו לקואליציה, את הפלסטינים ואת האמריקאים. כך הוא הרס לעצמו את הקדנציה. נתניהו התחייב להמשיך את הסכמי אוסלו, שאותם שנא בכל לבו, והעמיד פנים שזה גם מה שהוא עושה. בעצם הוא הלך צעד קדימה ושניים אחורה, עיכב וקידם והמציא סממאות ("יתנו יקבלו") עד שהכשיל גם את עצמו. זו הייתה הטרגדיה הגדולה שלו בפעם הקודמת, שסופה התפרקות גדולה והפסד בבחירות.

"עשר שנים חלפו מאז איבד נתניהו את השלטון, והוא עומד בפני אותה דילמה בדיוק. פתרון שתי המדינות עומד שוב על הפרק, ונתניהו נאלץ להוביל אותו מחדש. הוא מתעב את מפת הדרכים בדיוק כמו את אוסלו, יחד עם רוב השותפים לקואליציה שלו, כי התוכנית נועדה להוביל למדינה הפלסטינית המשוקצת, לטעמו.

"אז נכון שהעולם והפלסטינים לא יקבלו את הרעיונות שלו, אבל נתניהו הבטיח לפני הבחירות שהוא יוכל לשכנע את כולם כי זו הדרך הנכונה, בעיקר אחרי פיגועי התאומים בניו יורק ועליית החמאס בעזה. משום כך הוא גם נבחר. זו האפשרות היחידה.

"אם נתניהו רוצה לשמור על עצמו ועל הקואליציה שלו, שיילך ביושר בדרך ובאמונה שהוא מטיף להן שנים. כל דרך אחרת סופה התנגשות חמורה יותר של נתניהו עם האמריקאים, עם הליכוד והשותפות הטבעיות ובעיקר עם עצמו. את התוצאות ראינו כבר ב-1999".

מילה בסלע.

מר נתניהו! אם תעשה כפי מה שהתחייבת לבוחריך לפני הבחירות כמו בשנים בהן כיהנת באופוזיציה, ולא תנסה להתרפס ולהכנע, אלא תאמר את האמת הברורה בקול גאה וברור, כי עמדתך היא שאי אפשר לוותר על אף שעל, וכבר ראינו את התוצאות המרות מהנסיגות וההתנתקות בעבר – לא רק שתצליח, אלא תיזכר לדורות כמי שעצר את מחול השדים והנסיגות והציל את ביטחון ישראל.

ארץ ישראל מול מדינת ישראל

בשבוע הבא תציין מדינת ישראל 61 שנים להקמתה. לכל מי שמתבונן בעיניים פקוחות ולא הולך שבי אחר סיסמאות שונות ומשונות, ברור לו שקברניטי העם וכל המנגנון הרקוב והמסואב, מקרב את הקץ על היישוב היהודי הממסדי בארץ ישראל. כל המומחים העולמיים העוקבים אחר התנהגותנו ומעשינו, בזים ולועגים לנו.

האמת חייבת להיאמר, בתוכנו פועל מנגנון השמדה עצמי שלא חדל מלפעול.

מאת: שי גפן

נתניהו הבטיח לפני הבחירות שהוא יוכל לשכנע את כולם כי דרכו היא הדרך הנכונה, בעיקר אחרי פיגועי התאומים בניו יורק ועליית החמאס בעזה. משום כך הוא גם נבחר. זו האפשרות היחידה. אם נתניהו רוצה לשמור על עצמו ועל הקואליציה שלו, שיילך ביושר בדרך ובאמונה שהוא מטיף להן שנים

לצערנו הנגע הזה הצליח להדביק את כולנו. דברים שבעבר העזו לומר רק כמה חברי רק"ח וקומוניסטים וערבים לאומניים, נאמרים ומבוצעים היום על ידי הקונצנזוס הישראלי ובראשם הממשלה. כולם שואלים איך זה קרה לנו? האם יש לנו בעיה בהסברה? בחשיבות האסטרטגית על השליטה ביהודה ושומרון? או בכך שלא התנחלנו בלבבות?!

הכל נכון ויפה, אבל הבעיה המהותית והשורשית מתוכה פועל אותו מנגנון השמדה עצמית, נעוץ בשרשו של העניין שלא רבים יודעים לשים עליה את האצבע.

במכתב ידוע ומפורסם של הרבי לגב' גאולה כהן וכן למר שז"ר ואחרים מסביר הרבי מדוע הוא מעדיף להשתמש בכינוי היהודי "ארץ ישראל" שנקבע לפני אלפי שנים ונקבע כך בתורה ולא בתואר החדש "מדינת ישראל". הרבי מבאר שבנושא זה של ארץ ישראל לא יכול לחול שום שינוי, והטענה היחידה מול אומות העולם, יכולה להיות רק הטיעון שארץ ישראל נתנה לעם ישראל מהקב"ה לפני אלפי שנים בברית בין הבתרים. לעומת זאת, מסביר הרבי, כאשר התואר 'מדינת ישראל' – שהוא הרבה מעבר למשחקי מילים וסמנטיקה אלא חלק מגישה כוללת והרסנית של ההנהגה הקובע שעם ישראל הוקם מחדש כביכול בשנת תש"ח – הרי זה מחליש את הבעלות והתביעה של עם ישראל על ארץ ישראל בעיני אומות העולם. כי אם כל הנושא התחיל משנת תש"ח, כאשר כבשו שטח, הרי זה מערער את הבעלות על ארץ ישראל וכדברי הרבי "שם חדש נותן לכל העניין אופי של חידוש שנתחדש בתש"ח, ובמילא גם התביעה והבעלות על ארץ ישראל מתחילה אז". לצערנו, מציין הרבי, השיטה בין שתי הגישות, ניצחה הגישה וההשקפה שככל הגויים בית ישראל. כאשר הוקם עם חדש ללא שורשים, ומנסים בכח לעקור את השורשים ולעקור נטוע ועשרות יישובים פורחים ועוד ידם נטויה, מה הפלא שכאשר אין שורשים מתנדפים מכל רוח?!

האם מישהו מתוך משרד החוץ או השגרירים של ממשלת ישראל ניסה לעלות פעם את הטיעון האלוקי שארץ ישראל שייכת לעם ישראל כי הם קיבלוה מידי הקב"ה כפי המצויין במפורש בתנ"ך ואשר על כן אין לערער על בעלות זו? אם מישהו יעז לדבר בסגנון זה, קרוב לוודאי שלא יזכה לשרת בשירות החוץ של ישראל. כאשר הקברניטים שכחו את ארץ ישראל לגבולותיה ולחנך את הדור על אהבה לארץ ישראל וקדושתה, מה הפלא שהמנטרה השלטת כיום היא 'שתי מדינות לשני עמים', ואובססיה לעשות ויתורים נוספים מתוך כניעה לאומות העולם בצורה גלותית כפי שלא הייתה מאז ומעולם.

התיקון שלנו לחטא זה הוא להוסיף באהבת ארץ ישראל, לחנך את הדור על החובה לשמור את ארץ ישראל, ולדעת שאנו חיים בפלטרין של מלך, וכך צריכה להיות הנהגתנו על פי תורה ומצוות. עלינו להצמיח הנהגה חדשה שלא מתרפסת ל'גוי אשר בקרבך', ובזקיפות קומה תוביל אותנו לארץ מבטחים, ארץ ישראל השלימה והבטוחה בביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלמה.

מצפים לבית האמיתי

השבוע לפני 28 שנה, בשבת פרשת מצורע תשמ"א, דיבר הרבי מה"מ בכאב רב על כך שנלחמים נגד ארץ ישראל, ומתוך הכנסת מחוקקים חוקים כדי לעקור יהודים מארצם כאשר מסתמכים על קולותיהם של נוצרים ומוסלמים. הדברים שנאמרו אז אקטואליים להיום וביתר שאת:

"בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר אודות הפראות שישנה לכמה יהודים – אשר למרות העובדה שאת ארץ ישראל נתן הקב"ה ליהודים באופן של "אני נותן לכם לאחוזה" – בכל-זאת, נלחמים הם בפסוק זה (פסוק שנכתב בתורה שבכתב, שאף הצדוקים והגויים מודים בה) ומצד פחדנותם נותנים הם בפועל חלקים מארץ ישראל.

. . והנה, אותם אלה שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל – למרות שעליה נאמר "אני נותן לכם לאחוזה" – יושבים ב'כנסת'. וכיון שכך, צריך להיות "ונתץ הבית"!!! הכנסת הנוכחית היא לא הבית האמיתי, היות ובבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים – עד שישנם שם כאלו שרוצים למסור את כל ארץ ישראל! – הם צועקים שבשביל שלום הכל כדאי, אפילו מסירתה של כל ארץ ישראל (שעובדה זו התפרסמה לא רק בשבועונים אלא אפילו בעיתונים היומיים)!

ולכן צריך להיות – "ונתץ הבית" – ועשייתו של בית חדש – בית אמיתי! וכמדובר כמה-פעמים שכעת העולם רועש – ומיום ליום מזדעזע יותר ויותר! עד שהיום כבר הפסיקו לרמות ולטעות, שהחוזה הטראגי שנחתם ב'קעמפ-דייוויד' לפני מספר שנים – הוא דבר טוב.

. . חתימת חוזה אומלל זה, היא בכיה! – איני רוצה לומר "בכיה לדורות" היות ומשיח תיכף מגיע – אך מקץ שנתיים ימים – רואים שהלחץ של היהודים למסור שטחים – נהיה רק גרוע יותר! לעולם לא היה בדברי ימי עם ישראל מצב בו יהודים בעצמם – מציעים לעשות דבר כה מבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל אשר שייכים להם – לרשותם של הגויים!

במשך הדורות עברו היהודים צרות רבות – אולם צרה כזו שמתרחשת מאז לפני שנתיים – לא היתה מעולם!!!

ויהי רצון שה"מטמוניות של זהב" אצל היהודים יבואו לידי גילוי, וישתמשו עם זהב זה עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

י"א ניסן - בבית חיינו

אלפי חסידים, תמימים, שלוחים ואורחים מרחבי העולם התוועדו במוצאי שבת, ליל י"א בניסן יום הולדתו של הרבי מלך המשיח בפלטרין של מלך - בית חיינו, בהתוועדות שאורגנה על-ידי גבאי בית הכנסת

הנחה את ההתוועדות המשפיע הרב **שלמה מאיעסקי**, שפתח בקריאת פרקו החדש של הרבי פרק ק"ח בתהילים. את הנאום המרכזי נשא (באנגלית) הרב **זושא וילהלם** מנהל רוחני דמתיבתא 'אהלי תורה'. עוד נשאו דברים חברי הבד"צ הרב **אברהם אזדאבא**, הרב **אהרן יעקב שווי** והמשפיע הרב **שלום ג'ייקבסון**.

במהלך ההתוועדות למד הציבור את הניגון החדש על פרק התהילים החדש, והקהל העצום פרץ בריקוד חסידי שנמשך כשעה ארוכה.

במשך שעה ארוכה רקדו המוני אנ"ש והתמימים מעגלים מעגלים על השמחה הגדולה שזכינו לחגוג בד' אמות של נשיא הדור את יום הבהיר.

האש היוקדת המפעפעת בליבותיהם של התמימים ואנ"ש והגעגועים העזים ליותחזינה עיננו בשובך לציון' מילאה את אולם 770 בקבוצות קבוצות של התוועדויות חסידיות שנמשכו עד לאשמורת הבוקר.

בתום החלק הרשמי התיישבו האלפים לעשרות התוועדויות פרטיות שנמשכו עד אור הבוקר.

י"א ניסן בכפר חב"ד

מאות השתתפו בהתוועדות המרכזית בארץ הקודש, לרגל יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בבית הכנסת 'בית מנחם' בכפר חב"ד.

ההתוועדות, שולבה השנה יחד עם דרשת שבת הגדול של הרב המרא דאתרא הרב **מרדכי שמואל אשכנזי.** נשאו דברים במהלך ההתוועדות: הרב **זאב סלאווין** הרב **חיים פרוס**, והרב **שלום בער בוטמן**.

עם סיום ההתוועדות הרשמית, התיישבו מאות אנ"ש והתמימים להתוועדויות פרטיות שנמשכו עד אור הבוקר.

נשיא ארצות הברית הכריז על י"א ניסן כ'יום חינוך'

נשיא ארצות הברית ברק אובמה, המשיך את מסורת קודמיו בהכריזו על י"א ניסן כ'יום חינוך ועזרה לזולת' לכבוד יום הולדתו של הרבי מלך המשיח.

נשיא צרפת מאחל לרבי מלך המשיח

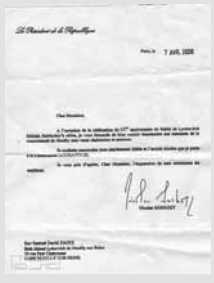

לכבוד יום הולדתו המאה ושבע של הרבי מלך המשיח בי"א ניסן, שיגר נשיא צרפת מר **ניקולא סרקוזי**, מכתב ברכה ואיחול לחסידי חב"ד בעולם.

המכתב בו מתבטא סרקוזי אודות "הרבי מליובאוויטש מלך המשיח שליט"א" – כלשונו, מבטא יותר מכל את המהפכה הצרפתית החיובית עליה דיבר הרבי כבר בשנת תשנ"ב. המכתב נמסר לידי השליח הרב **דוד זאווי** הנחשב לידיד קרוב של סרקוזי ועומד עמו בקשר חם כבר שנים ארוכות.

להלן תרגום המכתב:

7 באפריל 2009, פריז.

אדוני היקר,

לרגל חגיגות השנה המאה ושבע, להולדתו של הרבי מלובביץ מלך המשיח שליט"א, אבקשך להעביר לאנשי הקהילה את ידידותי וברכותיי.

ברצוני למסור מחדש את מחוייבותי, ברכותיי וידידותי הכנה לקהילת ליובאוויטש כולה.

אבקשך לקבל, אדוני היקר, את ברכותיי ואיחוליי הכנים ברגשות טובים.

ניקולא סרקוזי.

עם ישראל השכים קום, בערב חג הפסח השתא, והזדרז לקיים את המצווה הנדירה והמרגשת

מעמדי 'ברכת החמה' בריכוזי חב"ד

חסידי חב"ד ב-770 וברחבי העולם התקהלו והקהילו רבבות, כדי לקיים את המצווה ברוב עם, בשירה ובשמחה. בית משיח מגיש לקט נבחר של תמונות ורגעים

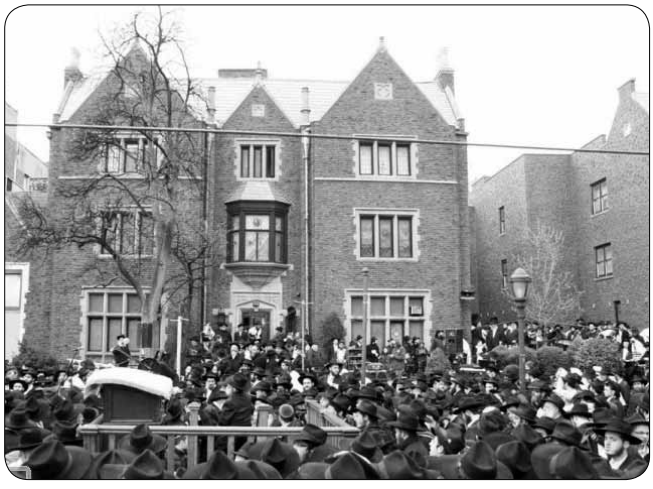

בית משיח - 770. רבבת אנשים, נשים וטף התאספו למעמד החב"די הגדול ביותר של ברכת החמה, מול בית רבינו - 770 - בית תורה ומצוות ומעשים טובים. האירוע אורגן על ידי גבאי בית הכנסת - 770, במתכונת ברכת החמה שקבע הרבי בשנת ה'תשמ"א. התרגשות מיוחדת חלפה בקהל בעת הכרזת ה'יחי', כאשר עיני הכל נשואות אל הסטענדר שהוכן לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח. בדיוק באותם רגעים, התגלתה לפתע השמש, שהייתה מכוסה במשך רוב זמן המעמד בעננים.

770 כפר חב"ד. אלפים הגיעו עם שחר למעמד הנדיר. הש"צ היה המרא דאתרא הרב מרדכי שמואל אשכנזי, שהכריז במהלך המעמד עם הקהל מעומק לב את הכרזת הקודש 'יחי אדוננו'.

770 ירושלים. ברחבת 770 שבשכונת ברמת שלמה, התאספו אלפי אנשים, שחוו יחד את המצווה הנדירה.

אוקראינה. אחדות בעיר אודסה. קהילות חב"ד בראשות השליח הרב אברהם וולף והרב הליטאי הרב בקשט, ערכו יחד את הברכה המיוחדת.

פאריז. בבוקר גשום במיוחד יצאה הקהילה למעמד הנדיר, שנערך כולו תחת גשמים עזים למעט רגעים בודדים בעת הברכה עצמה.

קרית מלאכי. אלפים התייצבו ברחבת בית הכנסת למעמד ההיסטורי שהסתיים בריקודי שמחה סוחפים לקבלת פני משיח צדקנו.

טורונטו קנדה. השלג ירד ללא הפסקה במהלך הבוקר. אך רגעים ספורים לפני שהתפזר הקהל, צצה השמש על ההרים המושלגים.

צפת. תושבי קרית חב"ד, התאספו בהמוניהם לברך את החמה ברוב עם.

כפר סבא. בית חב"ד בשיתוף כל גופי הדת בעיר, ערך ברכת החמה המונית בהשתתפות קרוב לאלפיים איש, בליווי ניגוני חב"ד ואמירת הפסוקים

מונטריאול. השמים כוסו בעבים והברכה נאמרה ללא שם ומלכות. תוך כדי צפיה במראות קודש, נגלתה החמה והברכה התקיימה שנית.

מונסי. קהילת 'צמח צדק' חב"ד, התקהלה למעמד בלתי נשכח, שכלל ברכה, פסוקים וריקודי שמחה.

ביתר. הברכה התקיימה לראשונה בתולדות העיר הצעירה, ולאחריה הושרו הניגונים, נאמרו פסוקים, והכריזו 'יחי' בשירה וריקודים.

מוסקבה. אלפים יהודי העיר, שלוחים, אנ"ש ומקורבים השתתפו במעמד ההיסטורי בניצוח רבני חב"ד.

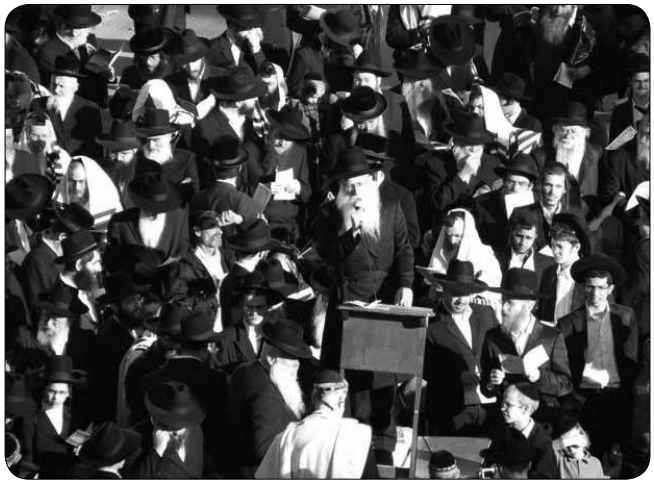

שיכון חב"ד ירושלים. מאות תושבי הסביבה, התאספו ברחבת בית הכנסת. בסיום המעמד יצא הקהל בריקודי "ווי ווֹאָנט משיח נאָו".

מגדל העמק. בסביבות השעה שמונה בבוקר התאספו קהילת חב"ד בעיר, ברחבת בית הכנסת המרכזי למעמד המיוחד של ברכת החמה

חירות עולמית

שלוחי הרבי מלך המשיח ברחבי העולם, הביאו את אווירת החירות והגאולה לכל מקום בעולם. רבבות יהודים עשו 'סדר' עולמי, למעלה מחמשה עשר אלף מטיילים ישראלים, השתתפו בסדרים הציבוריים שנערכו במזרח הרחוק, בדרום אמריקה ובאוסטרליה

בוליביה. ליל הסדר הגדול בעולם, נערך בבירה לה-פאז. כ-2,000 מטיילים ישראלים השתתפו באירוע שנערך בשלושה אולמות בעיר.

יפן. מאות חגגו את ליל הסדר עם בית חב"ד בטוקיו הבירה. הסדר נערך במסעדה יוקרתית, והמשתתפים הסבו כבני מלכים.

ארגנטינה. קרוב לאלף מטיילים השתתפו בשני הסדרים שארגן בית חב"ד בברילוצ'ה.

חיפה. מאה וחמישים משתתפים, יוצאי מדינות חבר העמים הגיעו לליל הסדר הציבורי שערך הרב שאול דוד בורשטיין.

פרו. אלפי ערכות מצה שמורה, חולקו ליהודי לימא הבירה על ידי שליח הרבי מלך המשיח הרב שניאור זלמן בלומנפלד.

קזאחסטן. אלפיי יהודי קזחסטאן השתתפו בסדרי הפסח הציבורים במדינה, בערים: אלמא אטא, צ'ימקנט, פבלודר, אסטנה, אוסט קמינגורסק.

צפת. תנופת פעילות ב'אסנט': הפקת פסטיבל ברכת החמה העירוני; סדרי פסח לדובר אנגלית ורוסית; סיורים התוועדויות וכמובן סעודת משיח.

תיאלנד. 1000 מטיילים ישראלים, הסבו יחד ל'סדר' כהלכתו, תחת אבטחה חסרת תקדים.

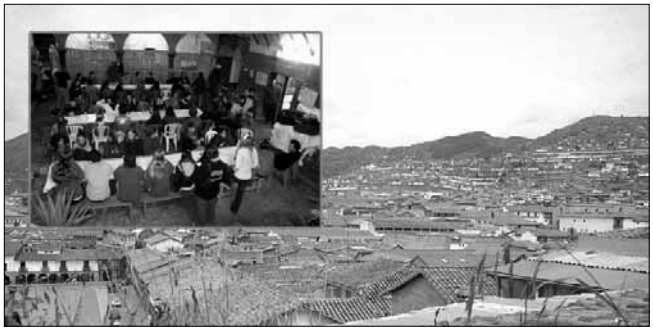

קוסקו. יותר משמונה מאות מטיילים ישראלים בפרו, חגגו בעיר התיירות, עם בית חב"ד בראשות השליח הרב עופר קריפור.

אוזבקיסטאן. 650 איש השתתפו בליל הסדר שנערך בטשקנט, על ידי השליח הרב דוד קולטון, בעזרת בחורי ישיבת 'אור אבנר - כפר סיטרין'.

איביזיה. עשרות יהודי האי האקזוטי, הסבו לליל הסדר עם השליח הרב יואל קראוס.

רומניה. יהודי קולזנברג חגגו את ליל הסדר לצד הסטונדטים הישראלים הלומדים בעיר, באירוע הציבורי שארגנו שלוחי הרבי.

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי
לה-גרדיה
נוארק $70+
JFK
LGA
NEWARK
$37
אפשרות איסוף משדה התעופה
Airport pickup

718-644-4444

Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

סעודת משיח

עם פרוש מנחת החג האחרון של פסח, יצאו אלפי חסידי חב"ד לבתי הכנסת, כדי לזכות את המוני בית ישראל במנהג סעודת משיח. הסעודות הפכו להתוועדויות חסידיות, של התעוררות והתחזקות בציפייה לוהטת להתגלותו המיידית של הרבי מלך המשיח

אלפים מתושבי העיר לוד, השתתפו בסעודות משיח שנערכו ב-70 בתי כנסת ברחבי העיר, על ידי בית חב"ד בסיוע אנ"ש והתמימים. צולם לאחר צאת החג.

למעלה ממליון איש נחשפו למכתב הכללי של הרבי

יותר ממיליון בני אדם נחשפו באמצעות כלי התקשורת השונים, למכתב הכללי של הרבי לחג הפסח. גם השנה פרסם ארגון "התאחדות החסידים לקבלת פני משיח" את מכתבו הכללי מחג פסח שנת תשכ"ז, בעיצוב נאה ומרשים שהודפס בעיתונות הכללית והחרדית לקראת י"א בניסן. בנוסף לפירסום בעיתונות הכולל את העיתונים: 'מעריב' ו'ישראל היום', פורסם המכתב גם באתר החדשות הפופולרי YNET.

גם לקראת חג הפורים, פרסם הארגון את המכתב כללי משנת ה'תשמ"א שבתוכנו נקודות מקבילות לשנה זו.

"בערב ראש השנה הלכתי למבצעים יחד עם אבי הרב **נמרוד חפץ** לשוק בתל אביב", מספר ר' **איציק**, "והסוחרים סיפרו לנו בהתלהבות על שמחתם למראה מכתבו של הרבי, שהאיר מבין הליכלוך וחוסר התוכן שבעיתון". סיפור נוסף סיפר הרב **אברהם רבינוביץ** שליח הרבי בשכונת נווה אורנים בצפת: "כשפגשתי בידידי מר יורם ב. המשמש כפקיד בנק בכיר בקרית שמונה, הוא סיפר לי בהתרגשות שמכתבי הרבי המפורסמים בקביעות לקראת החגים, שינו את הסתכלותו על חגי ישראל ועל היהדות, כעת הוא יודע שכל חג יש משמעות ומסר".

הנהלת הארגון פונה בקריאה לכל אחד ואחת מחיילי הרבי, שרצונותיו הק' יקרים לו, להיות שותף בפעולה חיונית זו.

אפשרויות התרומה: בהמחאה לת.ד. 2025 כפר חב"ד, לפקודת התאחדות החסידים לקבלת פני משיח. להפקדה: בנק פאג"י סניף 188 מס' חשבון: 409441236 ע"ש התאחדות החסידים. בטלפון: הרב ראובן קופצ'יק 0544-850628, הרב משה עבאד 052-8883017, שימעלה פיזם 0525-582044.

כינוסי תורה

בהתאם להוראות הרבי מלך המשיח, יזמו וערכו חסידי חב"ד כינוסי תורה המוניים, בימי החג ובימים שלאחריו. רבנים, דיינים, משפיעים וגדולי תורה העבירו משאים תורניים, בהשתתפות עשרות אלפים.

כפר חב"ד. עשרות תושבי כפר חב"ד השתתפו בכינוס התורה המסורתי, בבית אגו"ח 770, שנחתם בהתוועדות חסידית עם הרב עופר מיודובניק.

פריז. במשך שעות, האזינו התמימים ואנ"ש להרצאות ופלפולים שנאמרו ב'כנס תורה', שנערך ב'בית חיה מושקא' במהלך ימי חול המועד.

ירושלים. בבית הכנסת 'היכל לוי יצחק', התאספו לכינוסי תורה בימי חול המועד, עשרות מתושבי העיר.

מונטריאול. בימי חול המועד, התקיים בבית הכנסת ליובאוויטש, כינוס תורה המוני עם הרב בערל בעל, רבני אנ"ש ושלוחים.

בני ברק. מאה וחמישים יהודים, הגיעו לכינוס תורה, בתורת החסידות, שנערך בבית הכנסת פא"ו על ידי הרב יוסף סגל.

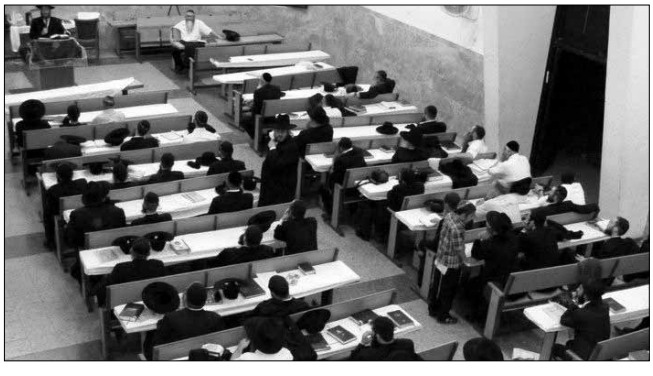

צפת. איגוד האברכים, יזם כנס תורה בבית הכנסת 'היכל לוי יצחק' במהלכו נשאו דברים רב העיר, רב הקהילה ורבנים נוספים.

חסידים . . אין משפחה

• למשפחת ר' **יוסף יצחק אדרעי**, ירושלים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ישר אדרעי, נתיבות; מרת סימי אבוחצירא, נתיבות; משפחת ר' דוד סודרי, ירושלים.

• למשפחת ר' **מאיר אדרעי**, נתיבות – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ישר אדרעי, נתיבות; מרת סימי אבוחצירא, נתיבות; משפחת ר' שמעון בן שיטרית, יבנה.

• למשפחת ר' **מיכאל בנימין הלוי אוישי**, ביתר עילית – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ברוך הלוי אוישי, נווה צוף; משפחת ר' מנחם יעקב צייגר, ירושלים.

• למשפחת ר' **יוסף אסולין**, נתניה – להולדת הבן **בנימין**.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק בורגן**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם מרת גיטה בורגן, כפר חב"ד; מרת אסתר פייגא בורגן, בני ברק; משפחת ר' ישראל אהרן נפרסטק, כפר חב"ד; משפחת הרב יוסף העכט, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב העיר אילת; מרת רבקה העכט, ניו הייבן; משפחת ר' שלום דובער הלוי פאפאק, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **משה בנימינסון**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **אברהם בן-ערוך**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שמואל חיים צבי בקרמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ באר יעקב – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' ישראל שמעון בקרמן, כפר חב"ד; משפחת הרב אשר לעמיל הכהן כהן, רב קהילת חב"ד ביתר עילית.

• למשפחת ר' **מנחם ברייר**, נ. מיאמי ביטש, פלורידה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **אבי ברמן**, רחובות – להולדת הבן; ולזקניהם מרת ירושלמית ברמן-סוויד, תל אביב; משפחת הוד, רחובות.

• למשפחת ר' **יצחק ברנגשטיין**, אוהק פארק, אילינוי – להולדת התאומים.

• למשפחת ר' **שמואל ברנשטיין**, טורונטו, קנדה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **מענדל ברקמן**, בלפאסט, אירלנד – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **ש מ ו א ל גולדברג**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **משה גולדמן**, וואטרלו, קנדה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שלום דובער גולדשטיין**, סקרנטון, פנסילבניה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **ינון שלום גלעדי**, ירושלים – להולדת הבן **מנחם מענדל אביעד**; ולזקניהם משפחת ר' יצחק משה גלעדי, ירושלים; משפחת ר' נעם ישראל הרפז, משפיע בביתר עילית.

• למשפחת ר' **אפרים גרשוביץ**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שלמה דייטש**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סמרה, רוסיה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חיים שלום דייטש, ירושלים; משפחת ר' ישעיה זושא פלדמן, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **מענדל דלפין**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **עקיבא דנזינגר**, טורונטו, קנדה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **בנימין וולאטערס**, שיקגו, אילינוי – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **ישכר שלמה הלוי וולפא**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ גבעתיים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מנחם מענדל חיים ברוך הלוי וולפא, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ורב קהילת חב"ד נתניה; משפחת ר' יצחק זאב הלוי וולפא, ירושלים; משפחת ר' מנחם נחום טייכטל, ירושלים; משפחת ר' משולם זושא אלפרוביץ', משפיע בישיבת תות"ל קרית גת; משפחת ר' שלום דובער אלפרוביץ', ניו הייבן; משפחת ר' זאב וולף זלמנוב, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **יחיאל הלוי ויינפלד**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' דוד יואל הלוי ויינפלד, בני ברק; משפחת ר' יעקב יהודה הלוי ויינפלד, ירושלים; משפחת ר' אהרן אברהם סירוטה, שליח כ"ק אד"ש מה"מ דנוור, קולורדו.

• למשפחת ר' **נחמיה וילהלם**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בנקוק, תאילנד – להולדת הבן; ולזקניהם מרת רחל וילהלם, ירושלים; משפחת הרב שלום דובער הלוי וולפא, יו"ר ה'המטה להצלת העם והארץ' ורב ביהכנ"ס קרית גת; משפחת ר' יצחק זאב הלוי וולפא, ירושלים.

• למשפחת ר' **משה חזן**, ירושלים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חיים מאיר חזן, נחלת הר חב"ד; מרת טייבל ברוד, קראון הייטס; משפחת ר' יעקב הלפרין, ירושלים; מרת שושנה הלפרין, בני ברק.

• למשפחת ר' **אהרן יפה**, פתח תקוה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם יפה, מנצ'סטר, אנגליה; משפחת ר' יוסף יצחק הלוי בייטש, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **שמעון ישעיהו**, וונקובר, קנדה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' עשהאל ישעיהו, לוד; משפחת הרב אברהם פייגלשטוק, שליח כ"ק אד"ש מה"מ וונקובר, קנדה.

• למשפחת ר' **גבריאל הכהן כהן**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב מרדכי הכהן כהן, רב בית כנסת בלוד; מרת אלגריה כהן, קרית גת.

• למשפחת ר' **ברוך לבנוני**, ר"י תות"ל טבריה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מאיר יעקב לבנוני, כפר חב"ד; משפחת ר' ישראל דב לבנוני, ירושלים; משפחת ר' משה אהרן טייכמן, כפר חב"ד; משפחת ר' טוביה זילברשטרום, ירושלים; משפחת ר' מרדכי אהרן זילברשטרום, ירושלים; משפחת ר' נחום אברהם יעקובוביץ, אנטוורפן, בלגיה.

• למשפחת ר' **אפרים לוין**, וואטפורד, אנגליה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל הלוי לוין**, רמת השרון – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אריה הלוי לוין, משפיע בקהילת חב"ד רחובות; משפחת ר' שמואל שמעלקע הלוי סגל, בני ברק.

• למשפחת ר' **לב לייבמן**, ראשון לציון – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' עובדיה לייבמן, ראשון לציון; משפחת ר' ירון עמית, יו"ר 'ברית יוסף יצחק', פלורידה.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל הלוי ליצמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ אנטליה, טורקיה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' טוביה הלוי ליצמן, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' צבי לידר, לוד.

• למשפחת ר' **אלי לנגזם**, פוריה, אילינוי – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **יעקב מגור**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' רפאל מגור, כפר גדעון; מרת מזל מגורא, חצור הגלילית; משפחת ר' מרדכי ושושנה אפללו, מגדל העמק; משפחת ר' אברהם נתן, ראשון לציון.

• למשפחת ר' **בצלאל מזרחי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן **יונתן**; ולזקניהם משפחת ר' אליעזר מזרחי, לוד; משפחת ר' נתנאל חבובה, ירושלים.

• למשפחת ר' **מענדל מטוסוב**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק מעטוף**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלום מעטוף, לוד; משפחת ר' אליהו שרעבי, קראון הייטס.

• למשפחת ר' **חיים רפאל שמואל מרדכי**, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חנניא מרדכי, צפת; משפחת ר' דוד קפלן, קרן מהר"ל.

• למשפחת ר' **אהרן נאבול**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלמה נאבול, רחובות; משפחת ר' שמעון בן שיטרית, יבנה.

• למשפחת ר' **לוי נגר**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **משה נוימן**, כפר חב"ד ב' – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שמעון נוימן, כפר חב"ד ב'; משפחת ר' משה גולדשמיד, כפר חב"ד; משפחת ר' שלום דובער גולדשמיד, קראון הייטס; משפחת ר' שלום דובער ליפסקר, כפר חב"ד.

• למשפחת ר' **מנחם מענדל ניימרק**, ביתר עילית – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק ניימרק, כפר חב"ד; משפחת ר' זאב ווגנר, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מוסקבה-ירושלים.

• למשפחת ר' **יוסף יצחק הלוי סגל**, אלעד – להולדת הבן **שניאור זלמן הלוי**; ולזקניהם משפחת ר' שמואל שמעלקע הלוי סגל, בני ברק; משפחת ר' משה יקובוביץ, ראשון לציון.

• למשפחת ר' **נחמן הלוי סגל**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן **מנחם מענדל הלוי**; ולזקניהם משפחת ר' דוד הלוי סגל, עמנואל-שבי שומרון; משפחת ר' אברהם ברקו, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יהודה ישראל, נתניה; מרת אסתר מסינגר, שפיר.

• למשפחת ר' **אסף סודית**, חולון – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **משה סטיפל**, אלמר, הולנד – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **שלמה סלמון**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ קרמניוג, אוקראינה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם סלמון, ראשון לציון; משפחת ר' פתחיה ליפסקר, פוסטווייל, איווה.

• למשפחת ר' **שגיב סרוסי**, חדרה – להולדת הבן.

• למשפחת ר' **יעקב ישראל פלינט**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם פלינט, קראון הייטס; מרת עוזית שניאורסון, כפר

חב״ד; משפחת ר׳ יוסף ליפשיץ, קראון הייטס.

• למשפחת ר׳ **מנחם פרידמן**, כפר חב״ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ יעקב פרידמן, ירושלים; משפחת ר׳ גד ונקרט, בת עין.

• למשפחת ר׳ **יובל קולטון**, נתניה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ רון קולטון, ירושלים; משפחת ר׳ אברהם טאוב, נתניה.

• למשפחת ר׳ **חיים יוסף קומער**, צפת – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ ברוך מנחם מענדל קומער, צפת; משפחת ר׳ יוסף חיים יודלסון, צפת.

• למשפחת ר׳ **שניאור זלמן קופצ׳יק**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ דלהי, הודו – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ אלתר בצלאל קופצ׳יק, שליח כ״ק אד״ש מה״מ פונה, הודו; משפחת ר׳ דוד רוטשילד, צפת.

• למשפחת ר׳ **מאיר קירש**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ צ׳ליאבינסק, רוסיה – להולדת הבן.

• למשפחת ר׳ **יעקב קירשנבאום**, ניו יורק – להולדת הבן והבת.

• למשפחת ר׳ **יוסף יצחק קליין**, לוד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ ליפא קליין, נחלת הר חב״ד; מרת פערלא קליין, נחלת הר חב״ד; משפחת הרב אברהם חזן, רב שכונת האקדמאים ושליח כ״ק אד״ש מה״מ ׳שערי עליה׳ לוד; משפחת ר׳ שמואל הלוי גורביץ׳, לוד.

• למשפחת ר׳ **אלעזר קסטנבוים**, פתח תקוה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ צבי קסטנבוים, כפר חב״ד; משפחת ר׳ מאיר רוזן, פתח תקוה.

• למשפחת ר׳ **אהרן ברוך קרלין**, ביתר עילית – להולדת הבן.

• למשפחת ר׳ **שמואל קרנובסקי**, שיקגו, אילינוי – להולדת הבן.

• למשפחת ר׳ **גרשון רבינוביץ**, כפר חב״ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ זלמן רבינוביץ, ראשון לציון; משפחת ר׳ דניאל הכהן הולנדר, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **שמעון רבינוביץ**, כפר חב״ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ הלל רבינוביץ, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **נתן רודין**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ בייג׳ין, סין – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת רודין, אוטווה, קנדה; משפחת ר׳ מאיר זקס, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **אריה רייכמן**, קראון הייטס – להולדת הבן.

• למשפחת ר׳ **יוסף יצחק שוורץ**, משפיע בישיבת תות״ל אור יהודה – להולדת הבן **משה**; ולזקניהם משפחת ר׳ גרשון זאב שוורץ, בני ברק; משפחת ר׳ נח אליעזר שוורץ, ירושלים; משפחת ר׳ אהרן הלפרין, כפר חב״ד ב׳; מרת רחל הלפרין, ראשון לציון; משפחת הרב טוביה בלוי, רב שכונת נווה יעקב ומנהל על יסודי ׳בית חנה׳ ירושלים.

• למשפחת ר׳ **שי שמואל שוורצבורד**, רחובות – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת שוורצבורד, חולון; משפחת ענפי, אלפי מנשה.

• למשפחת ר׳ **גידי שטרן**, תל אביב – להולדת הבן.

• למשפחת ר׳ **נחום שמריהו ששונקין**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר׳ אברהם יצחק ששונקין, משפיע בישיבת תות״ל מגדל העמק ושליח כ״ק אד״ש מה״מ אביטל, תענך; משפחת ר׳ זעליג גוטליב, קראון הייטס; משפחת ר׳ מרדכי ברט, קראון הייטס.

•

• למשפחת ר׳ **שמעון אייזנבך**, ברינוא, צרפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת הרב חנניה יוסף אייזנבך, ירושלים; משפחת הרב יחיאל מנחם מענדל קלמנסון, ברינוא, צרפת.

• למשפחת ר׳ **ישראל אמיתי**, קרית גת – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יוסף אברהם הלוי בייטש**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ כפר סבא – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ אפרים פנחס הלוי בייטש, צפת; משפחת ר׳ שלמה ויגלר, לוד; משפחת ר׳ יצחק יונה מנדלזון, לוד.

• למשפחת ר׳ **שמעון בלומנברג**, מונסי, ניו יורק – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **שאול בן-שחר**, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ ישכר דב בן-שחר, כפר חב״ד; מרת בן-שחר, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **עודד ברוק**, ראשון לציון – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ אליעזר ברוק, ראשון לציון; משפחת ר׳ מאיר פרידמן, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **יצחק ברנסון**, נהריה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **ישי ברקו**, פתח תקוה – להולדת הבת **דבורה לאה**; ולזקניהם משפחת ברקו, כרמיאל; משפחת אליעזר, פתח תקוה.

• למשפחת ר׳ **אהרן גבירץ**, מיאמי, פלורידה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **דורון גולדברגר**, טורונטו, קנדה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **שמואל גופין**, סידני, אוסטרליה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **פנחס גניביץ**, מונטריאול, קנדה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יהודה גרין**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יוסף העכט**, טוראנס, קליפורניה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **מאיר הרצל**, ירושלים – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ יוסף הרצל, כפר חב״ד; משפחת ר׳ פנחס לייבוש הרצל, משפיע בירושלים; משפחת ר׳ בנימין נחום זילברשטרום, ירושלים; משפחת מרדכי אהרן זילברשטרום, ירושלים; משפחת ר׳ בן-ציון שגלוב, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **אלימלך וייסברג**, מוסקבה, רוסיה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ חיים משה וייסברג, ירושלים; מרת דבורה מונדשיין (קווין), ירושלים; מרת טובה אלטהויז, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **בועז זכאי**, רחובות – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ רחמים זכאי, פתח תקוה; משפחת ר׳ דוד סעדון, רחובות.

• למשפחת ר׳ **אברהם חקוף**, ברוקלין, ניו יורק – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **אפרים טסלר**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **ישראל הכהן כהן**, בני ברק – להולדת הבת **שרה**; ולזקניהם משפחת ר׳ יהודה הכהן כהן, לוד; משפחת ר׳ שמעון אסבן, לוד.

• למשפחת ר׳ **שחר הכהן כהן**, רחובות – להולדת הבת **אליה**; ולזקניהם משפחת ר׳ הרצל הכהן כהן, בית אלעזרי; משפחת ר׳ שמואל גולדנברג, אחוזת ברק.

• למשפחת ר׳ **יוני הכהן כץ**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **מנחם לביא**, ראשון לציון – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ ניסים חלפה, בני ברק; משפחת ר׳ אברהם צ׳יקו, ראשון לציון.

• למשפחת ר׳ **יהונתן לובין**, שיקגו, אילינוי – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יוסף יצחק ליסון**, ראשון לציון – להולדת הבת **בינה ליבא**; ולזקניהם משפחת ר׳ יום טוב ליסון, מונטריאול, קנדה; משפחת ר׳ אברהם ליסון, כפר חב״ד; מרת גיטא צייטלין, מונטריאול, קנדה; משפחת מאי, חולון.

• למשפחת ר׳ **יחזקאל ליפשיץ**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ קטמנדו, נפאל – להולדת הבת **רבקה**; ולזקניהם מרת אסתר ליפשיץ, חיפה; משפחת ר׳ מנחם פליישמן, רחובות.

• למשפחת ר׳ **מנחם מענדל מארק**, חשמונאים – להולדת הבת **הדסה חיה שרה**; ולזקניהם משפחת ר׳ שלמה מאיר מארק, כפר חב״ד; מרת העני קרניאל, כפר חב״ד; משפחת ר׳ אברהם אבא גרינספאן, חשמונאים.

• למשפחת ר׳ **רונן מדר**, כפר חב״ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ ישראל יוסף מדר, כפר חב״ד; משפחת ר׳ עובדיה מיפעי, ברקת.

• למשפחת ר׳ **מנחם מענדל מיידנצ׳יק**, הרצליה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ צבי הירש מיידנצ׳יק, כפר חב״ד; משפחת ר׳ אפרים קורח, מיתר.

• למשפחת ר׳ **משה מישולובין**, צפת – להולדת הבת **שטערנא שרה**; ולזקניהם משפחת ר׳ מיכאל מישולובין, משפיע נחלת הר חב״ד; משפחת ר׳ יוסף יצחק לבקיבקר, מנהל ת״ת ׳אור מנחם׳ צפת; מרת חיה חנטשע לבקיבקר, טירת הכרמל.

• למשפחת ר׳ **שרגא מן**, מיאמי ביטש, פלורידה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **ברוך מרגליות**, לוד – להולדת הבת **שטערנא**; ולזקניהם משפחת ר׳ נחום מרגליות, ירושלים; משפחת ר׳ יצחק יונה מנדלזון, לוד.

• למשפחת ר׳ **אברהם סבג**, משלוחי כ״ק אד״ש מה״מ עתלית – להולדת הבת **מושקא**; ולזקניהם משפחת ר׳ שמעון סבג, יבנה; משפחת ר׳ מרדכי שישה, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **אדי סוקאל**, מונטריאול, קנדה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **נחמן עקשטיין**, ביתר עילית – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **חננאל פיזם**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ שדרות – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת הרב יגאל פיזם, ר״י ורב קהילת חב״ד קרית שמואל; משפחת ר׳ יוסף ברוק, קראון הייטס; מרת חנה ברוק, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **דובער מתתיהו פרבר**, משפיע בישיבת חב״ד קרית שמואל – להולדת הבת **דבורה לאה**; ולזקניהם משפחת ר׳ הירש לייב פרבר, שליח כ״ק אד״ש מה״מ גילה, ירושלים; משפחת הרב שלום דובער הלוי וולפא, יו״ר המטה להצלת העם והארץ ורב ביהכנ״ס קרית גת; משפחת ר׳ יצחק זאב הלוי וולפא, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **שלום דובער פרוינדליך**, קראון הייטס – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יוסף חיים פרידמן**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ קרית משה, ירושלים – להולדת הבת **נחמה נהורה**; ולזקניהם משפחת פרידמן, חיפה; משפחת מילגרום, ירושלים; משפחת ועקנין, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **יוסף יצחק הכהן פרידמן**, אשדוד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ אלתר אליהו הכהן פרידמן, צפת; משפחת ר׳ שניאור זלמן גודמן,

שליח כ״ק אד״ש מה״מ אשדוד; מרת נחמה ציפא גודמן, שיקגו, אילינוי; מרת זיסל קליין, קראון הייטס.

• למשפחת ר׳ **אפרים קפלן**, יבנה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ טוביה קפלן, ירושלים; משפחת ר׳ יוסף יצחק הכהן לרר, שליח כ״ק אד״ש מה״מ יבנה; משפחת ר׳ יעקב הכהן לרר, בני ברק; משפחת ר׳ יוסף אריה ניימן, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **יחזקאל רודאל**, אינבררי, פלורידה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יעקב רוזנברג**, מונסי, ניו יורק – להולדת הבת **פערל דבורה**; ולזקניהם משפחת ר׳ יחיאל מיכל רוזנברג, מונסי, ניו יורק; משפחת ר׳ שרגא רייס, עמנואל.

• למשפחת ר׳ **מרדכי רוזנפלד**, כפר חב״ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ משה רוזנפלד, ירושלים; משפחת ר׳ גרשון קוק, כפר חב״ד; מרת פרלה קוק, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **שאול רזגון**, רמת הגולן – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ יוסף קורנט, שליח כ״ק אד״ש מה״מ פרדס חנה; מרת אסתר קורנט, פרדס חנה; משפחת ר׳ צבי משי זהב, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **יוסף שאול**, אורלנדו, פלורידה – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **יהודה שטרן**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ יוהנסבורג, דרום אפריקה – להולדת הבת **חנה מושקא**; ולזקניהם משפחת ר׳ ישעיה שטרן, בית שמש; משפחת הרב אברהם ויגלר, יוהנסבורג, דרום אפריקה.

• למשפחת ר׳ **מנחם שכטר**, שיקגו, אילינוי – להולדת הבת.

• למשפחת ר׳ **דוד שץ**, כפר חב״ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת שץ, ירושלים; משפחת ר׳ אהרן הכהן כהן, כפר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **בן-ציון ששון**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר׳ חיים ששון, ביתר עילית; משפחת ר׳ יעקב קונסיפולסקי, סידני, אוסטרליה.

הגיעו למצוות

• למשפחת **אמויאל**, רחובות – להגיע הבן התי׳ **אליהו** למצוות.

• למשפחת ר׳ **עוזר ברין**, רחובות – להגיע הבן התי׳ **אהרן הלל** למצוות.

• למשפחת **גולדברג**, לונדון, אנגליה – להגיע הבן התי׳ **מנחם** למצוות.

• למשפחת ר׳ **מנחם הלפרין**, ירושלים – להגיע הבן התי׳ **אברהם** למצוות; ולזקניהם מרת זהבה הלפרין, ירושלים; משפחת ר׳ משה ויינברג, ירושלים.

• למשפחת **ישראל**, סידני, אוסטרליה – להגיע הבן התי׳ **עזרא** למצוות.

• למשפחת **מושקוביץ**, שיקגו, אילינוי – להגיע הבן התי׳ **מרדכי** למצוות.

• למשפחת ר׳ **יחזקאל עידה**, נחלת הר חב״ד – להגיע הבן התי׳ **שמואל אלחנן** למצוות; ולזקניהם מרת צביה סעדון, נחלת הר חב״ד.

• למשפחת ר׳ **יוסף קורסיה**, ירושלים – להגיע הבן התי׳ **חניאל אלעד** למצוות.

• למשפחת ר׳ **אברהם יצחק רייכמן**, עמנואל – להגיע הבן התי׳ **משה** למצוות; ולזקניהם מרת רבקה רייכמן, בני ברק; משפחת ר׳ יהודה רובין, שליח כ״ק אד״ש מה״מ אלון מורה.

• למשפחת ר׳ **יוסף מאיר הלוי שטרסברג**, כפר חב״ד – להגיע הבן התי׳ **לייב הלוי** למצוות; ולזקניהם משפחת ר׳ יעקב יהודה הלוי שטרסברג, ירושלים.

באו בקשרי שידוכין

• למשפחת ר׳ **יונה אבצן**, מנהל ועד שיחות באנגלית, קראון הייטס – לבוא הבן התי׳ **לוי יצחק** בקשרי שידוכין עב״ג **דבורה לאה** למשפחת ר׳ **מנחם מענדל ליברוב**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ יוהנסבורג, דרום אפריקה.

• למשפחת **אברמצ׳ייב**, אור יהודה – לבוא הבן התי׳ **אליהו** בקשרי שידוכין עב״ג **חיה מושקא** למשפחת ר׳ **יוסף ארבוב**, מנהל ישיבת חב״ד גבעת אולגה, נחלת הר חב״ד.

• למשפחת **אהרוני**, צפת – לבוא הבן התי׳ **חגי** בקשרי שידוכין עב״ג **בת שבע ענת** למשפחת **פרץ**, צפת.

• למשפחת **אלקוצר**, רחובות – לבוא הבן התי׳ **מרדכי** בקשרי שידוכין עב״ג **דגנית** למשפחת **פרידלר**, הוד השרון.

• למשפחת ר׳ **שמואל בוקובזה**, נתניה – לבוא הבן התי׳ **יונתן יהודה** בקשרי שידוכין עב״ג **חיה מושקא** למשפחת ר׳ **מסעוד בן-שושן**, פריז, צרפת.

• למשפחת ר׳ **מנחם מענדל בלוי**, ירושלים – לבוא הבן התי׳ **חיים זאב** בקשרי שידוכין עב״ג **בלה** למשפחת ר׳ **יוסף יצחק יוזביץ**, נחלת הר חב״ד; ולזקניהם משפחת ר׳ יוסף בלוי, נחלת הר חב״ד; משפחת ר׳ יהושע יוזביץ, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **יצחק ברנדלר**, כפר חב״ד – לבוא הבן התי׳ **בן-ציון יעקב יוסף** בקשרי שידוכין עב״ג **חיה מושקא** למשפחת ר׳ **ישראל גליס**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ דימונה; ולזקניהם משפחת ר׳ משה ברנדלר, צפריה; מרת כהנא, כפר חב״ד; משפחת ר׳ אברהם יוסף גליס, בני ברק; מרת העני קרניאל, כפר חב״ד.

• למשפחת **ג׳רטל**, מוקיון, ויסקונסין – לבוא הבן התי׳ **אלכס** בקשרי שידוכין עב״ג **מגי** למשפחת **דואק**, לוס אנג׳לס, קליפורניה.

• למשפחת **גולדברג**, יער, צרפת – לבוא הבן התי׳ **שמואל** בקשרי שידוכין עב״ג **מלכה** למשפחת ר׳ **חיים מלול**, קרטיל, צרפת.

• למשפחת ר׳ **פנחס דדון**, נחלת הר חב״ד – לבוא הבן התי׳ **אשר** בקשרי שידוכין עב״ג **רבקה** למשפחת ר׳ **אהרן בורוכוב**, חולון.

• למשפחת ר׳ **שמואל דרוקמן**, קרית ים – לבוא הבן התי׳ **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב״ג **חנה לאה** למשפחת ר׳ **אלתר אביגדור דוד טסלר**, חיפה.

• למשפחת ר׳ **יצחק יהודה הולצמן**, כפר חב״ד – לבוא הבן התי׳ **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב״ג **מרים** למשפחת ר׳ **נחום לוריא**, כפר חב״ד; ולזקניהם מרת מינה ריבקין, כפר חב״ד; מרת גיטל לוריא, מונטריאול, קנדה.

• למשפחת **הלמן**, קראון הייטס – לבוא הבן התי׳ **אבשלום** בקשרי שידוכין עב״ג **חיה** למשפחת **קמינצקי**, קראון הייטס.

• למשפחת ר׳ **אברהם זינו**, צרפת – לבוא הבן התי׳ **שמואל** בקשרי שידוכין עב״ג **נחמה דינה מרים** למשפחת ר׳ **מאיר יוסף מויאל**, ירושלים.

• למשפחת ר׳ **נמרוד חפץ**, כפר חב״ד – לבוא הבן התי׳ **מנחם מענדל** בקשרי שידוכין עב״ג **חגית** למשפחת ר׳ **ירון דותן**, ירושלים.

• למשפחת **כהן**, מנצ׳סטר, אנגליה – לבוא הבן התי׳ **מקסים הכהן** בקשרי שידוכין עב״ג **חנה** למשפחת **רוז**, מנצ׳סטר, אנגליה.

• למשפחת ר׳ **דני מרדכי הלוי לוי**, מנהל ב״ס חב״ד נצרת עילית – לבוא הבן התי׳ **מנחם מענדל הלוי** בקשרי שידוכין עב״ג **שושנה** למשפחת הרב **אליהו אסולין**, רב שכונה בחדרה; ולזקניהם משפחת הרב שמעון אליטוב, חבר מועצת הרבנות הראשית ור״י ״עוז מאיר״ ירושלים.

• למשפחת **מילר**, פיטסבורג, פנסלבניה – לבוא הבן התי׳ **יהודה** בקשרי שידוכין עב״ג **רבקה** למשפחת **נעמי**, פיטסבורג, פנסילבניה.

• למשפחת ר׳ **דוד עזרא**, בני ברק – לבוא הבן התי׳ **אברהם מנחם** בקשרי שידוכין עב״ג **שיינא חיה מושקא** למשפחת ר׳ **צבי יוסף רטובסקי**, צפת.

• למשפחת ר׳ **נתן קטשלה**, ריו דה ז׳נירו, ברזיל – לבוא הבן התי׳ **ישראל** בקשרי שידוכין עב״ג **חנה אסתר** למשפחת ר׳ **דוד מרדכי פלדמן**, פילדלפיה.

• למשפחת ר׳ **אבשלום קיל**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ ורב הישוב גן-נר – לבוא הבן התי׳ **ישראל דב** בקשרי שידוכין עב״ג **רחל** למשפחת ר׳ **יאיר כלב**, כפר חב״ד; ולזקניהם משפחת ר׳ שמעון קיל, ניר-גלים; משפחת ר׳ יצחק ידגר, שליח כ״ק אד״ש מה״מ ומנכ״ל ב״ס חב״ד אביטל, תענך.

הקימו בית בישראל - בית חב״ד

• למשפחת **הרשקופ**, קראון הייטס – לנישואי הבן התי׳ **מענדל** עב״ג **חנה** למשפחת **בורנשטיין**, קראון הייטס.

• למשפחת **יארמוש**, מונטריאול, קנדה – לנישואי הבן התי׳ **מענדל** עב״ג **אסתר** למשפחת **רפפורט**, צירידְ, שוויץ.

• למשפחת ר׳ **יוסף יצחק לוין**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ פאלו אלטו – לנישואי הבן התי׳ **מנחם מענדל** עב״ג **רחל** למשפחת ר׳ **משה חיים לוין**, שליח כ״ק אד״ש מה״מ קנסינגטון, ברוקלין.

• למשפחת **סוקובצקי**, מלבורן, אוסטרליה – לנישואי הבן התי׳ **מאיר** עב״ג **חוה** למשפחת **היין**, מוריסטון.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com

ב"ה

במחנה

צבאות השם

ערש"ק **פרשת תזריע מצורע**
ל' ניסן, אדר"ח אייר ה'תשס"ט
שנת הקהל

190

העלון
לילדי אנ"ש

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

חיים עם הזמן

טְרִיקַת דֶּלֶת הָיְתָה הַסִּימָן הַיָּחִיד לַפְּרֵדָה מֵהַבַּיִת. הַדַּיָּרִים הָעוֹזְבִים לֹא נָשְׁקוּ לַמְּזוּזָה בְּצֵאתָם, וּמִבְּלִי לְלַוּוֹת אֶת הַבַּיִת בְּמַבָּט אַחֲרוֹן, עָלוּ עַל הָעֲגָלָה שֶׁהִמְתִּינָה לָהֶם, וְנָסְעוּ.

דְּמָמָה מֻחְלֶטֶת הִשְׁתַּלְּטָה עַל הַבַּיִת הַנָּטוּשׁ, שֶׁהָיָה רֵיק מִיּוֹשְׁבָיו, אַךְ לֹא לְגַמְרֵי. אֶחָד מֵהֶם נוֹתַר לְבַדּוֹ, וְהַשֶּׁקֶט הַמַּפְחִיד שֶׁשָּׂרַר, גָּרַם לוֹ לְהִתְכַּוֵּץ עוֹד יוֹתֵר בִּמְקוֹמוֹ. מְקוֹם הַמִּסְתּוֹר שֶׁלּוֹ הָיָה מֻשְׁלָם, אַךְ הַחֲשָׁשׁ עֲדַיִן נִקֵּר בְּלִבּוֹ. הַרְבֵּה דְּבָרִים הוּא שָׁמַע עַל הַפּוֹלְשִׁים שֶׁעֲתִידִים לְהִכָּנֵס לַבַּיִת הַזֶּה, דְּבָרִים לֹא טוֹבִים, וְהוּא לֹא רָצָה לִפֹּל לִידֵיהֶם כִּפְרִי בָּשֵׁל.

• • •

הַדֶּלֶת נִפְתְּחָה. אֲנָשִׁים חֲדָשִׁים נִכְנְסוּ אֶל הַבַּיִת. מִמְּקוֹם מִסְתּוֹרוֹ, הָיָה יָכֹל לִשְׁמֹעַ אֶת צַעֲדֵיהֶם הַמִּתְקָרְבִים. דַּקּוֹת אֲרֻכּוֹת שֶׁל חֶרְדַת מָוֶת עָבְרוּ עָלָיו, עַד שֶׁהֵבִין שֶׁאִישׁ אֵינוֹ מְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ כְּלָל.

שָׁנָה עָבְרָה. הוּא כְּבָר הִכִּיר הֵיטֵב אֶת הַדַּיָּרִים הַחֲדָשִׁים, וְהִתְחָרֵט שֶׁלֹּא הִכִּיר אוֹתָם קֹדֶם. הֵם הָיוּ אֲנָשִׁים חֲבִיבִים, רְגוּעִים, טוֹבֵי לֵב וּמְלֵאֵי שִׂמְחַת חַיִּים. הֵם לֹא צָעֲקוּ זֶה עַל זֶה כְּמוֹ הַדַּיָּרִים הַקּוֹדְמִים, הֵם גַּם לֹא הָיוּ קַמְצָנִים כְּמוֹ הַקּוֹדְמִים, לְהֶפֶךְ, בֵּיתָם הָיָה פָּתוּחַ לְכָל אוֹרֵחַ, וְאוֹר מְיֻחָד קָרַן בַּבַּיִת.

שָׁנָה נוֹסֶפֶת עָבְרָה. הַדַּיָּרִים הַחֲדָשִׁים עוֹד לֹא גִּלּוּ אוֹתוֹ.

לִפְעָמִים הָיָה צוֹעֵק בְּמַר לִבּוֹ: "אֲנִי כָּאן, בְּתוֹךְ הַקִּיר, מַדּוּעַ אֵינְכֶם רוֹאִים?" אַךְ אֶת זַעֲקוֹתָיו הָאִלְּמוֹת לֹא נִתָּן הָיָה לִשְׁמֹעַ.

הַרְבֵּה מֵהַשְּׁכֵנִים גִּלּוּ כְּבָר אוֹצָרוֹת שֶׁהָיוּ טְמוּנִים בְּתוֹךְ קִירוֹת הַבָּתִּים. זֶה הִתְחִיל בְּצָרַעַת שֶׁפָּרְחָה עַל הַקִּירוֹת, עַל פִּי צִוּוּי הַכֹּהֵן הָיָה צֹרֶךְ לְהוֹצִיא אֶת הָאֲבָנִים הַנְּגוּעוֹת מֵהַקִּיר, וְהַסִּיּוּם הָיָה שָׂמֵחַ בִּמְיֻחָד: אוֹצָרוֹת יְקָרִים שֶׁהִטְמִינוּ הָאֱמוֹרִיִּים בְּקִירוֹת בָּתֵּיהֶם, נֶחְשְׂפוּ.

אַךְ בַּבַּיִת הַזֶּה לֹא הוֹפִיעָה צָרַעַת, וְהָאוֹצָר שֶׁהִסְתַּתֵּר שָׁנִים אֲרֻכּוֹת בְּקִירוֹת הַבַּיִת, לֹא הִתְגַּלָּה. הוּא עֲדַיִן מַמְתִּין שֶׁמִּישֶׁהוּ יְגַלֶּה אוֹתוֹ וְיַעֲשֶׂה בּוֹ שִׁמּוּשׁ רָאוּי. זֶהוּ הָאוֹצָר הַגָּדוֹל וְהַיָּקָר בְּיוֹתֵר מִבֵּין כָּל הָאוֹצָרוֹת שֶׁנֶּחְשְׂפוּ. לֹא, אַל תֵּלְכוּ לְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ בְּקִירוֹת בָּתִּים עַתִּיקִים. חַפְשׂוּ אוֹתוֹ אֶצְלְכֶם, בְּתוֹךְ אוֹצַר הַמִּלִּים.

הָאֱמוֹרִיִּים, מִלְּשׁוֹן אֲמִירָה וְדִבּוּר, הִטְמִינוּ אוֹצָרוֹת רַבִּים בְּתוֹךְ שְׁלַל הָאֲמִירוֹת. יֶשְׁנָן אֲמִירוֹת לֹא חִיּוּבִיּוֹת, כְּמוֹ לָשׁוֹן הָרָע, וְדִבּוּרִים לֹא יָפִים, שֶׁגָּרְמוּ בֶּעָבָר לְנֶגַע צָרַעַת. אַךְ יֵשׁ גַּם אֲמִירוֹת חִיּוּבִיּוֹת שֶׁמּוֹסִיפוֹת אוֹר בָּעוֹלָם. עָלֵינוּ לַחְשֹׂף אֶת הָאוֹצָר הָעֲנָק הַטָּמוּן בְּתוֹךְ הָאֲמִירוֹת, לְדַבֵּר אַךְ וְרַק טוֹב עַל הַזּוּלַת, וּלְהַרְבּוֹת בְּדִבּוּרִים שֶׁל תּוֹרָה וּקְדֻשָּׁה, שֶׁיְּזָרְזוּ אֶת הִתְגַּלּוּת הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ לְעֵין כֹּל.

[ע"פ לקו"ש חל"ב ע' 97]

2 חודש של חיים בעד כל משפחה
שעת סיפור

4 בין ההרים
סיפור בהמשכים

9 הבמה שלנו
חיילים בהפסקה

לא סתם תאריך

>>> עמוד 6

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שעת סיפור

מאת: נחמה בר

חֹדֶשׁ שֶׁל חַיִּים בְּעַד כָּל מִשְׁפָּחָה

מִגָּשׁ לְרֶגֶל ב' אִיָּר, יוֹם הֻלֶּדֶת אַדְמו"ר הַמַּהַר"ש

בָּעֲיָרָה בְּצִ'ייקוֹב שֶׁבְּרוּסְיָה הַלְּבָנָה, חַיּוּ הַיְּהוּדִים בְּשַׁלְוָה וּבְנַחַת. יְהוּדֵי הָעֲיָרָה זָכוּ לִתְנָאִים טוֹבִים בְּמִיָּחָד, שֶׁקָּשֶׁה הָיָה לִמְצֹא בְּמָקוֹם אַחֵר. הָיָה זֶה תּוֹדוֹת לַגֶּרֶף (מוֹשֵׁל) שֶׁל הָעֲיָרָה. הַגֶּרֶף הָיָה טוֹב לֵב, מִתְחַשֵּׁב, וְהָכִי חָשׁוּב - אוֹהֵב יְהוּדִים.

יְהוּדִים רַבִּים נֶהֱנוּ מֵעֲבוֹדָה טוֹבָה בַּאֲחֻזָּתוֹ שֶׁל הַגֶּרֶף. עֲנְיֵי הָעֲיָרָה זָכוּ לְקַבֵּל פִּטּוּר מִמִּסִּים, וְרָאשֵׁי הַקְּהִלָּה - הָרַב, הַשּׁוֹחֵט, חַזָּנִים וּמְלַמְּדִים, קִבְּלוּ שְׂדוֹת מִרְעֶה לַפָּרוֹת וְלָעִזִּים - חִנָּם אֵין כֶּסֶף! תְּנָאִים טוֹבִים אֵלּוּ אִפְשְׁרוּ לַקְּהִלָּה הַיְּהוּדִית לְהִתְפַּתֵּחַ וּלְשַׂגְשֵׂג לְתִפְאֶרֶת.

אַךְ תְּקוּפָה יָפָה זוֹ, בָּהּ יָכְלוּ לִשְׁקֹד עַל הַתּוֹרָה לְלֹא דְּאָגוֹת, לֹא אָרְכָה זְמַן רָב.

הַגֶּרֶף הָיָה חָלוּשׁ וְחוֹלֶנִי כָּל יָמָיו, וְהָיָה נוֹסֵעַ רַבּוֹת אֶל רוֹפְאוֹ הַד"ר בֶּרְטֶנְסוֹן שֶׁהִתְגּוֹרֵר בְּוִיטֶבְסְק.

כְּשֶׁהָיָה הַגֶּרֶף צָעִיר, הִצְלִיחַ לַמְרוֹת חָלְשָׁתוֹ לְנַהֵל כָּרָאוּי אֶת הָאֲחֻזָּה. אַךְ אַט אַט הִזְקִין הַגֶּרֶף, וְעִם הַשָּׁנִים הָלַךְ וְהִדְרְדֵּר מַצָּבוֹ הַבְּרִיאוּתִי.

רָאָה הַגֶּרֶף כִּי לֹא יוּכַל עוֹד לְנַהֵל אֶת הָאֲחֻזָּה, וְהֶחְלִיט לְמַנּוֹת תַּחְתָּיו מְנַהֵל רָאשִׁי, שֶׁיְּפַקֵּחַ עַל הַנַּעֲשֶׂה בָּאַרְמוֹן וּבָעֲסָקִים.

הַמְּנַהֵל הָרָאשִׁי הָיָה שׁוֹנֵא יְהוּדִים מֻבְהָק, וְשָׂמַח עַל הַהִזְדַּמְּנוּת לְהָרַע לַיְּהוּדִים וּלְהַפֵּר אֶת שַׁלְוָתָם.

וְאִם לֹא דַּי בְּזֹאת, בְּדִיּוּק בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, הִתְמַנָּה בַּכְּנֵסִיָּה שֶׁבַּחֲצַר הָאַרְמוֹן כֹּמֶר חָדָשׁ, שֶׁהָיָה גַּם הוּא שׂוֹנֵא יִשְׂרָאֵל.

הַכֹּמֶר הִתְיַדֵּד עִם הַמְּנַהֵל וְעוֹדֵד אוֹתוֹ לְלֹא הֶרֶף לְפַטֵּר יְהוּדִים מֵעֲבוֹדָתָם וּלְהַתְחִיל לִגְבּוֹת מִסִּים מֵהָעֲנִיִּים.

יְהוּדֵי הָעֲיָרָה, שֶׁהִתְרַגְּלוּ לִתְנָאִים מְשֻׁפָּרִים, הֵחֵלּוּ לְסִבֹּל מְאוֹד. רַבִּים אִבְּדוּ אֶת פַּרְנָסָתָם וְהָעֲנִיִּים הִתְקַשּׁוּ לְשַׁלֵּם אֶת הַמִּסִּים.

איור: לאה

רַב יְהוּדֵי הָעֲיָרָה הָיוּ חֲסִידֵי הָרַבִּי הַמַּהַר"ש. הַחֲסִידִים הָיוּ נוֹסְעִים רַבּוֹת לְלִיוּבַאוִויטְשׁ לְהִסְתּוֹפֵף בְּצִלּוֹ שֶׁל הָרַבִּי בְּשַׁבָּתוֹת אוֹ בְּחַגִּים, אָז הָיוּ מִתְעַנְּגִים עַל תּוֹרַת הָרַבִּי וּמַרְגִּישִׁים הִתְעַלּוּת רוּחָנִית.

כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לִיחִידוּת, הָיוּ מְבַקְּשִׁים בְּרָכָה עַל הַמִּצְטָרֵךְ לָהֶם בְּגַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחָנִיּוּת. אַךְ בִּזְמַן מְיֻחָד זֶה, הִתְבַּיְּשׁוּ הַחֲסִידִים לְסַפֵּר לָרַבִּי עַל קְשָׁיֵי הַפַּרְנָסָה וְעַל הַשּׁוֹנְאִים הַמְמָרְרִים אֶת חַיֵּיהֶם.

כָּךְ נִמְשַׁךְ הַדָּבָר כִּשְׁנָתַיִם יָמִים.

לִקְרַאת חַג הַשָּׁבוּעוֹת תר"מ, נָסַע ר' שְׁמוּאֵל אַיְיזִיקְס אֶל הָרַבִּי. לְר' שְׁמוּאֵל הָיָה תַּפְקִיד חָשׁוּב בַּאֲחֻזָּתוֹ שֶׁל הַגֶּרֶף. הוּא הָיָה עָשִׁיר גָּדוֹל וְאִישׁ מְכֻבָּד, אַךְ יַחַד עִם זֶה הָיָה קוֹבֵעַ עִתִּים לַתּוֹרָה וּמְפַזֵּר צְדָקָה לָרֹב.

כְּשֶׁנִּכְנַס ר' שְׁמוּאֵל אֶל הָרַבִּי, בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ הָרַבִּי לְסַפֵּר עַל פַּרְנָסָתָם שֶׁל יְהוּדֵי הָעֲיָרָה.

ר׳ שְׁמוּאֵל לֹא הִסְתִּיר דָּבָר. הוּא סִפֵּר עַל מַחֲלָתוֹ שֶׁל הַגְּרָף, עַל הַמְּנַהֵל הֶחָדָשׁ, עַל הַכֶּמֶר הָאַכְזָר וְעַל הַקְּשָׁיִ הָרַב שֶׁל הַיְּהוּדִים.

הַשִּׁיב הָרַבִּי: ״יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁמְּצָבוֹ שֶׁל הַגְּרָף אֲנוּשׁ. ד״ר בֶּרְטְנְסוֹן סִפֵּר לִי עַל כָּךְ. אַךְ מַדּוּעַ לֹא סִפַּרְתָּ עַד עַתָּה עַל הַשִּׁנּוּי לְרָעָה בַּיַּחַס אֶל הַיְּהוּדִים וְעַל הַקְּשָׁיִים בַּפַּרְנָסָה?״

הֶחָסִיד שָׁתַק בְּמְבוּכָה וְהָרַבִּי הִמְשִׁיךְ: ״חָזוֹר לְבֵיתְךָ וּבַפַּעַם הַבָּאָה שֶׁתִּפְגֹּשׁ אֶת הַגְּרָף, תִּמְסֹר לוֹ בְּשְׁמִי, שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ עַל מַצָּבוֹ הָאָנוּשׁ, וַאֲנִי מַבְטִיחַ לוֹ, שֶׁאִם הוּא יְסַיֵּעַ לִיהוּדֵי הָעֲיָרָה בְּצִ׳ייקוֹב וְלִיהוּדֵי הָעֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת, הוּא יִזְכֶּה לְחֹדֶשׁ שֶׁל חַיִּים וּבְרִיאוּת בְּעַד כָּל מִשְׁפָּחָה יְהוּדִית שֶׁיְּסַיֵּעַ לָהּ״.

ר׳ שְׁמוּאֵל נִדְהַם מֵהַבְטָחָתוֹ הַמְּפֹרֶשֶׁת שֶׁל הָרַבִּי וְחָזַר הַבַּיְתָה מְעוֹדָּד. הוּא הָיָה סָמוּךְ וּבָטוּחַ שֶׁהַגְּרָף יַעֲנֶה לָעִסְקָה הַמִּשְׁתַּלֶּמֶת...

מֵהֵר הֶחָסִיד לַחֲצַר הָאַרְמוֹן. אַךְ אִי אֶפְשָׁר הָיָה לִרְאוֹת אֶת הַגְּרָף, כֵּיוָן שֶׁמַּחֲלָתוֹ הַקָּשָׁה לֹא אִפְשְׁרָה לוֹ לָקוּם מִמְּקוֹמוֹ וְהוּא הָיָה כָּלוּא בְּחַדְרוֹ, לְשֵׁם לֹא אִפְשֵׁר לוֹ מְנַהֵל הָאֲחֻזָּה הָאַכְזָר לָגֶשֶׁת.

ר׳ שְׁמוּאֵל לֹא הִתְיָאֵשׁ, וְהִמְשִׁיךְ לָבוֹא לַחֲצַר הָאַרְמוֹן יוֹם אַחַר יוֹם, בְּתִקְוָה שֶׁאוּלַי יִקְרֶה הַנֵּס וְהַגְּרָף יֵצֵא לָפוּשׁ בָּחֲצֵר, כָּךְ יוּכַל לִרְאוֹתוֹ וּלְשׂוֹחֵחַ עִמּוֹ.

יוֹם בָּהִיר אֶחָד, הוֹרָה הָרוֹפֵא לָקַחַת אֶת הַגְּרָף לְטִיּוּל קָצָר בַּיַּעַר הַסָּמוּךְ לָאַרְמוֹן, כְּדֵי לִשְׁאֹף קְצָת אֲוִיר צַח.

כְּשֶׁהוֹצִיאוּ אֶת הַגְּרָף אֶל הַמֶּרְכָּבָה, הִבִּיט בּוֹ ר׳ שְׁמוּאֵל. פָּנָיו הָיוּ כְּחוּשׁוֹת וְגוּפוֹ רָזֶה וְחָלוּשׁ כְּעָלֶה נִדָּף.

הַגְּרָף הִבְחִין בְּר׳ שְׁמוּאֵל יְדִידוֹ, וְצִוָּה לְהַעֲלוֹתוֹ לַמֶּרְכָּבָה.

כָּאן, הִזְדַּמְּנָה לְיָדוֹ הָאֶפְשָׁרוּת לִמְסֹר אֶת דְּבָרָיו שֶׁל הָרַבִּי. ר׳ שְׁמוּאֵל סִפֵּר בְּהִתְלַהֲבוּת רַבָּה עַל הַבְטָחָתוֹ הַמְּפִלְאָה שֶׁל הָרַבִּי, תּוֹךְ שֶׁהוּא מְפָרֵט עַל מַעֲלוֹתָיו הַנִּשְׂגָּבוֹת שֶׁל הַצַּדִּיק וְעַל הַנִּסִּים הָרַבִּים שֶׁכְּבָר חוֹלֵל.

פָּנָיו שֶׁל הַגְּרָף קִבְּלוּ לְפֶתַע צֶבַע חַי וְגוֹוְ הִתְיַשֵּׁר קִמְעָה, מֵעֵצֶם הַמַּחְשָׁבָה הַמְּעוֹדֶדֶת שֶׁאוּלַי יִזְכֶּה לְהַחְלִים מִמַּחֲלָתוֹ הָאֲנוּשָׁה.

מִבְּלִי לְהָנִיד עֵפְעַף וּבְלִי לְהִסְתַּפֵּק אֲפִלּוּ לִשְׁנִיָּה, צִוָּה הַגְּרָף לְר׳ שְׁמוּאֵל לְאַרְגֵּן מִיָּד רְשִׁימָה שֶׁל כָּל יְהוּדֵי הָעֲיָרָה, שֶׁיְּכוֹלִים לְהִתְפָּרְנֵס מֵהָאֲחֻזָּה, וְכֵן שֶׁיִּסַּע בְּעַצְמוֹ אוֹ יִשְׁלַח שָׁלִיחַ אֶל כָּל הָעֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת לַגְּרָף, וְיוֹסִיף לָרְשִׁימָה אֶת הַיְּהוּדִים שֶׁיְּכוֹלִים לְהִתְפָּרְנֵס שָׁם עַל יָדוֹ. כַּמּוּבָן... שֶׁאִישׁ לֹא יֵדַע עַל כָּךְ!

וּמַה שֶּׁיּוֹתֵר יְהוּדִים, יוֹתֵר טוֹב... יוֹתֵר חֲדָשֵׁי חַיִּים!

בְּתוֹךְ יָמִים אֲחָדִים הָיְתָה הָרְשִׁימָה מוּכָנָה. רְשִׁימָה בַּת יוֹתֵר מִמֵּאָה וְשִׁשִּׁים מִשְׁפָּחוֹת מֵהָעֲיָרָה, וְכֵן עוֹד כַּמָּה עֶשְׂרוֹת מִשְׁפָּחוֹת מֵהָעֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת, שֶׁכֻּלָּם יֵהָנוּ מִפַּרְנָסָה בְּהַרְחָבָה!

מִיָּד כְּשֶׁהֵחֵל הַגְּרָף לְקַיֵּם אֶת חֶלְקוֹ בָּעִסְקָה, הִשְׁתַּפֵּר מַצָּבוֹ הַבְּרִיאוּתִי בְּקֶצֶב מְסַחְרֵר וּלְהַפְתָּעַת כֻּלָּם חָזַר הַגְּרָף לְאֵיתָנוֹ וְהָיָה לְבָרִיא כְּאֶחָד הָאָדָם!

הַגְּרָף הִכִּיר תּוֹדָה לְר׳ שְׁמוּאֵל וְהֶעֱלָה אֶת מַעֲמָדוֹ בָּאֲחֻזָּה, וּבְכָל שָׁנָה, כְּאוֹת תּוֹדָה לָרַבִּי, הָיָה שׁוֹלֵחַ עִם ר׳ שְׁמוּאֵל לוּלָב וַהֲדַסִּים מִגִּנַּת הָאַרְמוֹן כְּמַתָּנָה לָרַבִּי.

אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנוֹת בְּרִיאוּת וְעֹשֶׁר חָלְפוּ בַּטּוֹב וּבַנְּעִימִים. וּבְאוֹתָם הַשָּׁנִים, לֹא יָדַע הַגְּרָף מַחֲלָה מַהִי.

יוֹם אֶחָד, הִרְגִּישׁ הַגְּרָף חֻלְשָׁה גְּדוֹלָה וְהִתְדַּרְדְּרוּת פִּתְאוֹמִית בִּבְרִיאוּתוֹ.

מִהֵר הַגְּרָף וְזִמֵּן אֶת ר׳ שְׁמוּאֵל. ״סַע מִיָּד לְלִיוּבַאוִוויטְשׁ. אֱמֹר לָרַבִּי שֶׁאֲנִי מַרְגִּישׁ חֻלְשָׁה גְּדוֹלָה, וּלְפִי הַחֶשְׁבּוֹן שֶׁלִּי מַגִּיעַ לִי עוֹד שָׁנָה וְשִׁבְעָה חֳדָשִׁים לְחָיוֹת. הָרַבִּי צָרִיךְ לְקַיֵּם אֶת הַבְטָחָתוֹ!״.

הָיָה זֶה לְאַחַר הִסְתַּלְּקוּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי. מֵהֵר ר׳ שְׁמוּאֵל אֶל ה״אֹהֶל״ שֶׁל הָרַבִּי וְהִתְפַּלֵּל בַּעֲדוֹ.

כַּמּוּבָן, הָרַבִּי לֹא נִשְׁאַר בַּעַל חוֹב, וְהַגְּרָף קִבֵּל עוֹד חֳדָשֵׁי חַיִּים בְּמַתָּנָה, בְּדִיּוּק כְּהַבְטָחַת הָרַבִּי.

פסק הדין הראשון של רבני חב״ד כי הרבי שליט״א הוא מלך המשיח, נחתם ביום א׳ אייר תשנ״א. החסידים ר׳ דוד נחשון ור׳ אבי טאוב נשלחו לציוני רבותינו נשיאנו ברוסיה, על מנת להקריא שם את פסק הדין. **בשיחה** מיוחדת דיבר הרבי מלך המשיח על כך שפסקי הדינים של הרבנים בעניני משיח פועלים את פעולתם בעולם בכוחה של התורה ומזרזים את הגאולה. **אדמו״ר** המהר״ש, רבי שמואל, בן הזקונים של אדמו״ר ה״צמח צדק״ נולד בעיירה ליובאוויטש בב׳ אייר שנת תקצ״ד. **באותו** יום בדיוק, אחרי מאה ושמונה שנים, ביום ב׳ אייר שנת תש״ב, החלה כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח צדקנו, וזאת לאחר הכרזתו של אדמו״ר הריי״צ בשמחת תורה תש״ב על כתיבת ספר התורה. **סיום** כתיבת הספר תורה התרחש בי׳ שבט תש״ל בנוכחות הרבי שליט״א.

מאת: יעל שניאורסאהן

קשרים

פרק ל"ד

בין ההרים

תקציר:
אחרי מנוחה ארוכה בבית חב"ד, אופיר וחבריו מתכוננים ליציאה למסע בין ההרים בסביבות ושיש.

מזג האויר באותו בוקר היה צח ובהיר. רכסי ההרים נגלו במלוא יופים והדרם, כאילו מזמינים את המטיילים לצאת למסע בין שביליהם.

אופיר וחבריו עמדו למרגלות ההר. על גבם תרמיל עמוס באוכל ובציוד מקצועי לטיפוס.

"ואו... איזה נוף מדהים." הביע גיל את התפעלותו.

"הר הכרמל יפה לא פחות." השיב לו מאור בעוקצנות.

"אז מה אתה עושה כאן? לך לטייל בכרמל." לא נשאר גיל חייב.

"בכרמל טיילתי כבר מספיק." התנצח מאור.

"חבר'ה, תפסיקו כבר לריב כמו ילדים קטנים." אופיר, כדרכו, גילה קוצר רוח לחילופי המילים המקנטרות. "בואו נתחיל לזוז. אלא אם כן אתם מעוניינים להמשיך בוויכוח ואז אעזוב אתכם כאן ואתחיל את המסע לבדי."

"מה פתאום? אנחנו איתך!" נכנעו חבריו. בכל הקשור לטיולים, למסעות ולטיפוסי הרים, היה אופיר המוביל שבחבורה. חוש ההתמצאות המופלא שלו, הידע הרב שעמל לצבור לגבי הסביבה אותה עמדו כעת לתור, והצטיינותו בספורט ובטיפוס, הקנו לו מעמד של כבוד בעיני חבריו. הם לא היו מעזים לחשוב על יציאה למסע מבלי אופיר, וגם כעת לא הסכימו לאפשר לו לצאת לבד לדרכו ולהותיר אותם מאחור.

הם החלו בדרכם למעלה. אופיר צעד הראשון משמש כ'מורה דרך' לקבוצה, מספק הסברים על הנוף והצמחיה שהתגלתה לנגד עיניהם, מידע אותו שאב ממדריכי טיולים עבי כרס.

אט-אט הלכו בתי הכפר והתרחקו. עתה הם נדמו בעיני המטיילים כקוביות משחק קטנות, האוויר נעשה צלול יותר ויותר ככל שהוסיפו לעלות.

לאחר שעות מספר של טיפוס עצרו השלושה למנוחה קצרה ב'קיוסק' הודי מקומי. מראהו של הקיוסק לא דמה כלל למה שהכירה החבורה מהארץ. היה זה אוהל פשוט שנמתח בקרחת יער באמצע ההר, והציע מים למכירה ושמיכות למנוחה בתשלום - למעוניינים.

אופיר, גיל ומאור רכשו מספר בקבוקי מים להמשך הדרך והתיישבו מחוץ לקיוסק לארוחת בוקר-צהריים משולבת.

בנתיים, קשר אופיר שיחה עם ההודי בעל הקיוסק, והצליח ללמוד ממנו - באנגלית משובשת מלווה בתנועות ידיים - כמה פרטים חשובים להמשך הדרך.

"יש כאן התפצלות של כמה שבילים." הסביר אופיר לאחר מכן לחבריו. "אם אנחנו רוצים להתרחק לכיוון מערב - עלינו לפנות לצד שמאל. אך אם אנו רוצים להמשיך לכיוון מעלה ההר - עלינו להמשיך ישה."

"הכיוון שלנו הוא כלפי מעלה, לא?" אמר מאור.

"כן, בהחלט." השיב אופיר. "החלום שלי הוא להגיע לפסגת ההר."

מאור הרים את ראשו כלפי מעלה. "אתה באמת חושב שנצליח להגיע לשם?! אנחנו נקבל מחלת-גובה עוד באמצע הדרך."

"מחלת-גובה - למה הכוונה?" התערב גיל.

"מה, לא שמעת על כך?" השיב מאור בתמיהה. "מחלת-גובה היא מחלה אותה עלול לקבל מי שמטפס גבוה מדי במעלה ההר. שם האוויר דליל יותר בחמצן. אם לא מתייחסים לתופעות המקדימות של קשיי נשימה וכאבי ראש, וממשיכים לעלות עוד ועוד. יכולים להגיע עד למצב של איבוד הכרה, ואפילו עד כדי מוות."

"מאור, די, אל תפחיד אותנו." געך בו אופיר בראותו את עיניו של גיל נפערות באימה. "אני לא חושב שההר הזה גבוה עד כדי כך, ומכל מקום אנחנו נשמור על עצמנו. הרי אנו שלושה."

"טוב, אז תבטיח לי שאם אתה מתחיל להרגיש סימנים של מחלת-גובה אתה לא ממשיך לעלות הלאה." תבע גיל.

"יהיה בסדר, אל תדאג." הרגיע אופיר בקלילות. הוא הציץ בשעונו. "חבר'ה, נותרו לנו עוד שלוש שעות עד השקיעה. בואו ונתקדם כדי שנספיק להגיע לנקודה בה נוכל לעשות את הלילה."

עברו שעתיים מאומצות של טיפוס והשלושה הגיעו לבית הודי מבודד בין ההרים. אופיר העריך כי במרחק שעת הליכה נוספת לא ימצאו עוד בית שכזה, ומשום כך המליץ לחבריו לעצור במקום ולשכור חדר ללינת לילה.

תמורת תשלום הגון הכניס אותם בעל הבית ההודי לאחר מחדרי הבית. מסתבר שהיו בבית מספר חדרים ששימשו להשכרה למטיילים, והשלושה שמחו לפגוש במקום עוד מספר ישראלים.

הללו, כך התברר לאחר דקות אחדות של שיחה, היו בדרך חזרה מפסגתו של ההר. הם ספרו בהתלהבות על הנופים המדהימים, החוויות שעברו עליהם בדרך. כמו גם על קטעי דרך צרים ומסוכנים בהם נתקלו.

אופיר שמע את הדברים בעיניים בורקות. גיל, לעומת זאת, הקשיב דווקא לתיאורים על המקומות המסוכנים בהם נתקלו הללו. אולם, כיוון שלא רצה להיראות פחדן בעיני חבריו - העדיף לשתוק ולשמור את פחדיו לעצמו.

"אתם רואים?" אמר אופיר לחבריו בשעת לילה מאוחרת, רגע לפני שנרדמו. "החבר'ה הללו לא קבלו שום מחלת-גובה. גם אנחנו נעשה את המסלול הזה ושום דבר לא יקרה לנו."

גיל ומאור הנהנו חלושות בעיניים חצי-עצומות. גם אילו חפצו לחלוק על דבריו של אופיר, הכריעה אותם העייפות - והם נרדמו.

• • •

בבוקר המחרת השכימו השלושה קום עם הזריחה לאחר שאכלו ארוחת-בוקר קלה, נפרדו מהישראלים שפגשו ופנו להמשיך בדרכם.

השעה הראשונה של הטיפוס עברה ללא תקלות מיוחדות. גיל אפילו החל לזמזם שיר ילדות נושן על מסע בהרים, שוכח מן הפחדים שהטרידו אמש את מנוחתו.

עם תחילת השעה השניה נתקלו השלושה בקטע קשה לטיפוס. היה זה קטע סלעי, שמצידו הימני פעורה תהום עמוקה. הסלעים היו ענקיים וחלקים, כמעט ללא זיזים ובליטות בהם ניתן להאחז.

אופיר, שהיה מצויד כהלכה, שלף מתיקו חבל עבה. הוא השליך את החבל במיומנות. עד שהלה נתקע בבליטה שבראש הסלע הראשון. "אני מתחיל לטפס" אמר לחבריו. "תמשיכו אחרי, אחד אחד, תחזיקו חזק בחבל."

הקטע הראשון של הטיפוס בעזרת החבל עבר בשלום. החבורה התנשמה מעט משהגיעה לראשו של הסלע הגדול. אך הרגשתם היתה טובה. הם הצליחו לצלוח את המכשול הראשון.

אופיר השליך שנית את החבל כלפי מעלה. הפעם הצליח להגיע רחוק יותר. ממש עד לסוף החלק הסלעי. לפי הרחש שנשמע שיער אופיר כי החבל נתקע בעץ או שיח כלשהו.

"אני לא יודע אם קצה החבל תקוע במקום בטוח כל כך." אמר לחבריו. "ייתכן שהוא נתקע בענף שאינו חזק דיו, או בשיח צעיר, ומשקל יתר עלול לשחרר אותו ואז ניפול כולנו.

"לכן, אני מציע שנעלה אחד-אחד. אני אעלה ראשון - וכשאגיע למעלה אראה גם היכן נמצא החבל ואוכל לחזקו, אם יהיה צורך בכך, אתם תעלו אחרי ונפגש למעלה. משם, אני מקווה, תהיה דרכנו קלה יותר."

השניים הנהנו בהסכמה. אופיר טיפס בזריזות אך בזהירות, כשמאור וגיל עוקבים אחריו, מתפעלים מיכולותיו הספורטיביות.

אט-אט במאמץ רב טפסו השניים במעלה הסלעים. צמודים לחבל, חושקים שפתיים ומעפילים בזהירות ובבטחה. לאחר שעה ארוכה הגיעו למעלה, ועיניהם נפערו בחרדה עצומה...

רק משלא נראתה עוד דמותו על פני הסלעים, החל מאור בטיפוס. "אופיר בודאי חיזק את החבל, כך שאתה לא צריך להמתין עד שאסיים לעלות, אתה יכול להתחיל מיד אחרי." אמר לגיל.

גיל נענה להצעה בשמחה. בתוך ליבו חשש להשאר לבדו, אם כי לא היה לו נעים להודות בכך באוזני חברו. הצעתו של מאור באה, איפוא, במקום הנכון.

אט-אט במאמץ רב טפסו השניים במעלה הסלעים. צמודים לחבל, חושקים שפתיים ומעפילים בזהירות ובבטחה.

לאחר שעה ארוכה הגיעו למעלה, ועיניהם נפערו בחרדה עצומה – הם לא ראו כלל את אופיר!

"איפה הוא?" גיל היה הראשון שפצה את פיו.

"מה אתה דואג? אולי הוא התרחק מעט. בוא ננסה לקרוא לו." ניסה מאור להיראות 'גיבור' בעיני חברו.

השניים קירבו ידיהם אל פיותיהם, כמגברים לקולם. "א-ו-פ-י-ר!" קראו בקול רם. "א-ו-פ-י-ר!"

אך רק הד קולם התגלגל אליהם מכל הכיוונים, אופיר לא נראה באופק.

"מה עושים עכשיו?" גיל היה לחוץ מאד.

"בוא, ננסה להתקדם קצת, אולי נמצא אותו." ניסה מאור להיות מעשי. "אתה תלך קצת שמאלה, ואני אתקדם קדימה בין העצים. רק אל תתרחק יותר מדי, שלא נאבד זה את זה. נקבע זמן של חמש דקות התקדמות, אם לא נמצא אותו, נחזור לנקודת המפגש הזו, היכן שהחבל נמצא."

גיל הנהן בהסכמה, והשניים פנו לחפש אחר חברם שנעלם לפתע-פתאום.

המשך בגליון הבא אי"ה

מאת: י. שרייבר

לֹא סְתָם תַּאֲרִיךְ

גַּוו שֶׁל מוֹישִׁי הָיָה רָכוּן בַּחֲצִי קְשֶׁת, מֵעַל הַסֵּפֶר הַקָּטָנטָן. עֵינָיו רִפְרְפוּ בְּמְהִירוּת שֶׁל תּוֹלַעַת-סְפָרִים עַל הַמִּלִּים הַשְׁחוֹרוֹת, עַל הַשּׁוּרוֹת וְעַל הַתְּמוּנוֹת – הַסֵּפֶר עִם הַכְּרִיכָה הָאֲדֻמָּה הָיָה מְעַנְיֵן. בֶּאֱמֶת. עֲבְדָה: הוּא הָיָה מְרֻתָּק כָּל-כָּךְ לַכְּתוּבִים. הַשֶּׁקֶט הַסָּלוֹנִי הֵיטִיב עִם קְרִיאָתוֹ, וְהוּא שָׁקַע בָּהּ כְּבָר חֲצִי שָׁעָה.

מְחוֹגֵי שְׁעוֹן הַקִּיר תִּקְתְּקוּ הָלוֹךְ וְתַקְתֵּק, אַךְ מוֹישִׁי כְּמוֹ לֹא שָׂם לֵב לַסּוֹבֵב אוֹתוֹ. בְּכָל חֹדֶשׁ קָבַע לוֹ לְמוֹעֵד יוֹם מְיֻחָד בּוֹ יִקְרָא אֶת כָּל הַחֹמֶר הָרַב שֶׁיִּשְׁנוֹ עַל יְמֵי חַבַּ"ד בְּחֹדֶשׁ זֶה – הַהִיסְטוֹרְיָה רַבַּת הַפְּרָטִים, הַהִתְרַחֲשִׁיוֹת, הַמַּאֲרָעוֹת, הָעֲבָדוֹת. זוֹ הִיא הַהִיסְטוֹרְיָה שֶׁל הַחֲסִידוּת, דִּבְרֵי הַיָּמִים אֲשֶׁר לְמַמְלֶכֶת חַבַּ"ד לְיוּבַאוִויטְשׁ. הוּא חַיָּב לָדַעַת הַכֹּל וְעַל הַכֹּל – כָּךְ הֻחְלִיט בִּתְחִלַּת הַשָּׁנָה, וּבְרוּחַ הַשֵּׁם, לְבֵינְתַיִים הוּא עָמַד בַּמְשִׂימָה. יְדִיעוֹתָיו הִשְׁתַּפְּרוּ, וְהַתְּמוּנָה הַכְּלָלִית שֶׁל תּוֹלְדוֹת חַבַּ"ד, מְיָמָיו שֶׁל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, מְיַסֵּד תְּנוּעַת הַחֲסִידוּת הַכְּלָלִית, עוֹבֵר בְּאַדְמוֹ"ר הַזָּקֵן וְכָלָה בְּאַדְמוֹ"ר שְׁלִיטָ"א, הֵחֵלָה מִתְבַּהֶרֶת בְּרֹאשׁוֹ.

הִנֵּה, אוֹחֵז הוּא כְּבָר בִּימֵי חֹדֶשׁ אִיָּר. אוּלַי לַחֲבֵרָיו מִן הַשְּׁכוּנָה, אֵלּוּ שֶׁעֲדַיִן לֹא נִמְנִים עַל חֲסִידֵי חַבַּ"ד, אֵין כָּל כָּךְ הַרְבֵּה חֹמֶר עַל יְמֵי חֹדֶשׁ אִיָּר, הֵם יְמֵי סְפִירַת הָעֹמֶר, אֲבָל בִּימֵי חַבַּ"ד יֵשׁ הַרְבֵּה חֹמֶר, וְעוֹד אֵיךְ.

כָּל יוֹם מַשֶּׁהוּ מְעַנְיֵן

אֲפִלּוּ יוֹם "אַפְרוּרִי", הִרְהֵר מוֹישִׁי, יֵשׁ לוֹ הַרְבֵּה מִשֶּׁלּוֹ. יוֹם כְּמוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ אִיָּר, הוּא יוֹם הִסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁל ר' מְנַחֵם מֶעֶנְדֶל מוִיטֶבְסְק, תַּלְמִידוֹ שֶׁל הַמַּגִּיד מִמֶּעזְרִיטְשׁ וְרֵעוֹ שֶׁל אַדְמוֹ"ר הַזָּקֵן, וּב' אִיָּר הוּא הַתַּאֲרִיךְ הַיָּדוּעַ שֶׁקִּבֵּל עַל יָדֵי הָרַבִּי אֶת הַשֵּׁם "מִלְכָּתְחִלָּה אַרִיבֶּער", כִּי זֶהוּ יוֹם הִלּוּלוֹ שֶׁל אַדְמוֹ"ר הַמַּהַר"ש, וּפִתְגָּמוֹ הַיָּדוּעַ "לָלֶכֶת מִלְכָּתְחִלָּה מֵעַל" הָטְבַּע בַּיָּמִים הַקְּשׁוּרִים בּוֹ.

גַּם מֵאָה וּשְׁמוֹנָה שָׁנִים לְאַחַר מִכֵּן מִתְרַחֵשׁ מְאֹרָע שְׁמֵימִי בְּנִיוּ יוֹרֵק, לְאַחַר הוֹדָעַת אַדְמוֹ"ר הָרַיי"צ בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה תש"ב עַל כְּתִיבַת סֵפֶר הַתּוֹרָה לְקַבָּלַת פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ, מַתְחִילִים בְּכְתִיבָתוֹ בב' אִיָּר בְּ-770, שֶׁלְיָמִים יִתְגַּלֶּה בִּשְׁמוֹ הַמְיֻחָד "בֵּית מָשִׁיחַ".

הַדַּפִּים מַמְשִׁיכִים לְהִדָּפֵדֵף, וּמוֹישִׁי מוֹצֵא אֶת עַצְמוֹ בְּט' אִיָּר - יוֹם הַבְּרִית שֶׁל הָרַבִּי הַמַּהַר"ש, יוֹם בּוֹ מִשְׁפַּחְתּוֹ שָׂמְעָה לְרִאשׁוֹנָה אֶת הַשֵּׁם "שְׁמוּאֵל" וְנִזְקְקוּ לְהָסְבִּירוֹ שֶׁל אָבִיו, ה"צֶמַח צֶדֶק" כִּי מְדֻבָּר בִּשְׁמוֹ שֶׁל "שׁוֹאֵב מַיִם מֵהָעֲיָרָה פּוֹלוֹצְק". אַרְבָּעָה יָמִים לְאַחַר מִכֵּן בְּי"ג בַּחֹדֶשׁ הוּא יוֹם הִסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁל הרה"ח ר' יִשְׂרָאֵל אַרְי' לַייבּ, אָחִיו שֶׁל הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א, שֶׁנִּטְמַן עַל-פִּי בַּקָּשָׁתוֹ שֶׁל הָרַבִּי בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, בְּבֵית הַחַיִּים בָּעִיר צְפַת.

מוֹישִׁי לֹא פּוֹסֵחַ גַּם עַל "פֶּסַח שֵׁנִי הַחֲסִידִי", הַיּוֹם בּוֹ בִּשְׁנַת תרס"ב נֶאֱסַר

בַּשֵּׁנִית הָרַבִּי הָרַיַּי"צ. כַּמּוּבָן שֶׁהָרַבִּי שֻׁחְרַר אַחֲרֵי כַּמָּה יָמִים עַל יְדֵי הַשִּׁלְטוֹנוֹת, אֲבָל שֶׁזֶּה קָרָה בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה מַמָּשׁ – זֹאת לֹא יָדַע מוֹיְשִׁי שֶׁלָּנוּ. אַח, הוּא מַמָּשׁ נֶהֱנֶה עִם כָּל דַּף שֶׁהָפַךְ וְעִם כָּל עַמּוּד שֶׁ"בָּלַע" בְּעֵינָיו.

טְרִיק חֲסִידִי מְיֻחָד

כָּךְ, שֶׁבְּוַדַּאי אַתֶּם מְתָאֲרִים לְעַצְמְכֶם שֶׁאַף אִם מִישֶׁהוּ הָיָה נִכְנַס לַחֶדֶר, לֹא הָיָה זוֹכֶה אֲפִלּוּ לְמַבָּט קָצָר עַל יְדֵי מוֹיְשִׁי. וְאָכֵן – כָּךְ הָיָה: אֶל הַחֶדֶר נִכְנַס יוֹסִי, אָחִיו הַגָּדוֹל מִמֶּנּוּ בְּשָׁנָה, וְהִנֵּה רוֹאֶה הוּא אֶת רֹאשׁוֹ שֶׁל מוֹיְשִׁי כִּמְעַט תָּקוּעַ בְּתוֹךְ דַּפֵּי הַסֵּפֶר. "מַה אַתָּה מִתְאַמֵּץ כָּל-כָּךְ לִקְרֹא שָׁם?" שָׁאַל בִּדְאָגָה. "הַמִּסְפָּר שֶׁלְּךָ בַּמִּשְׁקָפַיִם עָלוּל לַעֲלוֹת!" הִזְהִיר.

מוֹיְשִׁי שָׁמַע אֶת הַקְּרִיאָה, אֲבָל לֹא טָרַח לְהַפְסִיק בִּקְרִיאַת הַסֵּפֶר הַמְּרַתֵּק. יוֹסִי הִבִּיט אֶל כְּרִיכַת הַסֵּפֶר, וְזִהָה לְלֹא קֹשִׁי אֶת שְׁמוֹ. "יְמֵי חַבַּ"ד". כֵּן, הָאוֹתִיּוֹת הַצְּהֻבּוֹת בָּלְטוּ מֵעַל גַּבֵּי הַכְּרִיכָה הָאֲדֻמָּה, וְהוּא הֵבִין. מוֹיְשִׁי נִהְיָה לָאַחֲרוֹנָה חוֹבֵב מֻשְׁבָּע שֶׁל יֶדַע חַבַּ"דִי. אָכֵן, יֵשׁ בְּמַה לְקַנֵּא בּוֹ מְעַט, בִּבְחִינַת "קִנְאַת סוֹפְרִים תַּרְבֶּה חָכְמָה". אֲבָל עֲדַיִן, יֵשׁ גְּבוּל לְכָל תַּעֲלוּל – מִסְפַּר מִשְׁקָפָיו בֶּאֱמֶת עָלוּל לַעֲלוֹת...

אָז הִנֵּה, טְרִיק חֲסִידִי מִבֵּית הַיּוֹצֵר שֶׁל יוֹסִי הָאִכְפַּתִּי. "שָׁמַעְתָּ עַל יְמֵי חַבַּ"ד שֶׁל דּוֹר הַשְּׁבִיעִי בְּחֹדֶשׁ אִיָּר?" זָרַק אֶת הַשְּׁאֵלָה לַחֲלַל הָאֲוִיר.

וְהַטְּרִיק אָכֵן עָבַד... מוֹיְשִׁי הֵרִים אֶת הָעֵינַיִם, וְשָׁאַל-קָבַע: "יֵשׁ לְךָ מַה לְחַדֵּשׁ לִי". יוֹסִי הִנְהֵן בְּרֹאשׁוֹ, וְהִתְיַשֵּׁב עַל הַמִּטָּה הַסְּמוּכָה. מוֹיְשִׁי הָיָה בְּעֶמְדַּת הַקְשָׁבָה, וְזוֹ הָיְתָה הַהִזְדַּמְּנוּת שֶׁל יוֹסִי לְהַעֲנִיק לְאָחִיו הַצָּעִיר כַּמָּה דַּקּוֹת שֶׁל מְנוּחָה תּוֹךְ כְּדֵי שְׁמִיעַת סִפּוּרִים שֶׁמְּעַנְיְנִים אוֹתוֹ.

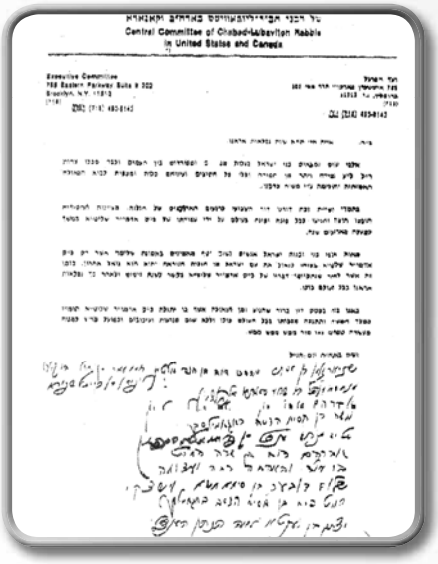
של רבני חב"ד-ליובאוויטש באדה"ב וקאנאדא
Central Committee of Chabad-Lubavitch Rabbis
in United States and Canada

שָׁנָה עִם מֶתַח

"שְׁנַת תשנ"א, הָיְתָה שָׁנָה רְצוּפָה וּרְווּיָה עֲלִיָּה תְּמִידִית שֶׁל הַמֶּתַח הַגָּדוֹל שֶׁל הַחֲסִידִים לְהִתְגַּלּוּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי כְּמֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ.

כְּבָר מִשְּׁנַת תש"נ, הֵחֵל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ בִּלְבִישַׁת בִּגְדֵי שַׁבָּת גַּם בְּיוֹם חוֹל, דְּהַיְנוּ – סֶרְטוּק מֶשִׁי, וְנַעֲלַיִם חֲדָשׁוֹת. הָיוּ שֶׁאָמְרוּ שֶׁזֶּהוּ כְּמוֹ "עֶרֶב שַׁבָּת אַחֲרֵי חֲצוֹת", שֶׁאָז יֵשׁ נוֹהֲגִים לִלְבֹּשׁ אֶת בִּגְדֵי הַשַּׁבָּת, וּשְׁנַת תש"נ הִיא בְּגִימַטְרִיָּא שְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים, שֶׁזֶּה יוֹצֵא בְּעֵרֶךְ כְּמוֹ שְׁתַּיִם-שָׁלוֹשׁ בַּצָּהֳרַיִם שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת קֹדֶשׁ, כַּיָּדוּעַ שֶׁהָאֶלֶף הַשְּׁבִיעִי הַקָּרֵב וּבָא הוּא הָאֶלֶף שֶׁל יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ.

שְׁנַת תשנ"א הֻכְרְזָה עַל יְדֵי הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ כַּשָּׁנָה שֶׁמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ נִגְלָה בּוֹ, וְזוֹ הַשָּׁנָה שֶׁנָּשְׂאָה, הָחֵל מִתְּחִלָּתָהּ, אֶת רָאשֵׁי הַתֵּבוֹת הַכֹּל-כָּךְ גְּאוּלָתִיִּים: "הָיוֹ תְּהֵא שְׁנַת אַרְאֶנּוּ נִפְלָאוֹת". וְזֹאת, כְּמִלּוֹתָיו שֶׁל הַפָּסוּק שֶׁאוֹמֵר "כִּימֵי צֵאתְךָ

מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֹרֶאנוּ נִפְלָאוֹת", שֶׁבַּגְּאוּלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵימָה יִרְאוּ נִפְלָאוֹת גַּם כְּמוֹ שֶׁהָיוּ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וְכַמּוּבָן – שֶׁהַרְבֵּה יוֹתֵר מִזֶּה.

עַל הַנִּפְלָאוֹת שֶׁהִתְרַחֲשׁוּ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה – אֵין מָקוֹם לְסַפֵּר. הֵם קָרוּ וְאֵרְעוּ עַל כָּל צַעַד וְשָׁעַל. עֲלִית הַיְּהוּדִים מֵרוֹסְיָה, מִלְחֶמֶת הַמִּפְרָץ, וְעוֹד וְעוֹד. שִׂיחוֹתָיו שֶׁל הָרַבִּי מְלֵאוֹת בְּעִנְיְנֵי גְּאוּלָה וּמְשִׁיחַ וּדְרִישַׁת הַגְּאוּלָה עַל יְדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת מֵחָדָשׁ. הָרַבִּי אוֹמֵר שֶׁהַמְּנוּי שֶׁל מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ כְּבָר הָיָה וְרַק צָרִיךְ לִהְיוֹת קַבָּלַת מַלְכוּתוֹ עַל יְדֵי הָעָם. בְּקִצּוּר, כָּל הַחֲסִידִים נִכְנָסִים לְמֶתַח מְיֻחָד, וּמוּכָנִים לְבִיאָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ תֵּכֶף וּמִיָּד.

פְּצָצָה: הָעֲבוֹדָה מָעֻבֶּרֶת לַחֲסִידִים

וְאָז, מַגִּיעַ יוֹם פָּשׁוּט בְּסוֹפוֹ שֶׁל חֹדֶשׁ נִיסָן, כ"ח נִיסָן, וְהָרַבִּי מֵטִיל "פְּצָצָה" עַל כָּל הַחֲסִידִים: בְּשִׂיחָה מְיֻחֶדֶת הָרַבִּי אוֹמֵר כִּי הוּא עָשָׂה לְהָבִיא אֶת מְשִׁיחַ כָּל אֶשֶׁר בִּיכָלְתּוֹ, וְכָעֵת הוּא מוֹרֶה לַחֲסִידִים "עֲשׂוּ אַתֶּם כָּל אֲשֶׁר בִּיכָלְתְּכֶם לְהָבִיא אֶת מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ בְּפֹעַל מַמָּשׁ" - - -

הַחֲסִידִים לֹא יָדְעוּ מַה לַּעֲשׂוֹת. כָּזוֹ מְשִׂימָה! מֵעוֹלָם לֹא קִבְּלוּ לִידֵיהֶם אֶת הָאַחֲרָיוּת לְהָבִיא אֶת מָשִׁיחַ, תָּמִיד יָדְעוּ שֶׁהָרַבִּי הוּא זֶה שֶׁמְּנַהֵל אֶת הָעִנְיָנִים וְנוֹתֵן אֶת הַפְּקוּדוֹת, אֲבָל אַף פַּעַם לֹא הָיָה כָּזֶה דָּבָר, שֶׁהָרַבִּי מַעֲבִיר אֶת כָּל הַמְּשִׂימָה לִידֵיהֶם שֶׁל הַחֲסִידִים – עַכְשָׁו אַתֶּם אַחֲרָאִים!...

כֻּלָּם נִכְנְסוּ לְלַחַץ אַדִּיר. אֲסֵפוֹת רַבּוֹת נֶעֶרְכוּ בְּכָל רְחוֹבוֹת חַבַּ"דִ בָּעוֹלָם עִם הִשְׁמַע דְּבַר הַשִּׂיחָה. כֻּלָּם הֵבִינוּ שֶׁחַיָּבִים לַעֲשׂוֹת כָּאן מַשֶּׁהוּ מְיֻחָד וְלֹא שִׁגְרָתִי. מַשֶּׁהוּ שֶׁלֹּא הָיָה עַד עַכְשָׁו.

וְאָז, קָמִים כַּמָּה חֲסִידִים בְּכָפַר חַבַּ"ד, בֵּינֵיהֶם הָרַב דָּוִד נַחְשׁוֹן, יוֹשֵׁב רֹאשׁ

תְּנוּעַת הַנֹּעַר צְבָאוֹת ה', ור' אָבִי טַאוּב, וּמַחְלִיטִים שֶׁזֶּה הַזְּמַן לְבַקֵּשׁ מֵהָרַבָּנִים שֶׁיִּפְסְקוּ בְּפֶסַק דִּין מְיֻחָד שֶׁלֹּא הָיָה כָּמוֹהוּ מֵעוֹלָם - שֶׁהָרַבִּי הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, וְעָלָיו לְהִתְגַּלּוֹת וְלִגְאֹל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַגָּלוּת לַגְּאוּלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵימָה!

הָרַעְיוֹן הָיָה נוֹעָז, אֲבָל לַחֲסִידִים הָיָה בָּרוּר שֶׁחַיָּבִים לַעֲשׂוֹת זֹאת, וִיהִי מַה.

מוֹצָאֵי שַׁבַּת תַּזְרִיעַ מְצֹרָע. בֵּית כְּנֶסֶת בֵּית מְנַחֵם בִּכְפַר חַבַּ"ד הָיָה עָמוּס בַּחֲסִידִים שֶׁהִתְכַּנְּסוּ לַאֲסִיפַת חֵרוּם מְיֻחֶדֶת. בְּלֵיל קוֹלוֹת נִשְׁמָע. זֶה מַצִּיעַ כָּךְ וְהַהוּא אַחֶרֶת. הָיָה נִתָּן לָחוּשׁ בַּהִתְרַגְּשׁוּת וּבְמֶתַח שֶׁבָּאֲוִיר.

וְאָז, קָם עַל רַגְלָיו הַגָּאוֹן הַחֲסִידִי הָרַב דָּוִד חַנְזִין ע"ה זְקַן רַבָּנֵי חַבַּ"ד, וְהִכְרִיז אֶת פְּסַק הַהֲלָכָה שֶׁהָרַבִּי הוּא מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ וְשֶׁעָלָיו לָבוֹא וְלִגְאֹל אֶת כֻּלָּם, וּמְאוֹתוֹ רֶגַע נַעֲשָׂה מֵרוֹץ מִסָּבִיב לַשָּׁעוֹן עַל מְנַת לְהַשִּׂיג חֲתִימוֹת מִכַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר רַבָּנִים עַל פְּסַק הַדִּין הַהִיסְטוֹרִי הַזֶּה.

ב' אִיָּר - תַּאֲרִיךְ מְיֻחָד

ר' דָּוִד וְאָבִי טָסִים לְבֵית חַיֵּינוּ, בֵּית מָשִׁיחַ, עִם כַּמָּה חֲתִימוֹת כְּבָר בִּידֵיהֶם, כְּשֶׁכָּל הָעֵת מִתְוַסְּפִים עוֹד רַבָּנִים לִפְסָק הַדִּין.

הַתַּאֲרִיךְ הוּא: ב' אִיָּר תשנ"א. הַיּוֹם שֶׁל "לְכַתְּחִלָּה אַרִיבָּעֶר". מִשְׁלַחַת מְיֻחֶדֶת שֶׁל מִסְפַּר רַבָּנִים וְהָעַסְקָנִים הַנִּמְרָצִים, עָמְדוּ בְּפִתְחוֹ שֶׁל הַמִּקְוֶה בּוֹ טוֹבֵל הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א. מִיָּד כְּשֶׁיָּצָא הָרַבִּי מֵהַמִּקְוֶה, נִגְּשׁוּ אֵלָיו הָרַבָּנִים בְּאֵימָה וּבְיִרְאַת כָּבוֹד וְהִגִּישׁוּ אֶת פְּסַק הַדִּין שֶׁל הָרַבָּנִים וּמוֹרֵי הַהוֹרָאָה שֶׁפָּסְקוּ בְּכֹחַ הַתּוֹרָה כִּי עַל הָרַבִּי שְׁלִיטָ"א לְהִתְגַּלּוֹת כְּמֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ!

הָרַבִּי הִבִּיט עַל כָּל הַחֲסִידִים שֶׁעָמְדוּ מִסָּבִיב וְנִמְנוּ עַל הַמִּשְׁלַחַת הַמְיֻחֶדֶת שֶׁדָּאֲגָה לְפְסָק הַדִּין הַמְיֻחָד, וּבְמַבָּט מֵאִיר עִם חִיּוּךְ אָמַר: "יִישַׁר כֹּחַ, יִישַׁר כֹּחַ!", וְהִכְנִיס אֶת הַמַּעֲטָפָה וּבָהּ פְּסַק הַדִּין לְכִיס הַסִּרְטוּק, עַל לוּחַ לִבּוֹ הַקָּדוֹשׁ.

וְכָךְ, זָכָה יוֹם ב' אִיָּר לְעוֹד מְאֹרָע מְיֻחָד הַקָּשׁוּר לַגְּאֻלָּה, וְלִהְיוֹת נְקֻדַּת צִיּוּן נוֹסֶפֶת לְהַחְשַׁת הִתְגַּלּוּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמָּשִׁיחַ, תֵּכֶף וּמִיָּד מַמָּשׁ!"

יוֹסִי סִיֵּם אֶת "נְאוּמוֹ" הָאָרֹךְ, וְגַם מוֹיְשִׁי הִתְנַעֵר פִּתְאוֹם. הוּא שָׂם לֵב שֶׁכְּבָר עָשָׂר דַּקּוֹת עָבְרוּ מֵאָז שֶׁיּוֹסִי הִתְחִיל לְסַפֵּר – הָיָה זֶה כָּל כָּךְ מְרַתֵּק וּמְיֻחָד, הוּא לֹא שָׂם לֵב שֶׁהַזְּמַן עוֹבֵר... כָּכָה זֶה, כְּשֶׁנֶּהֱנִים בָּאֱמֶת הַזְּמַן עוֹבֵר מַהֵר יוֹתֵר מֵהָרָגִיל...

יוֹסִי חִיֵּךְ, וְיָצָא מֵהַחֲדָר. מוֹיְשִׁי הִבִּיט עַל הַסֵּפֶר שֶׁבְּיָדוֹ וְאָמַר לְעַצְמוֹ: "כָּאֵלּוּ אֲרוּעִים מְיֻחָדִים קָרוּ, לָמָּה הָרַבִּי עֲדַיִן לֹא הִתְגַּלָּה?! כַּמָּה זְמַן נוֹכַל לְחַכּוֹת בַּגָּלוּת? רְצוֹנֵנוּ לִרְאוֹת אֶת מַלְכֵּנוּ!!!" - - -

חיילים בהפסקה

הבמה שלנו

» **מאת:** ישכר דוב קאליש, ירושלים

נו, אז איך היה?

מאת: **שניאור רופא**

שאלו פעם את פרעה מלך מצריים איך היו המכות? הוא ענה: היה 10.

אחד ויחיד

מאת: **יוסף יצחק בן יעקב, ב"ב**

שמוליק: היום המורה שאל שאלה ואני הייתי היחיד שענה עליה!

אבא: נו שמוליק מה השאלה? **שמוליק:** מי לא הכין היום שיעורי בית.

האוקיינוס השקט

מאת: **י"י בן יעקב.** בני ברק

בן אדם נכנס עמוק לים האוקיינוס באוסטרליה הוא שואל את המציל יש פה כרישים? עונה לו המציל, לא, כי התנינים אכלו אותם.

» **מאת:** חני הרשקופ, בת 12, ירושלים

בדיחת קרש

איור: לאה

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם יפורסמו בע"ה

מדור זה מופיע פעם בשבועיים. ניתן לשלוח ציורים, סיפורים, שירים, בדיחות - ובקיצור: כל מה שתרצו. יצירות נבחרות יפורסם בעז"ה בגליונות הבאים.

החייל הנבון הסתבך במבוך

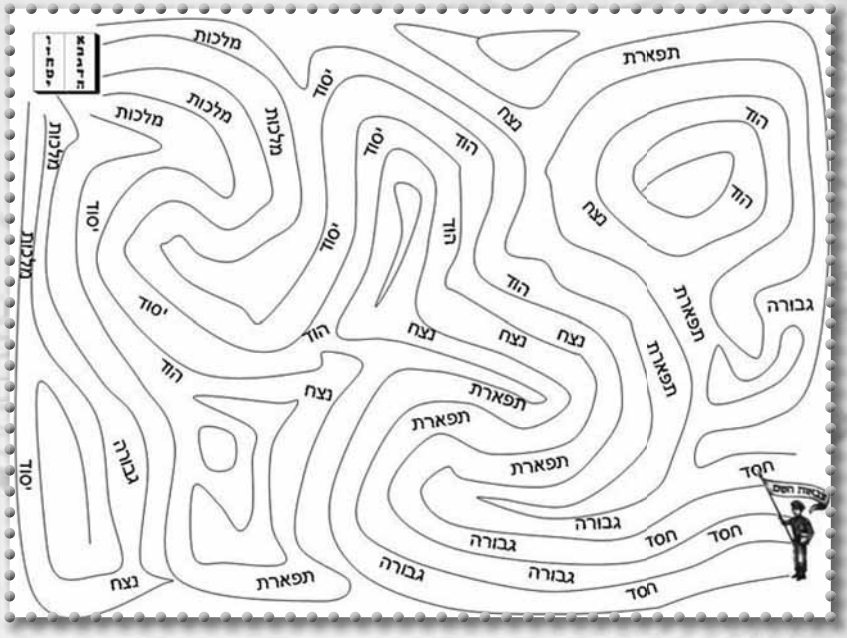

שמואל החייל החליט השנה,
לעשות הכנה,
יעבוד הוא על המידות
לקראת חג שבועות.
התחיל בחסד, טעם בגבורה,
המשיך בתפארת והגיע לנצח
כשכמעט הכריז "דידן נצח",
פתאום גילה
כי הוא בדרך ללא מוצא...
עזרו לשמואל לעבוד על כל המידות ולפי הסדר.

סודוקו הספירות

גם יהודה הקטן רוצה מאוד ללמוד על הספירות. אך עד שיגדל החליטה אימא, כי בינתיים ילמד לפחות את שמותיהם בעל-פה.

עזרו ליהודה למלא את טבלת הסודוקו שהכינה אימו, כך שבכל שורה (שוכבת), טור (עומד) וקובייה יכנסו שמותיהם של כל 9 הספירות (לא לפי הסדר): הוד, בינה, חסד, דעת, חכמה, תפארת, נצח, גבורה, יסוד.

בונוס לידענים: מה מיוחד ב'מלכות' שדווקא היא כתובה ברקע ולא משתתפת במשחק?

בינה			תפארת			הוד	
				בינה			יסוד
			נצח			חסד	
	חכמה	הוד				דעת	
חסד		דעת		חכמה		בינה	
		בינה				גבורה	חכמה
		נצח	תפארת	דעת			
יסוד	חסד				גבורה		
		חכמה		הוד			

מלכות

*פתרון השעשוען מזכה אתכם ב**2 נקודות** במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'*

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. **פקס:** 072-2765578 **אימייל:** bemachane@gmail.com,

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.